KORSAN AŞKI

Bu sayıda başladık

Lütfen sayfayı çeviriniz

KARA MURAT

KORSAN AŞKI

Rodos'taki Rum meyhanesi tıklım tıklım doluydu.

Keyif içindeki sarhoşlar şarkı söylüyor, bağırıyor, taşkın bir neşe ile kahkahalar atıyorlardı.

Burası tam bir haydut yuvasıydı...

İpten kazıktan kurtulmuş korsanlar çılgınca eğleniyor, masalarda şaraplar su gibi akıyordu. Hepsinin yanında birer kadın vardı.

Meyhanenin kuytu bir köşesinde iri yarı ve korkunç bakışlı bir adam durmadan içiyor, içmediği zamanlar da yanında oturan Rum kızının memesini sıkıyordu...

Bu adam, korsanların reisi Barba Yani idi. Saçlarını usturaya vurdurduğu için kafası pırıl pırıl parlıyordu...

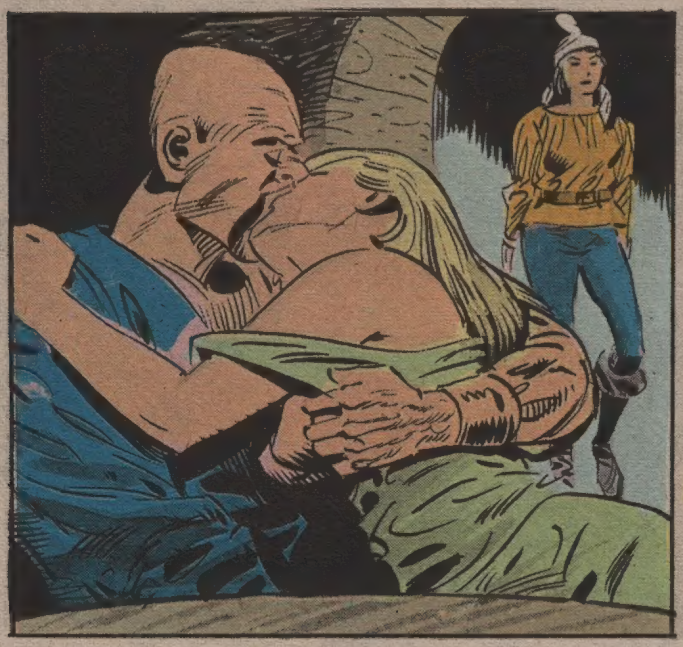

Sağ eli masanın altındaydı. Görünmüyordu. İş gören hep so eliydi...

Adamlar coşku içinde şarap kupalarını kaldırıp içerlerken, korsan inine genç bir kadın girdi...

Uzun boylu, güzel, nefis bir kadındı... Uzun kirpiklerinin altında gözleri siyah birer elmas gibi ışıldıyordu...

Fakat bu kadın, bir erkek gibi giyinmişti...

Belindeki kılıcı, ayağında uzun çizmeleri, dar pantolonuyla korsanların arasında yürürken herkes dönüp ona iştahla baktı.

Adı Maria olan bu genç kadın, güzel fakat bir kaplan kaar yırtıcı ve tehlikeliydi.

KORSAN AŞKI

Korsanların reisi Barba Yani, genç kadını görünce şen bir kahkaha atarak kadehini onun için kaldırdı:

—Şerefine Maria!.. şerefine şeytanın kızı!..

Maria'nın, her erkeği büyüleyen güzel yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi:

—Şeref içki masasında değil, savaşta kazanılır Barba Yani... Afiyetle iç, neşen bol olsun...

Korsanların reisi, şarap kupasını kafasına dikerken:

—Yaman kadınsın Maria... Zehir gibi bir dilin var, dedi.

Maria, korsanların arasında yürümeye

devam ederken Barba Yani arkasından hayranlıkla bakarak söylendi:

—Doğrusu sevgilim olmanı isterdim... Ama ben sabırlıyım... Beklemesini bilirim.

Bu sırada kaba bir ses duyuldu:

—Ama ben, senin kadar sabırlı değilim şef... Maria'yı benim de canım çekiyor...

Barba Yani başını çevirince Salamisli Yorgo'yu gördü... İri yapılı, kanlı bakışlı, tehlikeli bir korsandı bu...

Barba Yani kaba kaba güldü:

—Yaa? Demek Maria'yı canın çekiyor? Git dene şansını öyleyse...

KORSAN AŞKI

İri adam, sallana sallana yürüdü... Çok sarhoştu... Masaların arasında kendisine oturacak bir yer arayan Maria'yı bileğinden yakaladı...

Genç kadın silkinerek bileğini kurtardı. Bakışları vahşi bir panterinki gibi parladı:

—Benden uzak dur Yorgo!

Yorgo pis pis sırıtarak tekrar onun yolunu kesti:

—Maria...

Kadın iyice öfkelendi:

—Ne istiyorsun?

—Bir öpücük!

Salamisli Yorgo, dudaklarını uzatarak genç kadının öpücük vermesini beklerken

Maria'nın şiddetli tokadı onun suratında patladı:

—Şrak!.. Şrak!..

Zaten sarhoş olan Yorgo dengesini kaybetti. Yanındaki masayı devirerek gürültüyle yere yıkıldı...

Durumu gören korsanların reisi Barba Yani kahkahayı bastı:

—Yaşa Maria!... Yaşa şeytanın kızı!.

Korsanlar kahkahalarla gülüyorlardı.

Kıpkırmızı kesilen Yorgo, elini sızlayan yanağına bastırmış, şaşkın şaşkın çevresine bakınıyordu... Herkesin kendisiyle alay ettiğini görünce birden öfkeyle doğrulup kılıcını çekti:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

26 MART 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 635 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Bu hareketini sana pahalıya ödeteceğim kaltak!

Meyhanede ansızın derin bir sessizlik oldu...

Korsanlar, soran bakışlarını reislerine diktiler...

Böyle bir kavgaya izin verecek miydi?

Dev gibi bir adamın, ince, narin yapılı genç bir kadınla dövüşmesi doğru olur muydu?

Barba Yani sain bir şekilde şarabını içmeye devam ederek:

—Bırakın vuruşsunlar! dedi.

Korsan yasaları böyleydi.. Belinde kılıç taşıyan herkesin birbirleriyle dövüşmeye

hakkı vardı.

Madem ki Maria silahlıydı, kendi şerefini kendisinin koruması gerekiyordu

Genç kadın ince, uzun kılıcını çekti, vuruşma durumu aldı:

—Eh ne yapalım.. Çok istiyorsan dövüşürüz..

Salamisli Yorgo kükredi:

—Benimle yatmayı kabul etmezsen seni öldüreceğim Maria!

—Dene bakalım korca sersem!

Karşılıklı kısa bir an durduktan sonra, kılıçlar havada ışıldadı, çelik şakırtıları meyhaneyi doldurdu.

İki rakip, şimdi fener ışıkları altında sıçrıyor, ilerliyor, geriliyor, ikisinin de son derece çevik ve usta olduğu görülüyordu...

Marja'nın kılıç kullanma stili mükemmeldi...

Şimdi korsanlar birbirleriyle bahse tutuşuyor, kavgacıları kızıştırıyorlardı:

—Haydi Yorgo!.. Bir kıza mı yenileceksin? Göster kendini...

—Maria.. Şu serseme haddini bildir.. Her kuşun etinin yenmeyeceğini öğrensin...

—Aslan Yorgo...

—Vur Maria! Ye onu, ye!

Çarpışma uzadıkça Yorgo karşısındaki nin zorlu bir silahşör olduğunu anladı,

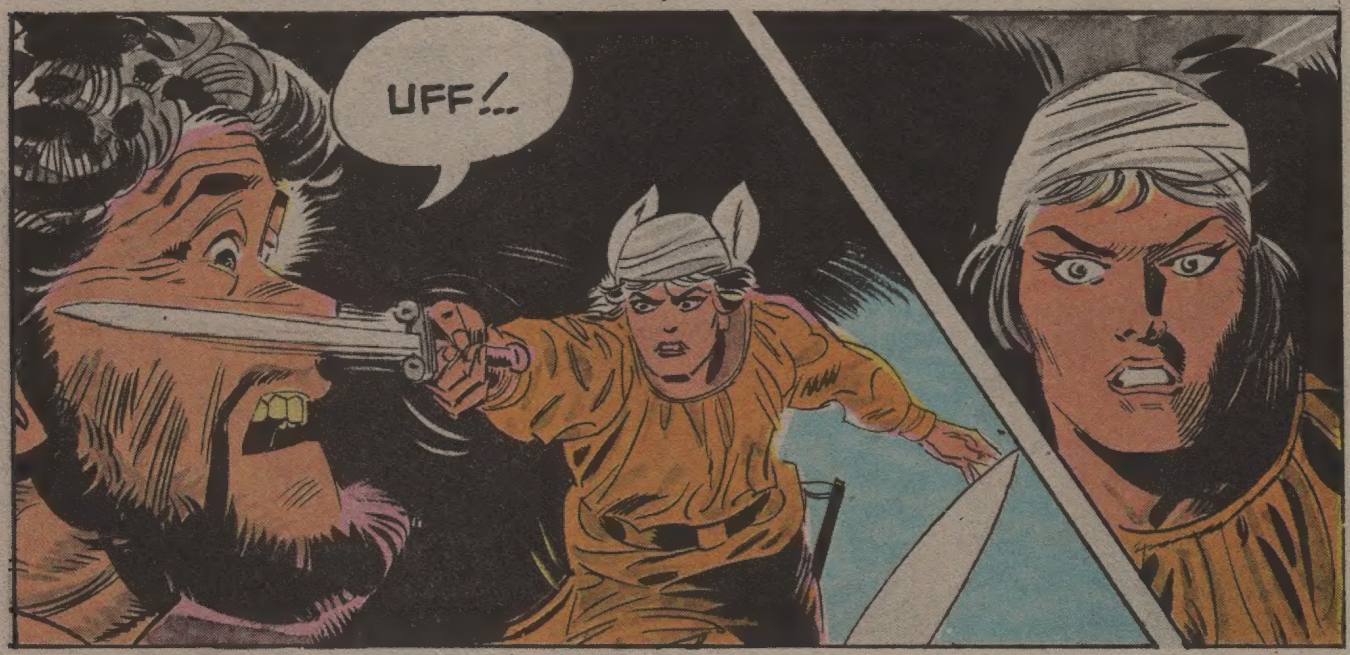

biraz da hayret etti.

Böylesine usta bir dövüşçüye o güne kadar pek az rastlamıştı:

Kadın olmasına rağmen, rakibinin bileği sağlam, kolu çevikti.

Bir ara bu kol, çelik bir yay gibi öylesine boşandı ki, Yorgo son anda geriye sıçrayarak ölüm darbesinden kurtuldu.

Korsan reisi Barba Yani'nin bu düelloa neden izin verdiği şimdi anlışılıyordu...

Maria yaman bir silahşördü..

Genç kadın bir yandan vuruşurken, bir yandan da sakin bir sesle:

—Bak Yorgo, dedi. Fena bir dövüşçü sayılmazsın. Cesur hamlelerin var. Ama bana kılıç çektiğin için seni cezalandıracağım..

Maria şimşek gibi uzandı ve kılıcının sivri ucu, Salamisli Yorgo'nun yanağını deldi.. Kıpkızıl bir kan fışkırdı...

Dişi korsan vahşi vahşi gülümsedi:

—Bak dostum... Yanağında açmış olduğum bu yara sana çok yakışacak... Aynaya her baktığında beni hatırlayacaksın...

Maria'nın keskin kılıcı kadar, zehirli sözleri Yorgo'yu çileden çıkardı.

Bu ne uğursuz geceydi böyle? Herkese rezil olmuştu.

Bu kadını mutlaka öldürmesi lazımdı.

Bütün gücünü toplayarak şimşek gibi saldırıya geçti.

Peş peşe indirdiği kılıç darbeleriyle rakibini iyice bunalttı. Geriye çekilen dişi korsan, sırtını duvara dayadı.

Salamisli Yorgo:

"—Öldürmeden önce onu öpmem lazım!" diye düşündü. "Şerefimi kurtarmak için öpmeliyim!"

Kılıcıyla onun kılıcına bastırıp, iyice sıkıştırarak yüzünü genç kadına yaklaştırdı. Tam onu öpecekti ki, Maria'nın şiddetli kafa darbesi suratında patladı:

—Aaah!

Adam, sersemleyerek geriledi.

Düelloyu izleyen korsanlar Yorgo'nun haline kahkahalarla gülüyorlardı.

İri yapılı adam, daha büyük öfkeyle azgın bir boğa gibi yeniden saldırdı..

Dişi korsan çevik bir hareketle adamın iki bacağının arasına müthiş bir tekme indirdi...

Yorgo'nun korkunç çığlığı meyhaneyi inletirken Maria atılarak kılıcını onun gırtlağına dayadı:

—Yenildin Yorgo!.. İstersem seni köpek gibi gebertirim..

Korsanlar çığlık çığlığa bağrıştı:

—Öldür Maria!.. Öldür onu!

—Affetme sakın.. Gebert keratayı!..

Maria kısa bir an düşmanına baktı. Sonra yüzünü buruşturarak kılıcını indirdi:

—Böyle bir adamın kanıyla elimi kirletmem..

Bu sırada korsanların reisi Barba Yani oturduğu masadan kalktı.. Sallananak kavgacıların yanına geldi...

Az önceki sakin hali gitmiş, bakışlarında korkunç bir kin belirmişti:

—Maria bu sersem herifi affetti ama, ben etmiyorum.. Benim kadınıma göz koyanın kafasını koparırım..

Barba Yani, Maria'yı kenara itti. Salamisli Yorgo'nun karşısına dikildi...

Meyhanedeki bütün korsanların heyecandan soluğu kesilmişti.. Havada kan kokusu vardı...

Barba Yani, iri gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle atıldı, sonra sol elini Yorgo'nun karnına doğru hızla uzattı

O anda beklenmedik bir şey oldu... Dehşet verici, korkunç bir şey...

Korsan reisinin kolu, bileğine kadar, Yorgo'nun karnına gömüldü...

Nasıl bir koldu bu böyle?

Yorgo vahşi bir hayvan çığlığı attı.

İnsanın içini titreten, kanını donduran müthiş bir ulumaydı bu...

Acı haykırışı meyhanenin içinde çın çın öttü, herkesin iliklerini titretti.

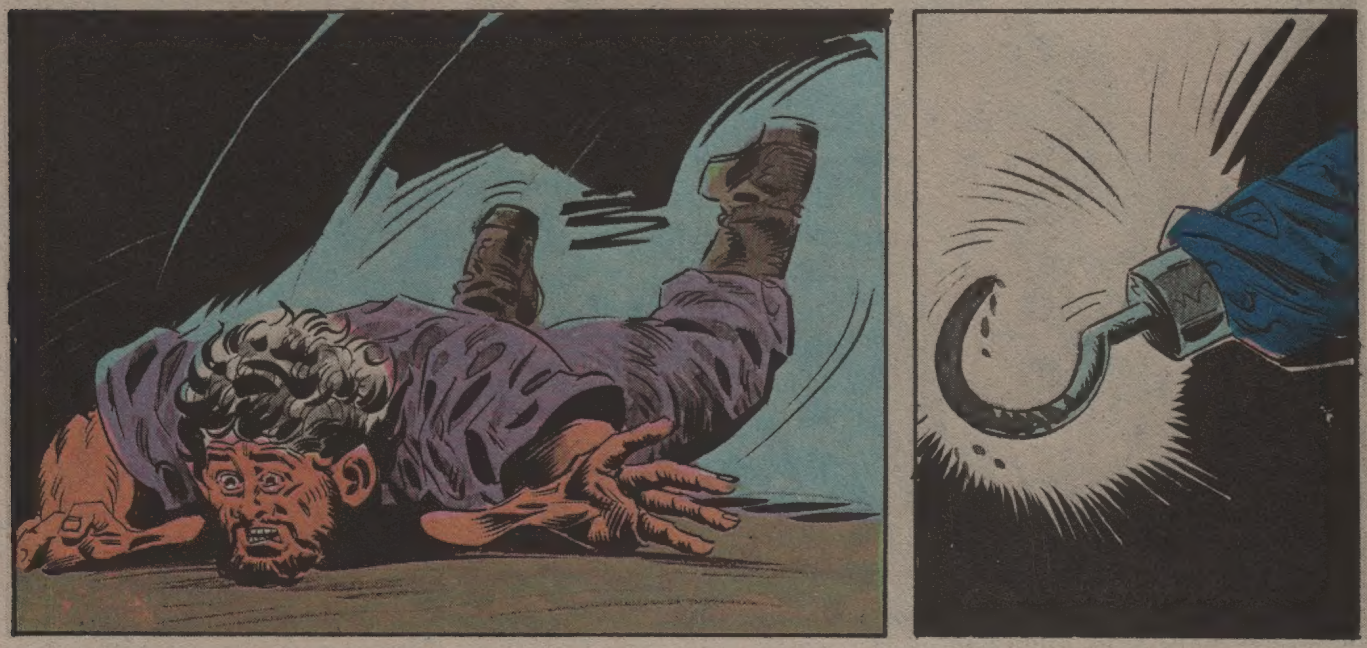

Yorgo'nun dehşetle açılan gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirdi, yüzü dayanılmaz bir acıyla kasıldı:

—Aaaah... Yandım!..

Koca adam kıvrıldı, iki büklüm oldu ve çöktü..

Barba Yani, onun karnına gömülen sol kolunu geri çekince bileğinde el yerine keskin sivri bir çelik kancanın olduğu görüldü..

Barba Yani'nin kancayı çok iyi kullandığını bütün korsan arkadaşları biliyordu.. Yıllar önce bir kavgada kaybettiği elinin yerine bu müthiş silahı taktırmıştı.. Kancalı kolunun tüyler üprertici bir görünüşü vardı..

Barba Yani, kanlar içinde cansız yatan Yorgo'ya bakmadı bile.. Buz gibi soğuk bir sesle:

—Maria'ya göz koyan başka kimse var mı? diye sordu.

Korsanların hiç birinden ses çıkmayınca homurdanarak devam etti:

—Maria bana aittir.. Gerçi şimdilik o beni sevmiyor ama, seveceği günler de gelecektir.. Ben sabırlı bir insanım. Beklemesini bilirim. Bu arada ona göz koyan herkesin kafasını keseceğimi bilmenizi isterim.. Yemin ederim ki yaparım bunu...

Barba Yani, kanlı bakışlarını çevresinde dolaştırarak kükredi:

—İtirazı olan var mı?

Kimseden ses çıkmadı...

Aynı anda meyhanenin kapısı hızla açıldı. İçeriye soluk soluğa bir korsan girdi. Barba Yani'nin yanına yaklaşıp heyecanla birşeyler söyledi..

Korsan reisinin gözleri av kokusu alan bir kedinin ki gibi parladı:

—Nee? Türk gemisi mi? Tek başına mı? Donanma yok mu?

Gözcü korsan "Hayır" anlamında başını salladı:

—Yok... Tek başına...

—Bu çok iyi işte.. Bize av çıktı dostlarım...

Korsanlar, gözleri hırs ve sevinçle parlayarak coştular:

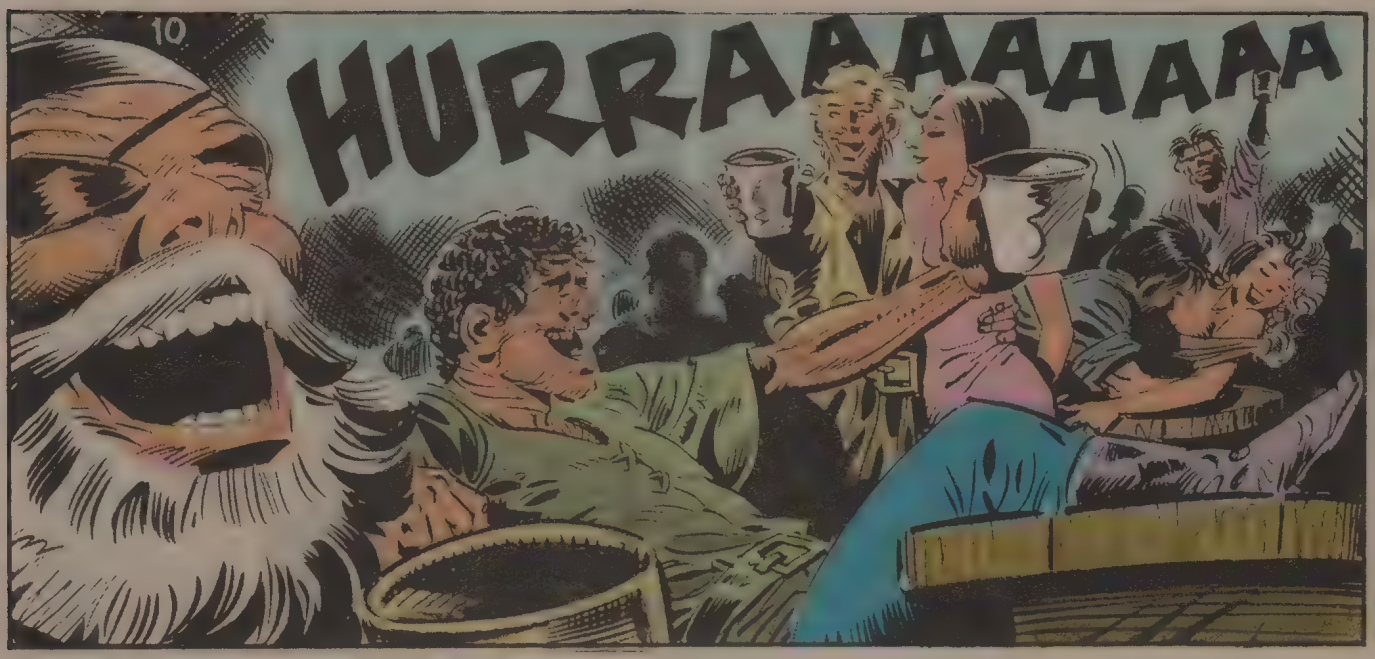

—Hurraaa! Yaşasın!..

Barba Yani bir şarap kupası kaparak kaldırıp haykırdı:

—İçinizde kana susayan varsa, Türk kanı içsin bu gece!

Türk kanı...

Bu söz, korsanları daha coşturdu.

Hepsi de Türklerden nefret ediyordu çünkü..

Müslüman kanı dökmeyi kutsal bir görev sayıyorlardı.

Hele Marla.. Yeryüzünde tek Türk kalmayıncaya kadar onlarla mücadele etmeye yemin etmişti...

Nedendi bu kin?

Türk adını duyunca nede Marla'nın güzel

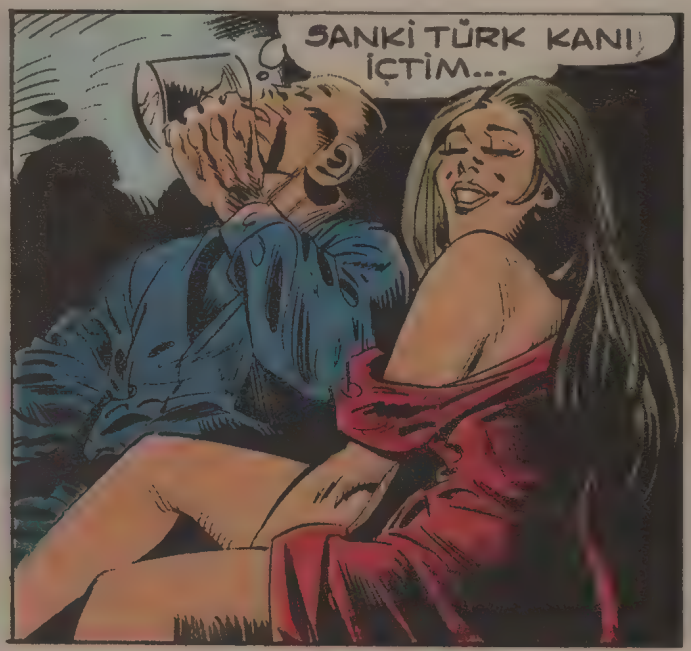

gözleri kara bulutlar kaplıyor, bakışlarında niçin ölüm kıvılcımları uçuşuyordu?

Bu ipten kazıktan kurtulmuş insan artıkları arasında böyle güzel bir kadının ne işi vardı? Korsan reisi Barba Yani onu neden koruyordu?

Bu soruların cevabını bilen yoktu.

Marla kılıcını çekerek haykırdı:

—Türklere ölüm! Yaşasın Korsanlar Kralı Barba Yani...

Korsan reisi şarap kupasını kafasına dikip sonuna kadar içti. Sonra uğursuz bir şekilde sırıtarak söylendi:

—Sanki Türk kanı içtim.. Çok lezzetli geldi bu şarap...

KARA MURAT

KORSAN AŞKI

Haydi dostlarım gidip Türk gemisini ele geçirelim.. İçindekileri de balıklara yem yaparız.

★ ★ ★

Yelkenlerini rüzgarla şişiren Türk gemisi Ege Denizi'nin engin maviliği içinde beyaz bir nokta gibi ilerliyordu.

İki gece önce peşlerine takılan üç korsan gemisinden henüz kimsenin haberi yoktu..

Usta bir denizci olan Hasan Reis huzursuzdu..

Midilli'den İstanbul'a götürmekte oldukları hazine onu rahatsız ediyordu.. Böyle değerli hazinenin gemide olduğu duyulursa, denizlerin tüm korsanları sinek gibi üzerlerine yapışırlardı...

Hasan Reis bütün cesaretini toplayarak gemini tek hakimi olan Yunus Paşa'yı uyarmak istedi:

—Beni bağışlayın Paşam.. Sahile çok yakın gidiyoruz.. Buralar tehlikelidir.. Açık deniz daha güvenli olur..

Yunus Paşa gevrek bir kahkaha attı.

—Ne o? Korkuyor musun Hasan Reis?

—Hayır efendim.. Fakat emin olun tehlike büyük.. Barba Yani adındaki şeytan korsanın ne zaman, nereden saldıracağı belli olmaz.

—Gemi silahlı askerlerle dolu.. Bu sersem haydut bize saldırmaya cesaret edebilir mi?

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

2 NİSAN 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 636 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Eder efendim...

—Yanılıyorsun Hasan Reis.. Bu gemiye kimse saldıramaz. Korsanlar seni fena ürkütmüş...

Hasan Reis, kıpkırmızı kesilerek başını eğdi. Yunus Paşa'nın kendisini kesinlikle suçlamasına fena halde sinirlenmişti.

Tam ters bir cevap vermek üzereyken, gür bir ses bütün güverteyi çınlattı:

—Ufukta bir gemi var!

—Siyah bir yelkenli hızla yaklaşıyor!...

—Bir değil, üç kalyon birden geliyor!

Yunus Paşa sapsarı kesildi. Az önce Ha-

san Reis'le alay ettiği için utandı adeta. Kısık bir sesle...

—Bunlar sakın korsan gemileri olmasın? diye mırıldandı.

Hasan Reis gözlerini ufka dikerek cevap verdi:

—Sizi üzmek istemem ama büyük bir ihtimalle korsan gemileri bunlar...

Yelkenleri şişmiş, hafifçe iskele tarafına eğilmiş olan korsan gemileri, sert rüzgarla kendilerine doğru yaklaşıyor, aralarındaki mesafe her an biraz daha azalıyordu.

Yunus Paşa elindeki uzun dürbünle gemileri inceledikten sonra:

—Topları ateşe hazırlayın.. Çarpışacağız! diye emretti.

Hasan Reis yüzünü acıyla buruşturdu:

—Üçe karşı bir gemi.. Umutsuz bir çarpışma olacak bu.. Ama yine de iyi.. Dövüşe dövüşe ölmek şerefli bir şey çünkü..

Küçük çaptaki deniz savaşı Hasan Reis'in tahmin ettiği gibi geçti...

Karşılıklı atılan toplar, gemilerde bir hayli hasar yarattı ama, açılan yaralar öldürücü değildi...

Korsan tekneleri, avlarının kaçamayacağını anlayan birer canavar gibi ağır, fakat emin bir şekilde ilerliyordu...

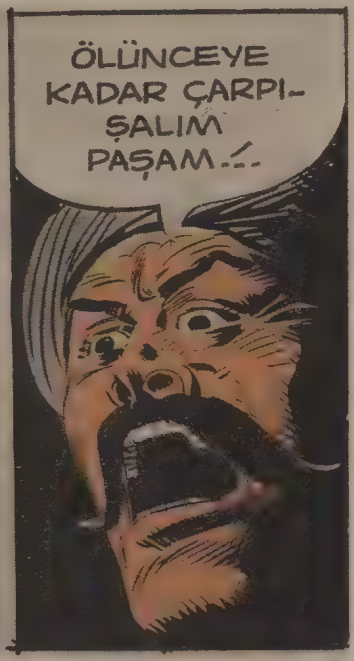

Türk kalyonuna atlamak için iplere tırmanan korsanların terden ıslanmış yarı çıplak vücutları, yağlanmış gibi parlıyor, güvertelerde on ikişer adam, ellerindeki çengelleri avlanan gemiye atmak için hazır bekliyordu.

Paşa gözlerini umutsuzlukla kapayarak:
—Her şey bitti! diye inledi...

Bütün cesaretine ve kendine olan sonsuz güvenine rağmen durumun umutsuz olduğunu nihayet kabul etmişti.

Hasan Reis:

—Ölünceye kadar çarpışalım paşam! diye bağırırken gemi müthiş bir şekilde sarsıldı. Tahtalar çatırdadı.

Korsan gemilerinden biri rampa etmişti.. Onu, ötekileri izledi.. Dört gemi denizin ortasında birbirine yapıştı adeta...

Halat gıcırtıları ve zincirlerin şakırdamalarına korkunç insan çığlıkları karıştı.

Korsanlar, Türk kalyonunu istilaya başlamışlardı.

Acı sesler, feryatlar, kılıç şakırtıları ve tabanca gürültüleri arasında yarım saat geçti.

Güvertede tüyler ürpertici, kanlı bir boğuşma oluyordu...

Türkler sayıca çok az olmalarına rağmen, deniz haydutlarının karşısında cesaretle dövüşüyor, vuruşa vuruşa ölüyorlardı.

Gemiler çatırdıyor, tahtalar boğuk sesler çıkararak ayrılıyor, korsanlar kudurmuş canavarlar gibi saldırıp, leventleri vahşice biçiyordu.

Bu bir katliamdı.

Yunus Paşa ile Hasan Reis sırt sırta vermişler, aslanlar gibi vuruşuyor, üzerlerine saldıran korsanları kanlar içinde yere seriyorlardı. Ama sonunda ikisinin de güçleri tükendi, kılıçları ellerinden düştü.

Yunus Paşa gözleri dolu dolu olarak:

—Seni dinlemediğim için üzgünüm Hasan Reis! dedi. Hakkını helal et...

Hasan Reis, üzgün bir sesle:

—Helal olsun Paşam, sen de helal et! diye mırıldandı...

Korsanlar iki müthiş Türk'ün kılıçsız kaldığını görünce sevinç çığlıkları atarak üzerlerine saldırdılar:

—Vurun!...

—Öldürün!...

—Gebertin!...

Yunus Paşa ile Hasan Reis artık hayat yolunun sonuna gelmişlerdi...

Kelime-i şehadet getirerek ölümü beklerlerken garip bir şey oldu...

Maria'nın bütün güverteyi çınlatan sesi korsanları birdenbire durdurdu:

—Aptal herifler! Öldürmeyin onları! Görmüyor musunuz bunlar önemli kişiler! Böyle

kolay bir ölümle adamları sevindirmiş olursunuz.. Her Türk acı çekerek, inleyerek ölmeli...

Kanlı kılıcını silmekte olan Korsan Reisi Barba Yani:

—Maria haklı, dedi. Onları esir alalım. Belki padişahtan büyük bir fidye koparırız...

Yunus Paşa ile Hasan Reis'i kıskıvrak yakalayan korsanlar, gemideki Osmanlı sancağını indirip, yerine kendi bayraklarını çektiler

★ ★ ★

Haber İstanbul'a yıldırım gibi ulaştı ve sarayda adeta bir deprem yarattı...

Fatih Sultan Mehmet'in öfkesi karşısında bütün vezirler tir tir titrediler...

Fatih kükredi:

—Bu ne iştir? Bu nasıl bir küstahlıktır? Bu ne cürettir? Birkaç baldırı çıplak korsan, Yunus Paşa'yı nasıl esir alır?

Sadrazam Mahmut Paşa boynunu büktü:

—Kızmakta haklısınız ulu hünkar.. Ama ne yazık ki haber doğru.. Yunus Paşa şu anda esir bulunuyor...

—Kimdir bu gafil köpekler? Başlarına geleceği bilmezler mi? Yoksa bizim dünyayı titreten gücümüzden haberdar değiller mi?

Mahmut Paşa üzgün bir sesle cevap verdi:

—Katalan korsanlarıdır sultanım.Reisleri de Barba Yani adında bir Rum.. Ege'de büyük ün yapmış bir zalimdir. Türklerden nef-

ret eder. Sahillerimizi yağmalayıp Osmanlı halkına zulmetmek onun en büyük zevkidir...

Fatih'in keskin bakışları sarayın penceresinden Marmara denizinin engin maviliğine takıldı.. Bir süre düşündükten sonra sakalını sıvazlayarak sordu:

—Peki buna ne tedbir düşünüyorsunuz?

—Barba Yani'yi yakalamak çok zor.. Rodos Prensi Nikola'nın onu himaye ettiğini öğrendik...

—Prens Nikola ha? Vay rezil!.. Demek bize dost görünüp, düşmanlarımıza yardım ediyor?...

—Emredin ulu hünkarım.. Derhal donanmayı yollayıp, Rodos'u yerle bir edelim..

—Prens Nikola'ya hak ettiği dersi vermek bizim için işten bile değil Mahmut Paşa.. Ancak Yunus Paşa'nın hayatını düşünmemiz gerekir.Önce onu kurtarmalıyız. Bana Kara Murat'ı çağırın...

Az sonra Kara Murat, başı dimdik yukarıda sert adımlarla salona girdi. Padişah'ı saygıyla selamladı...

Fatih şimşek saçan gözleriyle ona bakıyordu. Delikanlı bu bakışlardan kendisini önemli bir görevin beklediğini hemen anladı. Padişahı hiç bir zaman bu kadar kızgın gör-

memişti...

—Buyurun ulu hünkar!...

—Olayı biliyorsun Kara Murat.. Küstah bir korsan Yunus Paşa'yı esir almış. Devletimizin gururu olan gemilerimizden biri de şu anda deniz haydutlarının elinde bulunuyor...

Fatih, keskin bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikerek devam etti:

—Yunus Paşa'yı kurtarmak senin görevin Kara Murat.. Senden hem Yunus Paşa'yı kurtarmanı, hem de o kendini bilmez korsanın kellesini istiyorum.

Kara Murat hafifçe başını eğdi:

—Ferman hünkarımındır...

Fatih memnunlukla gülümsedi:

—Bu iş, savaş kazanmaktan daha zor.. Allah yardımcın olsun. Yanına istediğin kadar adam al...

—Buna gerek yok sultanım...

—Nee? Yoksa bu işi tek başına mı yapmayı düşünüyorsun? Korsanların inine yalnız girebilecek misin?

Kara Murat alçakgönüllü bir gülümseyişle, cevap verdi:

—Evet sultanım... Tek başıma gidersem daha rahat hareket ederim.

Büyük padişah, elini delikanlının omuzuna koydu.. Ona vezirlerinden daha çok değer veriyordu.

—Peki.. Nasıl istersen öyle yap.. Ne zaman yola çıkıyorsun?

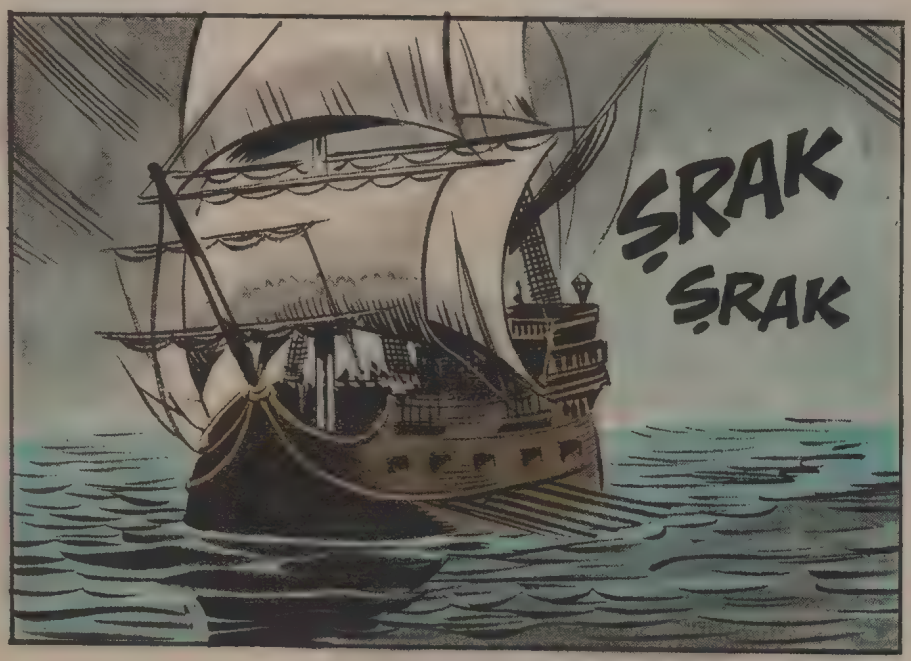

—Hemen gidiyorum ulu hünkâr... Kaybedecek zaman yok çünkü...

Fatih, salondan çıkan Kara Murat'ın arkasından sevgi ve güvenle baktı:

"Eğer isteseydi, şimdiye kadar onu çoktan vezir yapardım" diye belki de onuncu defa düşündü...

★ ★ ★

Osmanlı gemisini ele geçiren korsanlar, Ege Denizi'nde adeta bir zafer gezisi yapıyorlardı...

Yunus Paşa ile leventleri forsaya çakılmıştı. Hepsi de adi birer esir gibi kırbaç altında kürek çekiyorlardı...

Davulcu korsan, iki tokmakla davula vurarak tempo veriyor, bir başka korsan kırbacını şaklatarak haykırıyordu...

—Hızlı!.. Daha hızlı köpekler!...

Küreğe bağlanan Yunus Paşa dişlerini gıcırdatarak:

—Ah rezil! diye homurdandı.. Serbest olsaydım kimin köpek olduğunu sana gösterirdim...

Korsan bu homurtuyu duyunca birden köpürdü... Elindeki kırbacı Yunus Paşa'nın kafasına indirdi:

—Şrak.. Şrak...

Paşa'nın alnında kanlı bir iz belirdi.. Kırbacın acısından gözlerinde şimşekler çaktı. Birbirine kenetlenen dişlerinin arasından hafif bir inilti çıktı...

—Aaaah!.. Hayvan herif!..

Korsan zalim bir şekilde kükredi:

—Bir şey mi dedin itoğlu it?

Yunus Paşa başını gururla dikerek cevap verdi:

—Evet.. Senin nasıl bir hayvan olduğunu söyledim...

Korsanın gözleri öfkeyle döndü, bakışları karardı.. Kırbaçlı kolu hızla havaya kalktı.

Aynı anda güvertede gözcünün kalın sesi gürledi:

—Türk köyü göründü!

Bu söz gemide ağızdan ağıza dolaştı:

—Türk köyü göründü!.. Hazırlanın!...

İp merdivene tırmanarak uzaklara bakmakta olan Mariya'nın gözleri sevinçle ışıldadı:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

9 NİSAN 1986 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 637 ✲ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT

KORSAN AŞKI

—Yaşasın!... Bize yeni bir eğlence çıktı..

★ ★ ★

Bu sırada Kara Murat at sırtında rüzgar gibi yol alıyordu... Belli duraklarda hayvanı değiştiriyor, kısa bir yemek molasından sonra Ege'ye doğru ilerliyordu...

Kafasında yüzlerce düşünce parende atıyordu sanki.. Korsanları nasıl bulacaktı? Haydutların inine girmeyi başarabilecek miydi?

Dünyanın en şüpheci insanları olan korsanların arasına sızmak pek kolay olmayacağa benziyordu.

Delikanlı kendisini bekleyen korkunç tehlikelerden habersiz yol alırken Ege sahi-

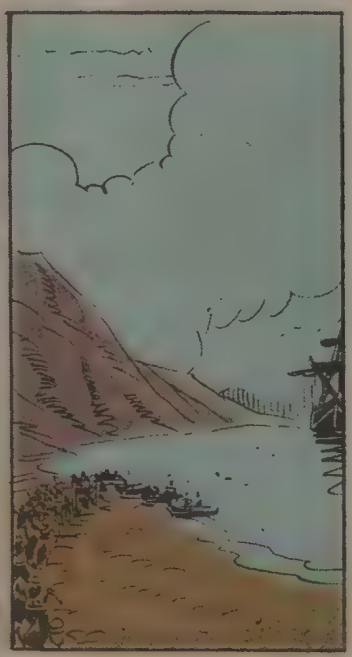

lindeki Türk köyünde kanlı bir dram başlamak üzereydi...

—Korsanlar geliyor

Bir gökgürültüsünü andıran bu ses, Narlıova köyünde sanki bir fırtına kopardı.. Kadınlar, çocuklar, yaşlı erekler, köyün alanında kum gibi kaynaştı .. Birkaç dakika sonra çevrede hiç kimse kalmadı.

Koya demir atan korsan gemisinden denize indirilen filikalar iki yüze yakın korsanı sahile döktü

Başlarında Barba Yani vardı.

Onun adını duyan herkes titrerdi.

Böyle bir baskını beklemeyen köyün genç erekleri balık avı için denize açılmışlardı.

Bu yüzden korsanlar yalnız kadın, çocuk ve yaşlıların bulunduğu köyde rahatça ilerlediler.. Onlara karşı koyacak kimse yoktu.

Çevrede bir ölüm sessizliği vardı sanki.

Barba Yani hiç bir direnmeyele karşılaşmayınca daha da cesaretlendi. Kılıcını çekerek haykırdı:

—Evlerde işe yarar ne varsa alın, sonra her yeri ateşe verin..

Korsanlar sevinç içinde:

—Hurra! diye haykırarak çevreye dağıldılar..

Köyün yaşlı erkekleri, kadınlarla çocukları gizleme çabası içindeydiler..

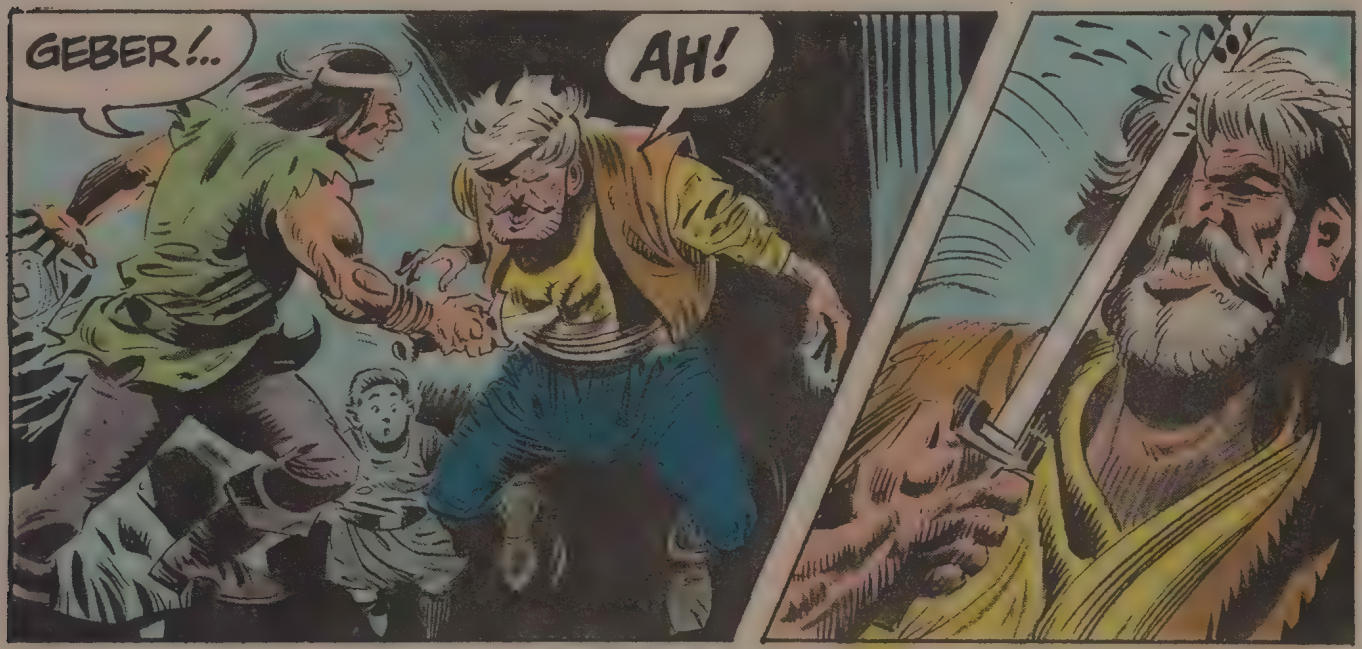

Köyde bu korsanlar hakkında aylardan beri korkunç hikayeler anlatılıyordu.

Türklerden nefret eden bu adamlar, girdikleri her yeri yağma ediyor ve kadınların ırzına geçiyordu.

Korsanların gelişi savunmasız köylüleri korkudan deliye döndürmüştü.

Bu haydutların çoğu her zaman olduğu gibi sarhoştu.

Zorla evlere dalıp, saklanamayan kadınları yakaladılar. Yaşlı iki köylü, kadınları korumaya kalkışınca belden yukarısı çıplak bir korsan, adamlardan birini başından ayağına kadar kılıcıyla böldü..

Korkarak kaçışan öteki köylülerin üzerine de diğer korsanlar piştovlarını ateşlediler..

Ortalığı bir anda kan ve barut kokusu kapladı...

Acı haykırışlar, korku dolu feryatlar dalga dalga yükseldi...

Her yandan çığlıklar, ağlamalar geliyordu.

Piştovlardan çıkan kurşunlardan biriyle başından yaralanan ve kendi kanıyla önünü göremez hale gelen bir köylü yalpa vurarak kaçmaya çalışıyordu. Bir korsan yetişip, kılıcıyla onun işini bitirdi...

—Al sana!.. Geber!..

—Vurun!.. Öldürün Hıristiyan düşmanlarını!

Küçük çocuklar deli gibi sokaklara dağılıyor, hendeklere atılıyorlardı.

Korsanlar, yarı çıplak bir kadını evinden dışarı sürüklediler. Bir yandan kahkahalar atıyorlar, bir yandan da zavallının üzerindeki elbiseyi yırtıyorlardı..

Kadın çırpınıyor, bağırıyor, saldırganların bacaklarına yapışmak için boşuna çabalıyordu.

Diğer korsanlar da kırbaçlarıyla, kadın, kız ne bulduysa yere yıkmışlardı. Kahkahalar atıyor, zevkle tepiniyorlardı.

Babalar, kocalar, yaşlı dedeler peşlerinden koşuyor, kendilerine acımaları için yalvarıyorlardı.

Korsanlarsa kılıçlarını havada vınlatıp dağıtıyorlardı onları..

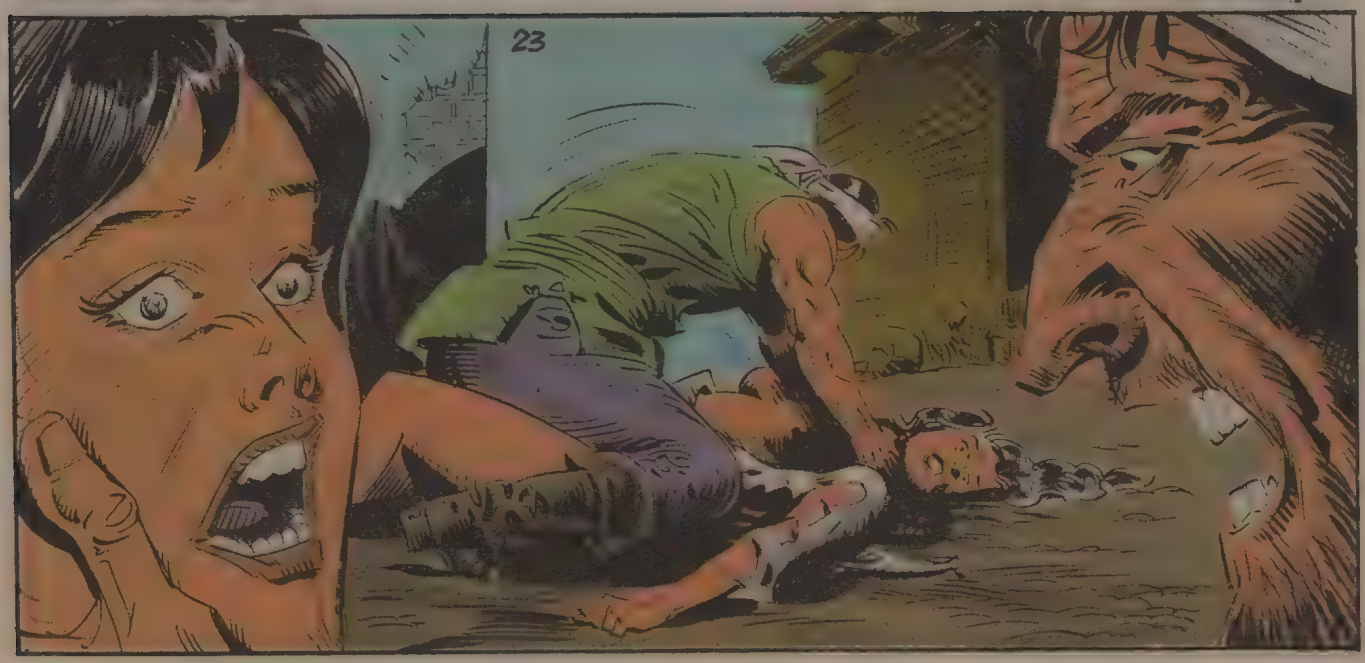

Yoldan bir köylü acı feryatlarla geçti. Bir eli kopmuş, kolunun ucundan kan fışkırıyordu.

Biraz ötede de korsanlar bir kadını yere yıkmışlardı. İçlerinden biri boğazını sıkıyor, ötekiler de bacaklarını ayırmaya çalışıyorlardı.

Sırayla arkadaşlarının neşeli haykırışları arasında kadının ırzına geçtiler. Kadın sesi soluğu çıkmıyor, cansız yatıyordu altlarında.

Korsanlar hemen bir başka kurban buldular kendilerine.. Zorla soydular kadını. Son gücünü, direnmesini yok etmek için de iyice kırbaçladıktan sonra üzerinde en iğrenç işleri yaptılar..

İnsanlık dışı bir vahşetti bu..

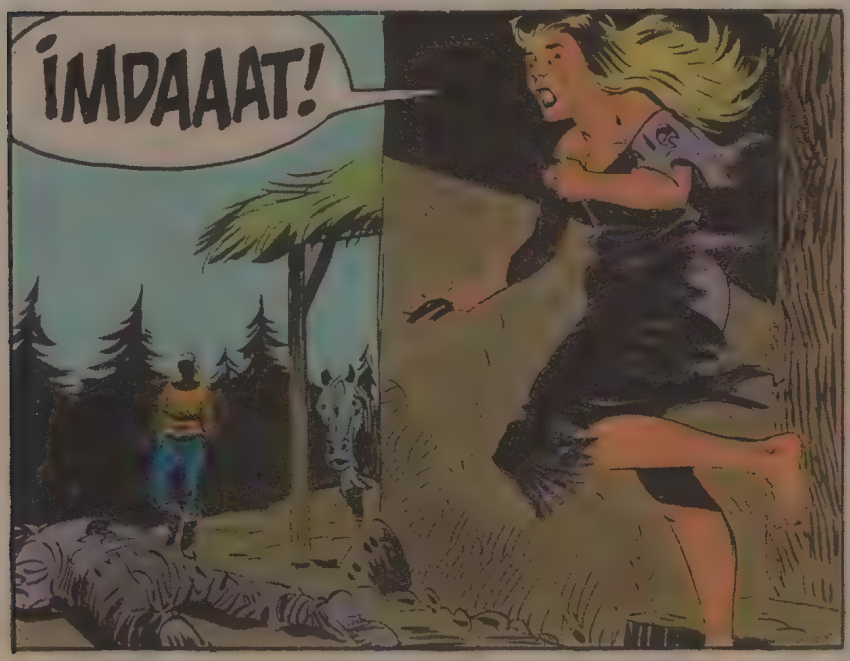

Onların yan tarafından bir sürü korsan, iki genç kızı yakalamış, elden geçiriyor, hayasızca kullanıyordu. Kızlar direnecek olursa acımadan dövüyorlardı.

Bütün evlerden, saldırıya uğrayan kadınların haykırışları geliyordu..

Korsanlardan kurtulabilen genç bir kadın, evinden fırladığındaüstü başı parça parçaydı. Bacaklarından aşağı kan süzülüyor, kamçılanıp dövülen bir köpek gibi inliyordu.

Bütün bu vahşeti Maria'nın soğukkanlılıkla izlemesi şaşılacak bir olaydı..

Bir kadın nasıl bu kadar taş kalpli olabilirdi?

Korsan reisi Barba Yani:

—Haydi.. Çabuk bitirin işinizi.. Köyün genç erkekleri gelirse çok kayıp veririz! diye bağırıyordu.

Maria müthiş bir gülümsemeyle:

—Türklerin acı çektiğini görmek bana zevk veriyor! diye söylendi. Yüzünün hayranlık uyandıran güzelliği altında sanki bir canavar ruhu gizliydi... Bu kinin sebebi neydi?

Korsanlar gittikçe çılgınlaşıyor, kendilerinden geçiyorlardı. Kadınlar hıçkırıyor, yüksek sesle Tanrı'ya yakarıyorlardı. Evlere kapatılan yaşlı erkekler onların seslerini duyuyor, insanlıktan çıkan haykırışlarla kanlarına, kızları çaresiz bir utançla karşılık veri-

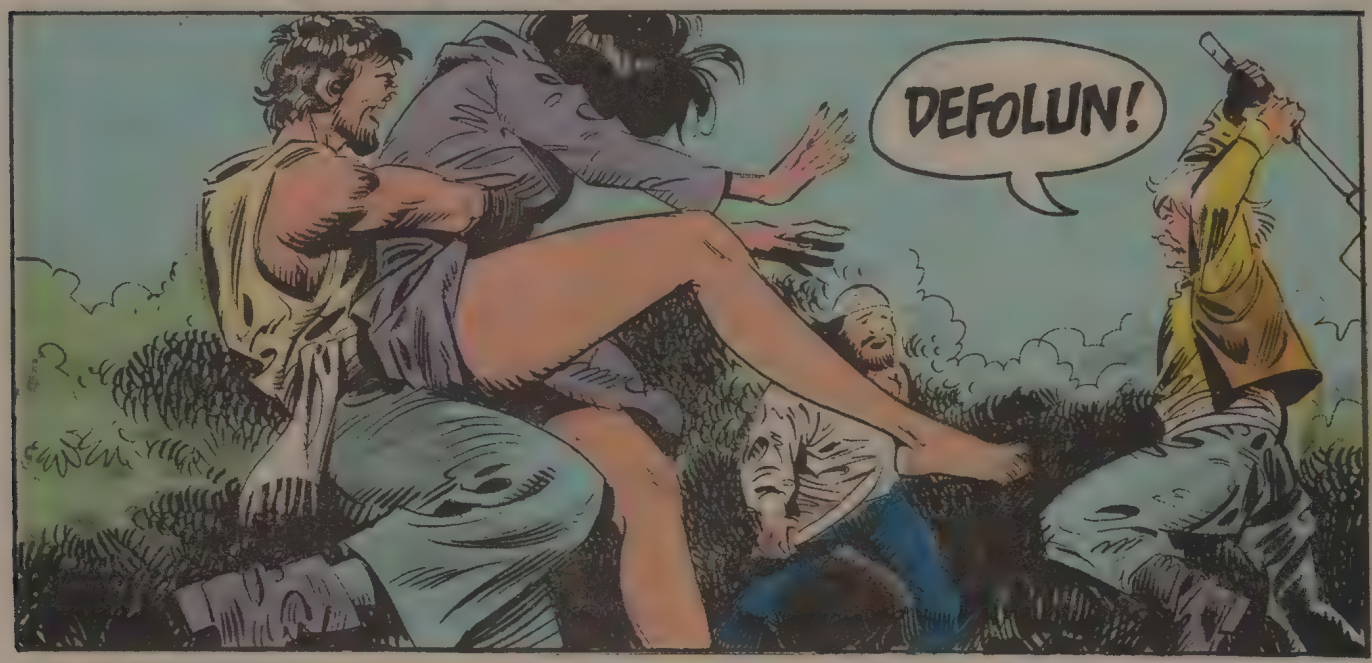

yorlardı.

Köy meydanının ortasında bazı korsanlar, birbirleriyle yarış edercesine kadınları tecavüz ediyor, arkadaşları da "Yaşa", "Varol" sesleriyle onları alkışlıyordu.

Tiksinti verici, korkunç bir manzaraydı bu..

Bembeyaz saçlı bir ihtiyar, evlerin birinden fırladı. Elinde iri bir kürek vardı. Zayıf ve çelimsiz vücuduna rağmen hızla korsanların üzerine saldırdı.. Küreğini silah gibi kullanarak düşmanlarına doğru savurdu..

Bir yandan da:

—Alçak herifler.. Reziller.. Topunuzu öldüreceğim! diye haykırıyordu.

Korsanlardan biri başına yediği kürek darbesiyle kanlar içinde yere yıkıldı, hırlayarak can verdi.

Şaşıran deniz haydutları bir an donakaldılar.. Hepsi sustu.. Barba Yani bile afallamış tek başına üzerlerine saldıran ihtiyar adama şaşkınlıkla bakmaya başlamıştı..

Yaşlı kahraman, küreğini ikinci defa indirmeye fırsat bulamadı. Korsanlardan biri ihtiyara arkasından yaklaştı ve bir tekmede onu yere devirdi. Sonra peşpeşe iki tekme daha indi adamın böğrüne.

Zavallı ihtiyar inleyerek yerde emekledi..

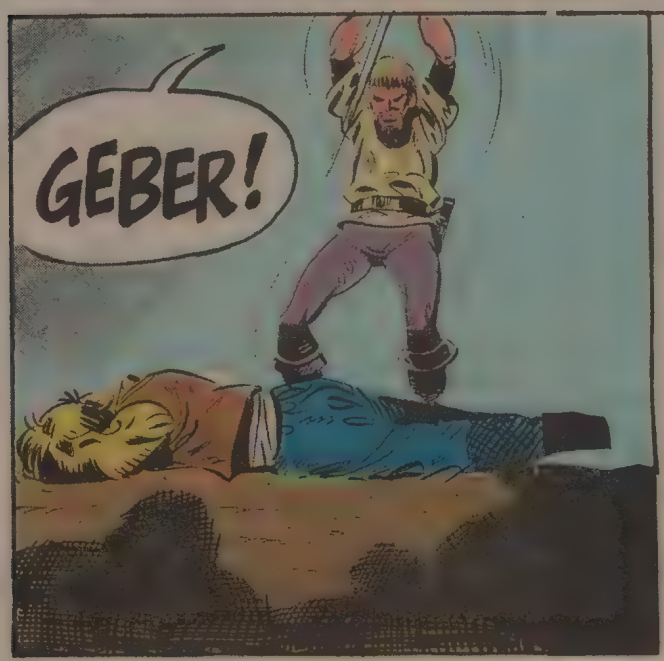

Başka bir korsan, kılıcını onun sırtına sapladı...

Kahkahalarla gülen korsanlar, adamın can çekişmesini zevkle seyrettiler.. İhtiyar, son bir kez inledi ve hareketsiz kaldı..

Kandan gözü dönen korsanlardan biri, kaçmaya çalışan bir kızın ardından bıçağını fırlattı. Zavallıyı kanlar içinde yere düşürdü.

İri yarı bir korsan, evlerin birinde altı-yedi yaşlarında bir erkek çocuğu buldu. Kaldırıp arkadaşlarına göstererek:

—Bu kurt yavrusunu büyümeden öldürmek gerek.. Yimdiden başını ezmezsek, ileride intikam almaya kalkışır! diye bağırdı.

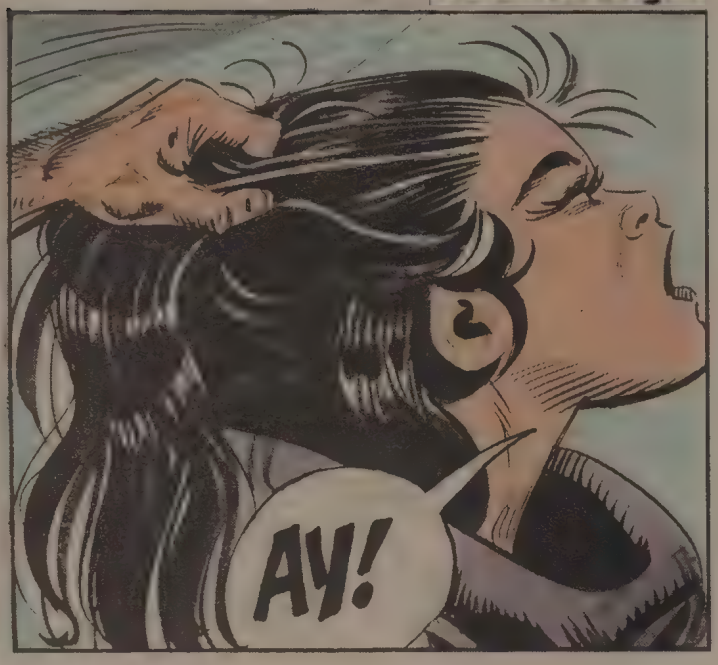

Yerlerde sürünüp, oğlunun bağışlanmasını dileyen annenin gözleri önünde bıçağını çocuğun karnına sapladı. Zavallı yavru, iç paralayıcı bir inilti çıkardı. Küçücük gövde hareketsiz kalınca korsan onu çalılara fırlatıp, annesine döndü.. Kadın:

—Beni de öldür alçak herif! diye haykırıyordu.

Bir evin kapısında üç-dört korsan, iri yarı yaşlı bir köylüyle dövüşüyordu.. Adam baltasına sarılmış, olanca gücüyle sallıyordu, gözü dönmüş haydutlar, yaşlı adamın hakkından geldiler ve korkudan tir tir titreyen genç bir kadını saçlarından sürükleyerek evden çıkardılar.

Elbiseleri hoyratça yırtılan kadın, az sonra ortada çırılçıplak kaldı.. Çılgına dönen genç kadın, üzerine gelen haydutları, tırnaklarıyla durdurmaya çalıştı ama gücü yetmedi.

Korsanlardan birinin hançerini belinden kaptı, önce onu öldürdü, sonra bıçağı kendi kalbine sapladı..

Akıl almaz katliam, sonunda Barba Yani'nin kalın sesiyle durdu:

—Haydi.. Yeter artık.. Gidiyoruz!.

Korsanlar, sağ kalan genç kadınları zincire vurarak götürdüler...

★ ★ ★

Kara Murat hiç durmadan, rüzgar gibi yol alıyordu..

KARA MURAT

Değişim noktalarına geldiğinde kan-ter içinde kalan atından çevik bir hareketle yere atlıyor, kendisi için hazır bekletilen başa bir ata binerek hızla uzaklaşıyordu..

Daha önünde çok uzun bir yol vardı..

★ ★ ★

Korsan gemisi demir alarak yedeğindeki

yorum Türklere...

Korsan reisi vahşi bir kahkaha atarak devam etti.

—Onlarla bu savaş hep devam edecek. Hiç bitmeyecek...

Maria da, alevler içindeki Türk köyüne hala sönmeyen korkunç bir kinle baktı:

—Evet.. Babamı Midilli savaşında Türk-

KORSAN AŞKI

esir Türk gemisiyle birlikte açık denize doğru yelken şişirdi..

Yaptığı vahşetten gurur duyan Barba Yani ateşe verdiği Türk köyüne bakarak dişi korsan Maria'ya dönüp, haykırdı:

—Bak Maria, bak!.. Türklerin öldürdüğü babanın intikamını nasıl alıyorum? Aynı zamanda sakat kalan kolumun bedelini ödeti-

ler öldürmüştü.. Şimdi onlara çektirdiğimiz ıstırap ruhumun acısını dindiriyor..

Barba Yani delice gülmeye devam ederek söylendi:

—Aynı savaşta bir yeniçerinin kılıcı beni kolsuz bırakmıştı.. Bütün Türkleri böyle gebertip, intikamımı alacağım..

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

16 NİSAN 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 638 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

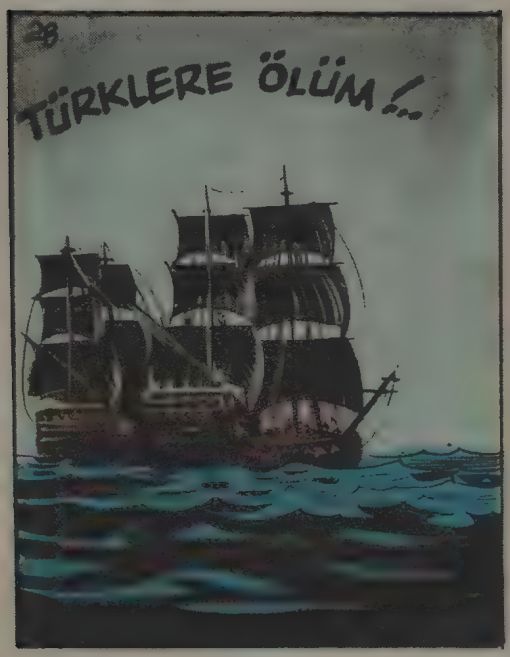

Maria'nın yüzünü acı bir gülümseme kapladı:

—İntikamı beraber alacağız Barba Yani.. Her Türk bizim ortak düşmanımızdır..

Korsan reisi zalim bir kahkaha attı:

—Öyleyse bütün Türklere ölüm!

Gemideki korsanlar hep bir ağızdan:

—Türklere ölüm! diye tekrarladılar.

★ ★ ★

Kara Murat'ın dört nala sürdüğü at, ağzından köpükler saçarak ter içinde tepeyi aştı.

Delikanlı birden atının dizginlerini kastı, büyüyen gözlerle önündeki manzaraya baktı:

—Tanrım! Bu da ne?

İleride çırılçıplak yatan bir kadın vardı. Her yanı kanlar içindeydi...

Kara Murat ürpererek:

—Öldürmüşler.. Hem de tecavüz ederek! diye mırıldandı.

Atını sürüp hızla kadının yanına vardı. Çevik bir hareketle yere atlayıp, ölünün üzerine eğildi.

Bu genç ve güzel bir kadındı. Memelerinden biri kapırılmış, karnı bıçakla boydan boya yarılmıştı..

Kara Murat bağırmamak için kendisi güç tuttu. Ruhundan taşıp gelen isyan duygusu bütün vücudunu şiddetli bir deprem gibi sarstı:

—Alçaklar! Canavar herifler!

Kara Murat:

—Bu cinayeti işleyenler insan olamaz! diye düşünürken ileriden bir inilti duydu.

Ses, bir kaç metre ötedeki çalıların arasından geliyordu.

Hemen o tarafa koştu.

Yaralı bir adam yerde sürünerek kendisine doğru yaklaşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ak saçlı, yaşlı bir adamdı bu... Elbisesi paramparçaydı. Her yanı kan içinde kalmıştı...

—Suu...Allah rızası için bir yudum su! diye inledi.

Kara Murat atının heybesindeki tulumu

alıp, adamın kanlı dudaklarına yudum yudum su akıtmaya başladı.

Yaşlı adam biraz kendine gelir gibi oldu.. Gözleri, kanlar içinde yatan genç kadına takılınca derin bir ıstırap içinde:

—Kızım o benim... Kızım... diye inledi. Vücudundaki yaralardan çok, kalbindeki sızı ona ıstırap veriyordu. Güçlükle devam etti:

— Ölmüş değil mi? Onu kaçırıp kurtarmak istedim. Fakat yakaladılar. Gözümün önünde çırılçıplak soyup tecavüz ettiler.. Belki beş,belki on kişi.. Allahım, ne korkunç bir şey bu..

Kara Murat nefretle sordu:

—Kimdi bunlar?

Yaralı adam konuşurken büyük acı duyuyordu. Ölmek üzereydi. Güçlükle cevap verdi:

—Korsan Barba Yani ile adamları... Buraları yakıp yıktılar.. Kadın, çocuk, ihtiyar demeden herkesi kılıçtan geçirdiler..

—Ne zaman oldu bu?

—Dün sabah...Sahildeki Türk köyünü yaktılar... Tek Türk sağ kalmadı...Bizim gibi kaçmaya çalışanları da yakalayıp öldürdüler..

Yaşlı adam acı içinde inledi:

—Herkes öldü.. Allahım neden hala yaşıyorum ben? Bak delikanlı..Gerçek bir Türksen, gidip Sancak Beyi Yakup Paşa'ya

gördüklerini anlat.. Koca Osmanlı devleti, elbet bu alçak korsanları yakalayıp cezalandırır...

Yaralı adam son nefesini verirken Kara Murat:

—Merak etme ihtiyar! dedi.. O rezil haydutlardan intikamınızı ben alacağım!..

Bir an ölüye hüzünle baktı.. Sonra gözleri ileride yatan genç kadının kesik memesine ve karnı deşilmiş cesedine takıldı, titredi... Yüreğini dayanılmaz bir isyan duygusu sardı, bakışları karardı.

Âtına bindi . Yakılan köye doğru ilerlerken, sağda solda, sık sık cesetlere rastladı

Köye vardığı vakit gördüğü manzara ise tam bir facia idi...

Kara Murat'ın başı dönüyor, midesi bulanıyodu...

Rum korsanları bu canavarlığa iten nasıl bir kindi böyle?

★ ★ ★

Sancak Beyi Yakup Paşa, Fatih'in fermanını okuduktan sonra kalın kaşlarının altında cıva gibi fır fır dönen gözlerini Kara Murat'a dikti, uzun uzun ona baktı:

—Demek ünü tüm ülkeye yayılan Kara Murat sensin? Ziyaretinle bana şeref verdin..

—Sağol paşam... Sultanımızın emriyle geldim... Yardımına ihtiyacım var...

Yakup Paşa hafifçe gülümsedi.

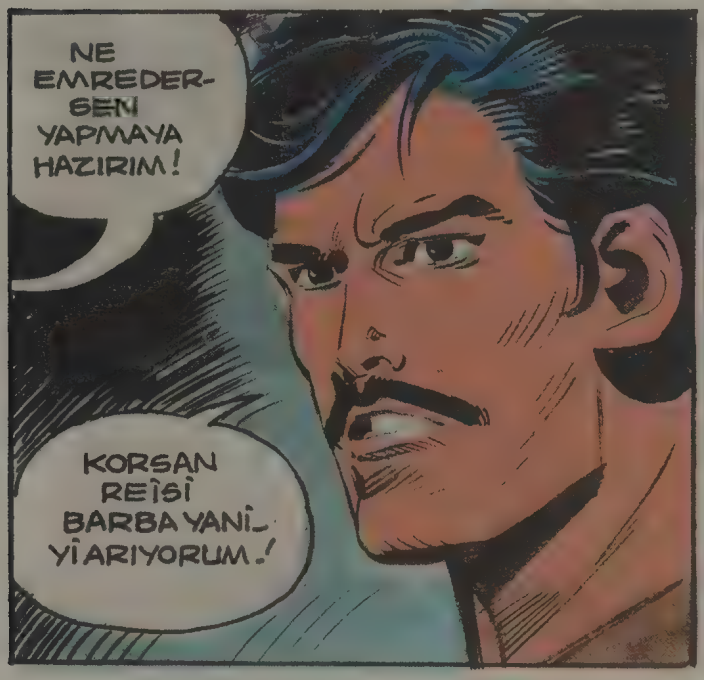

—Padişahımızın fermanı var Kara Murat. Ne emredersen yapmaya hazırım.

Kara Murat sözü uzatmadan konuya girdi:

—Korsan reisi Barba Yani'yi arıyorum. Nerede bulurum onu?

—Bunu hiç kimse bilmiyor. Bizim de onunla görülecek hesabımız var ama bir türlü izini bulamıyoruz...

—Hiç bir umut yok mu yani?

—Dört adamını ele geçirdik.. Şu anda zindanda tutuklu bulunuyorlar. Fakat onları konuşturmak mümkün olmadı..

İnsan değiller sanki. Hepsi duvar.. Ağızlarından tek kelime alamadık...

Kara Murat kısa bir an düşündü.. Birçok fikir kafasında fır fır döndü. Sonra aradığını bulmuş gibi, gözlerinde şimşekler çakarak konuştu:

—Paşam, beni de zindana atmanı istiyorum..

Yakup Paşa, Kara Murat'a şaşkın gözlerle baktı:

—Nasıl?

—Tıpkı bir suçlu gibi...

Yakup Paşa'nın şaşkınlıktan allak bullak olan yüzünü gören Kara Murat düşüncesini

açıkladı.

—Onların aralarına karışıp, kaçmalarına yardımcı olursam güvenlerini kazanırım. Böylece korsan Barba Yani'e ulaşmayı düşünüyorum.

Yakup Paşa, Kara Murat'a hayranlıkla baktı... Onun çılgın cesareti, yaşlı savaş adamının gönlünü fethetmişti. Elini dostça Kara Murat'ın omuzuna koyarak:

—Anlıyorum, dedi. Ama çok tehlikeli bir oyun bu... Allah yardımcın olsun.

★ ★ ★

Küf ve rutubet kokan zindanın demir parmaklıklı kapısı gıcırdayarak açıldı.

Ot şiltelere uzanmış olan dört korsan başlarını çevirerek yeni gelen tutukluya baktı...

Zindancılar ,elleri zincirle bağlı olan Kara Murat'ı ite kaka hücreye sokarken, içlerinden biri Kara Murat'ın arkasına müthiş bir tekme indirdi:

—Haydi nazlanma...Gir içeri, itoğlu it!..

Tekmeyi yiyen Kara Murat, hücrenin ortasına kadar uçarcasına gitti ve yere kapaklandı..

Gardiyanlar, sadist kahkahalar atarak demir kapıyı üzerine kilitlediler...

Yerinden doğrulan Kara Murat kapanan kapıya doğru kinle baktı, dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

—Serbest kaldığım vakit sizden bunun hesabını soracağım rezil herifler!..

Gözleri alaca karanlığa alışan delikanlı çevresine baktı.

Korsan Barba Yani'nin hücredeki dört adamı ona ilgiyle bakıyordu... İçlerinden biri seslendi:

—Geçmiş olsun arkadaş...

Kara Murat, sanki bitkinmiş gibi güçsüz bir sesle teşekkür etti:

—Sağol ahbap...

—Anlaşılan seni fena hırpalamışlar.

—Evet... Neredeyse kemiklerimi kıracaklardı... Her yanım sızlıyor... Ama intikamımı alacağım...

—Suçun ne senin?

—Bir kavgada, iki Türk'ü geberttim.

Dört korsan hayretle birbirine baktı. Kendileri de birer Türk düşmanıydı.. İlgiyle sordular:

—Nasıl yaptın bunu?

—Kılıcımı çekip şişledim...İyi kılıç kullanırım ben...

—Aferin be...Nerelisin sen?

—İspanyol'um..Adım Antonyo.. O Türkler ölümü hak etmişti...

—Vay, vay!.. Öldürdün ha! Müthiş adamsın Antonyo!..Ama Türkler bunu senin yanına kar bırakmazlar.. Kazığa geçirirler seni...

Kara Murat birden başı dönüyormuş gibi sallandı... Zayıf fakat korkusuz bir sesle:

—Hiç bir şey yapamazlar! diye

mırıldandı. Çünkü burada kalıp ölümü beklemeye hiç niyetim yok...

Kara Murat bunları söyledikten sonra zindanın ıslak zeminine yüzükoyun yıkıldı ve bayılmış gibi kendinden geçti...

Korsanlar hala şaşkınlık içindeydi:

—Vay canına... Bu herif iki Türk'ü öldürmüş...

—Buna rağmen hiç korktuğu yok...Acaba gerçekten kaçacağını mı umuyor? Kim bilir, belki kaçar...

—İşte bu imkansız...Şimdiye kadar hiç kimse, bu zindandan sağ çıkamadı...

Kara Murat bir süre sonra kendine geldiği vakit, korsanlardan biri ona çorba kasesini uzattı:

—Az önce zindancılar getirdi... Bu senin payın...

Çok halsiz ve isteksiz görünen Kara Murat bitkin bir sesle mırıldandı:

—Canım istemiyor...

Onlara gözucu ile bakan öteki korsanlar öğüt verdi:

—Ye arkadaş ye...Can boğazdan gelir...

—Belki de bu son yemeğindir...

—Tanrı'nın huzuruna çıkarken güçlü olmalısın...

—Yoksa bunca günahtan sonra ,öbür dünyada kendini nasıl savunursun?

Dört korsan bu son söz üzerine kahkahalarla güldü. Hepsi de, ölümü alaya alan,

cesur, fakat ahlaksız kişilerdi.

Kara Murat onlara ters ters baktı:

—Merak etmeyin, ölmeye hiç niyetim yok ... Nasıl olsa kaçıp kurtulacağım buradan

Daha önce de söyledim ama bana inanmadınız... Göreceksiniz kuş gibi uçup gideceğim...

Korsanlar bir anda gülmeyi kesip şaşkınlıkla ona baktılar... Hepsi de dikkat kesilmişti... Duyduklarına inanamıyor gibiydiler...

—Nasıl yapacaksın bunu?

—Bugüne kadar beş zindandan kaçtım... Çeşit çeşit planlarım var...

Korsanlar hala kulaklarına inanamıyorlardı...

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

23 NİSAN 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 639 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

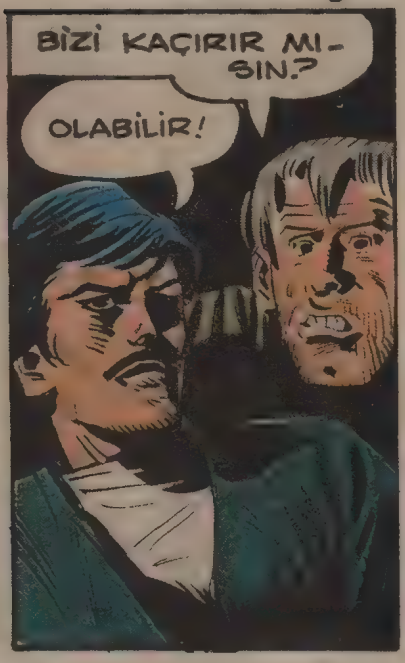

Kaçmak fikri onlara çok cazip gelmişti ama, bunun imkansız olduğunu da biliyorlardı... Kara Murat'ın yanına yaklaşıp, kısık bir sesle sordular:

—Bana bak arkadaş.. Biz cesur insanlarız ama kafalarımız az çalışır.. Böyle ince planlardan anlamayız..

Kara Murat alaylı bir şekilde gülümsedi:

—Belli oluyor..

—Sana yardım ederiz.. Her dediğini yaparız.. Bizi de kaçırır mısın?

Kara Murat dudaklarını büktü:

—Olabilir...

Korsanlar haykırdı.

—Olabilir ne demek? Aynı hücrede yatıyoruz.. Arkadaş sayılırız.. Birlikte kaçmamız gerek...

—Ama bu tehlikeli olabilir...

—Olsun ...Razıyız...

—O halde beni iyi dinleyin.. En ufak bir beceriksizlik, hepimizin sonu olur.

—Biliyoruz.. Kaçmaya kalktığımız için Türkler bizi kazığa oturtur.. Ama bu zindanda çürümektense ölmek daha iyi...

Kara Murat sesini alçaltarak planını anlattı... Basit, fakat etkili bir plandı bu.. Dinledikçe korsanların yüzü gülüyordu...

Aradan birkaç saat geçti...

Zindanın koridorları derin bir sessizlik içindeydi...

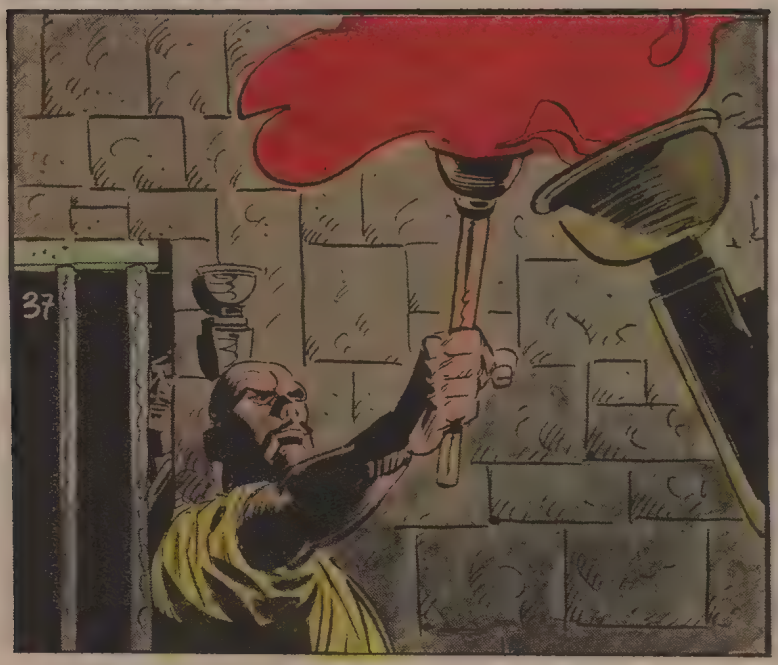

Nöbetçi muhafız, her akşamki gibi elinde meşale ile gelerek, koridorun duvarlarındaki özel halkalara geçirilmiş olan diğer meşaleleri yakmaya başladı...

Alevlerin titrek ışıkları, parmaklıkların arkasından heyecanla bakan mahkumların terli yüzlerini aydınlattı.. Hepsi de soluk almadan tetikte bekliyordu..

Duvara sırtını dayayan Kara Murat'ın vücudu gerilmiş bir yay gibiydi.. Gözleri avının üzerine atlamaya hazırlanan bir panterin gözleri gibi ışıldıyordu...

Zindancı, korsanların bulunduğu hücrenin önüne geldiği zaman, duvardaki meşaleyi yakmak için parmaklıklara arkasını döndü.. Bu, bilerek yapılmış, ustaca bir manevraydı...

Korsanlardan Niko, "Tam zamanıdır" anlamına gelen sessiz bir işaret verdi..

Kara Murat gizlendiği yerden ok gibi fırlayarak parmaklıklardan dışarı kolunu çıkarıp zindancının boğazını yakaladı..

Adam boğuk bir sesle haykırmak istedi, fakat başaramadı.

Kara Murat, kolunu mengene gibi sıktı, havasız kalan adam, baygın biçimde, boş bir çuval gibi yere yığıldı...

Korsanlar sevinçle fısıldadı:

—Yaşa Antonyo!.. Herifi gık demeden hakladın!...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Erken sevinmeyelim arkadaşlar.. Bakalım anahtarlar adamın üzerinde mi?

Niko, hemen heyecanla yerinden fırlayıp, parmaklıklardan ellerini uzatarak zindancının üzerini aradı.. Anahtarları adamın beline asılmış halde bulunca, sevinçten haykırmak için kendisini güç tuttu.

Az sonra kapı açılmış, Kara Murat ile dört kanlı korsan hücreden dışarı fırlamıştı..

Hepsi de sanki rüyada gibiydi.. Bu ölüm zindanından kurtulduklarına bir türlü inanamıyorlardı...

Meşalelerin aydınlattığı koridorlardan uçarcasına koşarak avluya ulaştılar..

Fakat aynı anda merdivende bir ayak sesi duyuldu.. Elinde meşale olan başka bir

zindancı kendilerine doğru geliyordu...

Korsanlar korkuyla bir köşeye sindiler... En küçük bir gürültüde bütün muhafızların ayaklanarak kendilerini kıskıvrak yakalayacağını biliyorlardı çünkü...

Kara Murat, işaret parmağını dudaklarına götürerek:

—Susun, dedi. Ben onu sessizce haklarım...

Delikanlı sırtını duvara yapıştırarak bekledi.

Gardiyan önünden geçerken bir çelmede adamı yere yıkıp, balyoz gibi bir yumrukla onu bayılttı...

Kara Murat aslında vurmamış, vurur gibi yapmıştı... Oyunu bilen gardiyan hafif bir inilti çıkararak bayılmış gibi yığılıp kaldı...

Kara Murat ,adamın belindeki hançeri ve anahtarları aldı, korsanlara dönüp işaret etti.

Artık yol açıktı...

Dört korsan, sevinçle Kara Murat'ın peşinden gitti.Hepsi de demir kapıyı açıp, zindanın avlusundan kaçarken, yerde hareketsiz yatan zindancı başını kaldırdı, onların arkasından bakarak gülümsedi...

★ ★ ★

Rodos sahilindeki Rum meyhanesi her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu....

Ummadıkları bir şekilde zindandan kurtulan dört korsan keyif içinde şarkı söylüyor, bağırıyor, taşkın bir neşe içinde naralar atıyoryardı...

Hepsi de sarhoş olmak üzereydi... Bir korsan haykırdı:

— Vay canına ! Kurtulduğumuza bir türlü inanamıyorum!

Diğeri şarap kupasını kaldırarak şen bir kahkaha attı:

—Özgürlüğün şerefine!...

Ötekiler de kadehlerini kaldırdılar:

—Bizi zindandan kurtaran Antonyo'nun şerefine...

—Arkadaşımız Antonyo'nun şerefine.

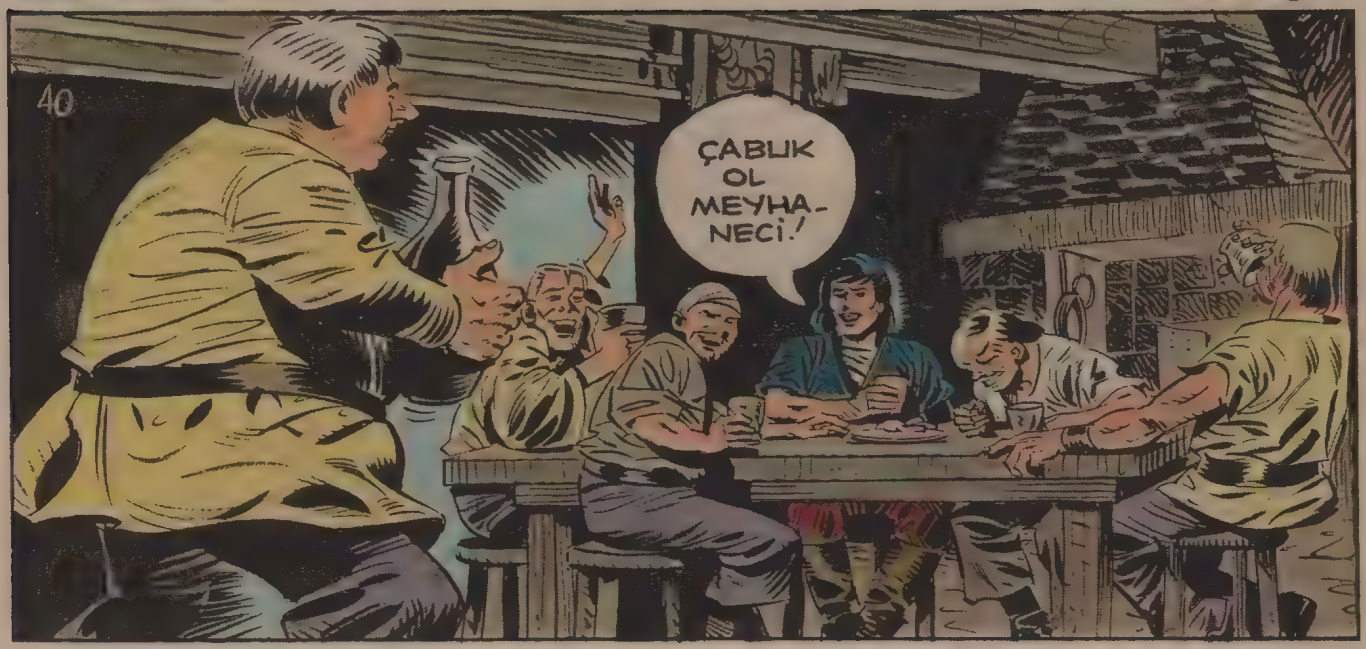

—Arkadaşımız değil, kardeşimiz Antonyo'nun şerefine...

Kadehleri hep birlikte kafalarına diktiler..

Kara Murat şişman meyhaneciye dönüp emretti:

—Doldur yeniden, meyhaneci...

—Emredersiniz beyzadem...

Meyhaneci koşup boşalan şarap testisini dolusuyla değiştirdi...

Sevinç içinde şarap kupalarını devirdikçe, korsanların yüzleri kızarıyor, gözleri kayıyor, konuşmaları peltek bir hal alıyordu...

Kara Murat, şarap kupalarını yeniden doldurduktan sonra:

—Şimdi de Denizler Kralı Barba Yani'nin şerefine içelim arkadaşlar.. dedi.

Sızmamak için kendilerini güçlükle tutan korsanlar şarap kupalarını kaldırıp mırıldandılar...

—Reisimiz Barba Yani'nin şerefine...

—Denizlerin aslanı Barba Yani'nin şerefine...

—Türklerin anasını ağlatan reisimizin şerefine...

Birlikte kadehleri kafalarına dikip bitirdiler...

Kara Murat'ın yüzü gerildi, bakışlarında hafif bir öfke kıvılcımı dolaştı, ama kendini çabuk toparladı. Şarap kupalarını yeniden doldururken adamların ağızlarından laf almaya çalıştı:

KORSAN AŞKI

—Büyük korsan Barba Yani'nin karargahı buradan çok mu uzak?

—Tam bir günlük yolda...

—Şeytanın bile aklına gelmeyecek bir yerde...

—Adanın en yüksek tepesinde... Kayalara oyulmuş bir kartal yuvası sanki...

İyice sarhoş olan korsanlar, artık güçlükle konuşuyorlardı... Hepsi de fitil gibiydi... Kelimeleri ağızlarının içinde geveleyerek konuşmaya devam ettiler:

—Bizim yerin içi tıpkı saray gibi...

—Şarabın da ,kadının da en iyisi orada...

—Orada şarap su gibi akar, etrafı cıvıl cıvıl kadın sesleri doldurur...

—Hem de ne kadınlar...

Birkaç dakika sonra korsanların başları birer birer masanın üzerine düştü. Ellerindeki kadehler devrildi, şaraplar yere aktı...

Kara Murat onlara bakıp,acı acı gülümsedi.. Korsan Barba Yani'nin inini öğrenmişti artık...

Bahar, Rodos Adası'na birdenbire gelmişti sanki... Ada yeşillenmiş,kırlarda gelincikler açmıştı...

Kara Murat sızan korsanları bir arabaya yüklemiş, tepeye tırmanan tozlu yolda ilerlemeye çalışıyordu...

—Vay canına! Amma da dik yer burası!

Arabayı çeken iki at, yokuşu güçlükle tırmanırken birden sert bir ses ortalığı çınlattı:

—Dur yabancı! Ölümüne mi susadın?

—Durmazsan kurşunu alnının ortasına yersin...

Kara Murat dizginleri çekerek arabayı durdurdu, sakin bir şekilde korkusuzca çevresine bakındı...

Kayaların arasından tepeden tırnağa silahlı üç adam fırlamıştı...

Bunlardan biri, elindeki piştovun karanlık namlusunu Kara Murat'a çevirmiş, silahın horozunu kaldırmıştı.. Her an ateş edebilirdi.

Adamlardan biri homurdandı:

—Bu herifi ne yapalım? Gebertelim mi?

Öteki başını salladı:

—Evet... Bizim bölgemize giren her yabancı ölür...

Üçüncüsü kaba kaba güldü:

—Öldürelim ama silahla değil.. Bacağından tutup kayalardan aşağıya atalım...

—Neden?

—Kurşuna yazık!..

Kara Murat, adamlarının şaka yapmadığını anlamıştı. Rengi hafifçe sarardı ama bunu belli etmedi. Bu gibi anlarda karşısındakileri şaşırtmanın en etkili yöntem olduğunu düşünerek sakin bir sesle.

—Bana bakın, dedi. Davranışınız hiç hoşuma gitmedi.. Böyle edepsizliğe devam ederseniz, üçünüzün de canını yakarım.!..

Adamlar, ansızın afalladı... Biraz şaşkın biraz da öfkeli bir şekilde karşılarındaki yabancı gence baktılar...

-Nee? Bizi tehdit mi ediyorsun?

Kara Murat kaşlarını çattı.

—Evet... Anlamadıysanız bir daha tekrar edeyim.. Ama yine anlamazsanız günah benden gider. O zaman kepçe kulaklarınızı keserim...

Adamlardan en önde olanı birden çılgına döndü.. Elindeki piştovu arkadaşına vererek öfkeyle söylendi.

—Şu silahı tut! Bu küstah herifi döve döve gebertmek istiyorum çünkü...

Kara Murat, çevik bir hareketle arabadan aşağıya atladı...

Hızla yaklaşan iri adam, bir boğayı yere serecek güçte olan yumruğunu olanca şiddetiyle ona doğru savurdu:

—Al sana!...

Kara Murat hızlı bir hareketle yana sıçradı, adamın kolunu havada yakaladı, büktü ve arabaya vurdu...

Korkunç bir çatırdı işitildi...

Arkasından korsanın çığlığı ortalığı inletti:

—Aaaah!... Kolum, kolum!..

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

30 NİSAN 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 640 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Adam iki büklüm olarak böğürmeye devam ederken, öteki iki korsan büyük bir öfke içinde kılıçlarını sıyırarak Kara Murat'a doğru atıldılar..İkisinin de ağzından köpükler saçılıyordu..

—Çabuk kılıcını çek köpek!..Seni ikiye böleceğiz!

Kara Murat'ın dudaklarında beliren gülümseme müthiş bir alay şeklini aldı:

—Elinizdeki piştovun patlamayacağını daha ilk bakışta anlamıştım. Sizi gidi süt kuzuları..Beni korkutacağınızı mı sandınız?

—Evet..Piştovda kurşun yok..Ama şimdi seni kılıçlarımızla dilim dilim doğrayacağız..

İki korsan aynı anda şimşek gibi hamle yaptı..Ama ikisi de korkunç bir hızla savurdukları kılıçlarının boşlukta ıslık çaldığını görünce şaşırdı, dehşet içinde kaldı..

Henüz kılıcını bile çekmemiş olan yabancı genç, onların hamlesinden daha hızlı bir hareketle geriye sıçramış bu öldürücü darbelerden kolaylıkla kurtulmuştu.

Adamlar büyük bir hayret içinde:

—Vay canına! dediler...

Kara Murat hala sakin bir şekilde onlara bakıyordu...

—Anlaşılan ikinizin de kulaklarını kesmem gerekecek...

Delikanlı, uzun kılıcını şimşek hızıyla çekti..İşte şimdi kanlı bir kavga başlamak üzereydi...

Fakat...

Aynı anda kayalar arasında, sert, emredici bir ses duyuldu:

—Durun!...

Bu, bir kadın sesiydi...

Kara Murat irkilerek döndü..Gördüğü güzellik karşısında biran şaşırdı..Maria ile göz göze geldiler.

Genç kadın erkek elbiseleri içinde bile son derece etkileyiciydi..Saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor, sert bakışları bile gözlerinin güzelliğini örtemiyordu...

Üç korsan Maria'yı görünce saygıyla kenara çekildi.

Genç kadın Kara Murat'ı tepeden tırnağa süzerek sert bir sesle sordu:

—Kimsin sen?

Kara Murat ilk şaşkınlığı geçtikten sonra gülümseyerek hafifçe eğildi:

—Adım Antonyo..Hayatı denizlerde geçmiş bir İspanyol gemicisiyim...

—Şimdiye kadar buraya ayak basan hiçbir yabancı sağ olarak geri dönmedi..

Kara Murat arabayı işaret ederek cevap verdi:

—Ben yabancı sayılmam senyorita..Arkadaşlarınızı getirdim size...

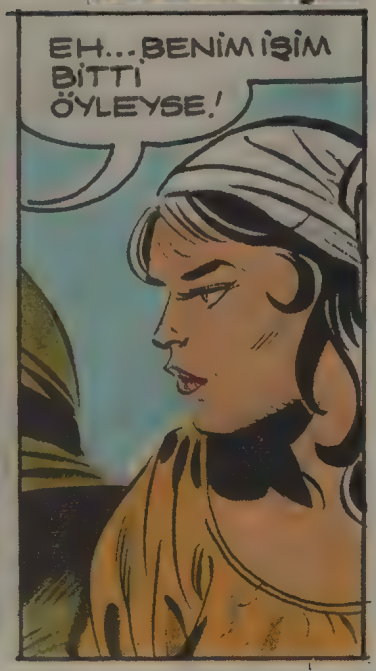

Maria, aradaki sızmış korsanlara kısa bir an baktı. Onları derhal tanıdı. Sonra güzel gözlerini Kara Murat'a çevirdi. Bakışlarında soran bir ifade vardı.

Delikanlı genç kadına bakarken, azılı haydutların kılıçları karşısında bile titremeyen kalbinde müthiş bir fırtınanın başladığını hissetti...

Biran göz göze geldiler..Bu bakışlar, sözle anlatılamayacak kadar derin bir anlam la yüklüydü..

Gözlerini ilk çeviren Maria oldu:

—Evet bunlar bizim arkadaşlarımız. Barba Yani onları merak edip duruyordu..

Kara Murat dönüp, gider gibi yaparak:

—Eh...Benim işim bitti öyleyse, dedi.

Maria'nın sesi birden sertleşti:

—Hayır...Hiçbir yere gidemezsin..Barba Yani seni görmek ister..

Delikanlı umursamaz bir tavırla omuz silkti:

—Benim için farketmez..Reisimizi merakta bırakmak istemem doğrusu. Nereye isterseniz gelirim. Arkadaşlarınızı getirdiğim için beni asmazsınız herhalde..

—Belli olmaz..Senin hakkındaki kararı Barba Yani verecek...

Barba Yani, taht gibi büyük ve süslü bir koltuğa kurulmuştu..Korsanlar kralı hem şarabını içiyor, hem de zalim bakışlı gözleriyle çevresini süzüyordu...

Dört sarhoş korsanı getirip yere yatırmışlardı. Kara Murat ile Maria da onların yanında duruyordu.

Barba Yani emretti:

—Ayıltın şu sersemleri..

Korsanlar koşup, sarhoş arkadaşlarının üzerine kovalarla su döktüler.

—Haydi, uyanın!..

Yavaş yavaş kendilerine gelen adamlar şakın gözlerle çevrelerine bakındı:

—Ne oluyoruz yahu?

—Asılacak mıyız yoksa?

—Basıldık galiba?

—Neredeyiz biz!..

Korsanlar, onların haline kahkahalarla güldüler. İçlerinden biri haykırdı.

—Korsanlar kralının huzurundasınız aptallar!..Kalkın ayağa.

Sarhoş korsanlar birden toparlandı. Hepsi de telaşla yerlerinden fırlayarak korku ve saygı içinde durdular:

—Barba Yani...

—Koca Reis...

—Bağışla bizi...

—Kusura bakma reis, şarabı fazla kaçırdık galiba...

Barba Yani keskin bakışlarını adamlarına dikti, Kara Murat'ı göstererek sordu:

—Bu adamı tanıyor musunuz?

Sarhoş korsanlar başlarını çevirince birden sevinç kahkahaları atmaya başladılar.

—Antonyo!...

—Kardeşimiz...

—Bizi zindandan kurtaran yiğit..

—O bir kahramandır. Bir kavgada iki Türk'ü birden öldürdü..

Barbra Yani'nin yardımcısı Kaptan Vargas tilki gibi kurnaz bakışlarıyla Maria'yı süzüyordu. Genç kadının yabancı gence hoşlanarak baktığını görünce, sinirlendi kalbini bir kıskançlık duygusu sardı. Yüzünü buruşturarak Barba Yani'ye döndü.

—Neresi kahraman bunun? Onu gözüm tutmadı reis...

Barba Yani, kupasındaki şarabı son damlasına kadar içtikten sonra Maria'ya sordu.

—Sen ne dersin güzelim?

Genç kadının yüzü sevimli bir gülümsemeyle aydınlandı. Tatlı bir sesle.

—Bana kalırsa, gözüpek bir denizci. Az önce tek başına üç kişiyle vuruştuğunu gözlerimle gördüm..

—Üç kişiyle mi?

—Evet..Bizim nöbetçilerle dövüşmek zorunda kaldı..İstese üçünü de birer birer şişleyebilirdi..Ben engel oldum..

—Yaaa..Pek yaman biri demek ki...

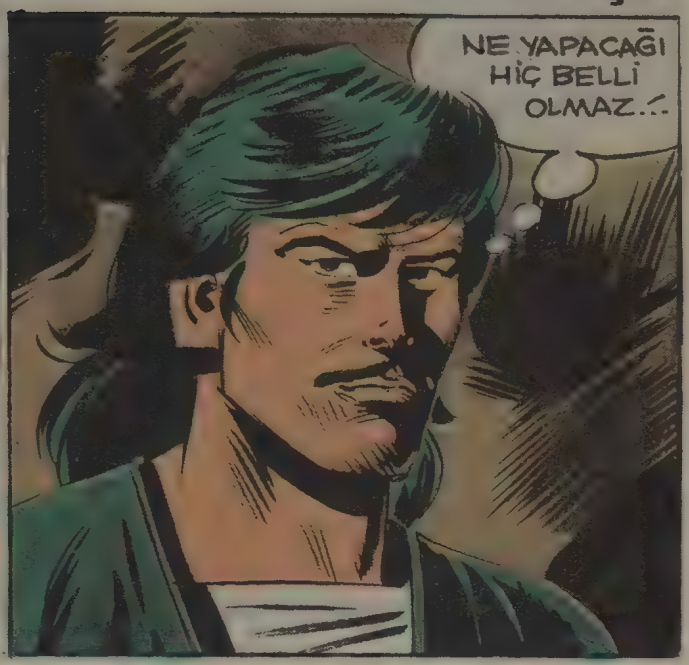

—Evet...Böylelerine ihtiyacımız var reis..

Barba Yani kısa bir an düşündü..Kafasının içinden neler geçtiği belli değildi.

Kara Murat heyecanını belli etmemeye çalışıyor ama kötü bir duruma karşı tetikte bekliyordu. İçinden.

—"Bu canavar herif, acaba benden şüphelendi mi? Böylelerinin ne yapacağı hiç belli olmaz..En ufak bir kuşku duyarsa insanı hemen astırır" diye mırıldanıyordu.

Hayatı bu kanlı korsanın iki dudağının arasındaydı. Adam tek kelimeyle onu ölüme yollayabilirdi..

Dehşet dolu bir kaç saniye geçtikten sonra Barbara Yani, Kara Murat'a döndü. Kuru, tok bir sesle sordu.

—Bizim aileye katılmak ister misin Antonyo?

Bu cümle, büyük reisin kararını açıklıyordu. Kara Murat, korsan çetesinin arasına kabul edilmişti..Dört sarhoş korsan sevinç çığlıkları attılar..Maria'nın da yüzünü memnun bir gülümseme kapladı. Genç kadının Kara Murat'a dikilen bakışlarında bir sevgi ifadesi vardı..

Kara Murat Barba Yani'nin önünde başını saygıyla eğerek konuştu:

—Sizin aranıza girmek, benim için en büyük şereftir. Kılıcımı, bana para veren herkesin hizmetinde kullanırım...

Barba Yani homurdanır gibi konuştu.

—Pekela, işe alındın..Yalnız dikkat et.. Yanlış bir hareketini yakalarsam yüreğini söküp, kancamın ucunda kızartırım.

Korsan reisi böyle derken, kesik kolunun ucuna taktığı dehşet verici kancasını Kara Murat'ın burnuna doğru uzattı. Başka biri olsa, başını geri kaçırırdı. Ama Kara Murat kımıldamadı bile..Burnuna dayanan korkunç kancaya aldırış etmeden gülümseyerek cevap verdi.

—Sizi böyle bir zahmete sokmayacağımdan emin olabilirsiniz reis..

Korsanlar kralı şarap kupasını yeniden doldurarak içerken, onun yardımcısı olan

Kaptan Vargas, Kara Murat'a hala yiyecekmiş gibi dik dik bakıyordu:

—"Bu adamı hiç gözüm tutmadı..Devamlı izlemem gerek..Bir falsosunu yakalarsam, reisten önce onu ben öldürürüm!" diye söylendi.

★ ★ ★

Aradan birkaç gün geçti...

Kara Murat, şüphe çekici en ufak bir hareket bile yapmamaya özen gösterdi. Önce bu adamların güvenini kazanmak gerektiğini çok iyi biliyordu.

Dördüncü gün denize açıldılar..Bindikleri gemi, korsanların zaptettiği Türk kalyonu idi..Kara Murat:

—"Bizimkiler bu gemide esir tutuluyor sanırım" diye araştırmaya başladı..

KORSAN AŞKI

Forsaların arasında dolaşmak, bütün korsanlar için serbesti. Kara Murat geminin alt bölümüne indiği vakit birden irkildi. Gördüğü hazin manzara onu sarsmıştı:

—"Vay canına!...Kepazelik bu!..."

Davulcu, iki tokmağı ile davula vurarak tempo veriyor, forsaya çakılmış Türk leventleri ise kürek çekiyordu. Çıplak vücutlarından küçük dereler gibi ter akıyor, tempoyu aksatan olursa hemen sırtına kamçıyı yiyordu.

—Sallanmayın köpekler!.İyi çekin kürekleri!...

—Sizi gidi uyuz herifler!..Asılın kürekleri...

—Daha hızlı..Daha hızlı...

Vardiyanın kamçısı sık sık şaklıyordu:

—Şrak...Şrak...

Kara Murat yüreinin burkulduğunu, içini derin bir sızının sardığını hissetti Korsanlar, Türk esirlere karşı çok acımasız davranıyorlardı..

Vardiyan Kara Murat'ı görünce forsaları kamçılamayı bırakarak kaba kaba güldü.

—Sen yenisin galiba..Gel de şu serserileri seyret..Bunların hepsi Türk. Uyuz uyuz durduklarına aldanma. Hepsi de vahşi bir kurt gibi tehlikelidir.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 MAYIS 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 641 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat çevresine bakarken esirler arasında Yunus Paşa'yı gördü. Yaşlı adamın saçı sakalı birbirine karışmıştı..Belden yukarısı çıplak ola vücudu kırbaç izleriyle doluydu...

Vardiyan, Kara Murat'a onu göstererek devam etti.

—Mesela, şu esir Yunus Paşa'dır.. Kendini dünyanın hakimi sanır ama, benim kırbacımın altında inleyip durur... Günlerdir onu zevkle dövüyorum..Türk paşasını dövmenin tadına doyum olmuyor...

Kara Murat, içinde büyüyen öfkeyi güç bastırdı...Duygularını belli etmesi kendisi için çok tehlikeli olurdu. Bir ara Yunus Paşa

ile göz göze geldiler..

Paşa, onu derhal tanıdı, irkildi, o kadar şaşırdı ki, kürek çekmeyi unuttu..

Aynı anda vardiyanın kamçısı onun sırtında şakladı:

—Durma köpek!..Asıl küreklere, yoksa gebertiriml seni!..

Kara Murat, gözlerinin önünde koskoca Osmanlı Paşasının kırbaçlanmasından büyük ıstırap duydu. Bir an vardiyanın üzerine atılıp onu parçalamayı düşündü ama son anda kendini güçlükle tuttu. Böyle bir hareket, hem onun, hem de esirlein felaketi demek olurdu..

Üzüntüyle başını önüne eğdi...

Bu sırada seren direğinin üzerinde enginlere bakmakta olan nöbetçi aşağı doğru haykırdı.

—Ufukta bir gemi var!..

Güverte bir anda hareketlendi. Korsanlar sağa sola koşuştular..Hepsi de kan kokusu alan birer kurt gibiydi...

Seren direğindeki nöbetçi tekrar bağırdı.

—Gelen Ceneviz gemisi...Sancak tarafında..

Kaptan köşküne çıkan Barba Yani, gemici dürbünüyle Ceneviz gemisine uzun uzun baktı.

—Zengin bir ava benziyor! Bu gemiyi mutlaka ele geçirmemiz gerek! diye söylendi.

Kaptan Varga, yüzünü buruşturdu.

—İyi olur ama biraz zor bu..Yelkenleri bizimkinden fazla çünkü..

Dürbününü indiren Barba Yani, yardımcısına ters ters baktı:

—Yelkenlerin fazlalığına bakma sen uzun zamandır denizde oldukları belli... Dürbünle baktım, adamlar çok yorgun görünüyor..

Bizden kaçamazlar...

Bu sırada Kara Murat'ın sesi duyuldu.

—Haklısın reis...Ceneviz gemisinin elimizden kurtulması imkansız...Topları ateşe hazırlayayım mı?

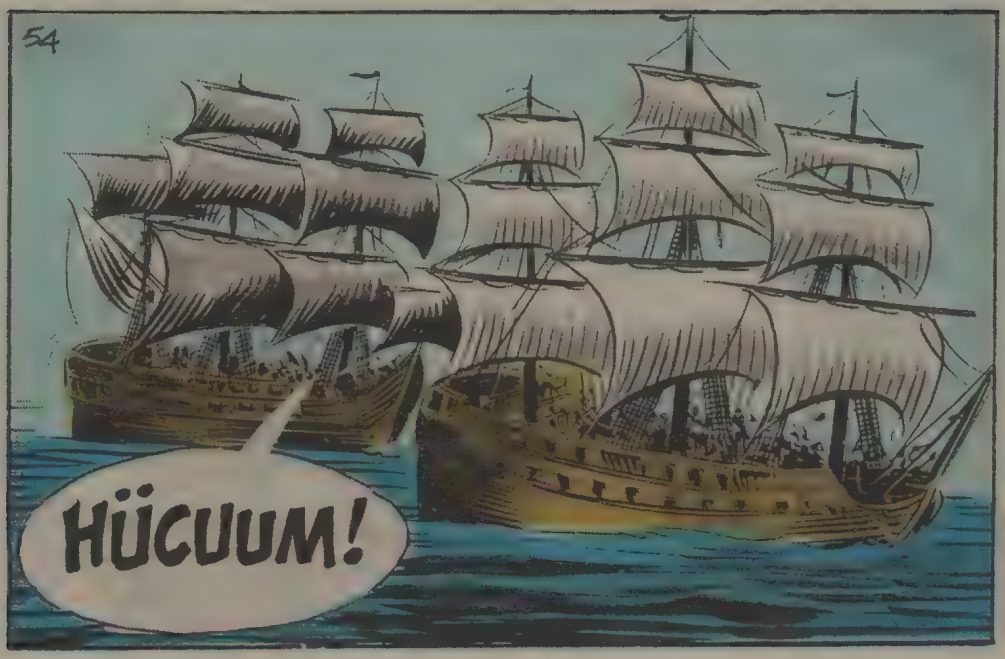

—Evet Antonyo...Toplar hazır olsun. Yağlı paçavraları, çengelleri de çıkarsınlar.. Gemiye rampa edeceğiz..

İki saat kadar süren bir kovalamacadan sonra, korsan gemisi Ceneviz gemisini yakaladı..

Kalyonlar birbirine rampa ederken tahtalar çatırdadı, halat gıcırtıları ve zincirlerin şakırtılarına korkunç insan çığlıkları karıştı..

—Hücum!..

—Vurun!..Öldürün!..

—Haydi aslanlarım, ileri!.

Korsanlar, Ceneviz gemisini kıza zamanda istila ettiler. Acı sesler, feryatlar, kılıç şakırtıları ve tüfek patlamaları arasında yarım

saat geçti..

Güvertede tüyler ürpertici kanlı bir boğuşma oluyordu..

Kara Murat fırtına gibi dövüşüyordu. Elinde parlayan kılıcı her dönüşte bir Cenevizli şövalyeyi kanlar içinde yere yıkıyordu.

Barba Yani bir elinde kılıcı, öteki elinde kancasıyla önüne gelen herkesi parçalıyor, atlıyor, zıplıyor, her yana yetişerek güç durumda olan adamlarına yardım ediyordu..

Bu adam yaman bir savaş kurduydu. Öldürmekten zevk alıyordu...

Dişi Korsan Maria da göğüs göğüse vuruşuyordu.

Genç kadının kılıcı kandan kıpkırmızı kesilmişti.

Böyle güzel ve zarif bir kadının büyük bir ustalıkla dövüşüp, karşısına çıkanları bir bir devirmesi akıl almaz bir olaydı.

Bir ara, üç Cenevizli denizci, Maria'yı köşeye sıkıştırdı. Öfkeden deli gibiydiler. Üçünün de gözünü kan bürümüştü..Biri:

—Bu dişi yılanı gebertmeli! diye bağırdı.

Öteki başını sallayarak tasdik etti:

—Haklısın...Bu kadın değil, bir ölüm makinesi sanki..Onu yaşatmamak gerek..

Üçüncüsü kızgın kızgın homurdandı:

—Bir sürü arkadaşımızı öldürdü. İntikamımızı alalım!

Üç denizci, aynı anda Maria'ya saldırdı. Genç kadın, bu ölüm hamlesinden kurtulmak için geriye çekilmek isterken ayağı halatlara takıldı ve düştü..

Cenevizlilerden biri atılıp Maria'nın kılıcına bastı:

—Hah hah ha!..Dişi canavarın dişi söküldü..

İkinci Cenevizli hızla atılıp kılıcını genç kadının başına doğru indirdi:

—Geber!..

Fakat Maria yerde fırıldak gibi dönerek bu korkunç hamleden kurtuldu. Kılıç, güvertenin döşemesinden kalın bir parça kopardı..

Maria çevik bir hareketle ayağı fırladı ama artık silahsız kalmıştı.Elleri kılıç üç adama karşı ne yapabilirdi?

Sağa sola sıçrayarak ölüm darbelerinden kurtulmaya çalışıyor, uzun saçları havada dalgalanıyordu. Derin bir acı içinde:

"—Tanrım! Sonum geldi galiba!" diye mırıldandı..

Artık dua edecek zamanı bile kalmamıştı..

Gözlerini kapayarak kılıçların vücuduna saplanmasını bekledi.

Fakat..

Aynı anda gök gürlemesini andıran bir ses etrafı inletti:

—Dayan Maria! Yettim!..

Havada şimşek gibi çakan bir kılıç, iki Cenevizliyi kanlar içinde yere yıktı..Üçüncüsü ise başına inen balyoz gimi yumrukla baygın yere serildi.

Ölümü bekleyen Maria, gözlerini açtığı vakit kurtarıcısını gördü, ağzından sevinç dolu bir çığlık fırladı:

—Antonyo!..

Kara Murat tatlı bir sesle:

—Benim sevgili Mariyam! dedi. Sanırım tam zamanında yetiştim.

—Evet...Beni öldürüyorlardı..Hayatımı sana borçluyum! Oysa borcu hiç sevmem.

Kara Murat'ın yüzünü sevimli bir gülümseme kapladı:

—Üzülme..Bir öpücük vererek borcunu ödeyebilirsin.

Delikanlı eğildi ve genç kadının yanağına hafif bir öpücük kondurdu:

—İşte böyle!..Artık borcun kalmadı..

Maria'nın vücudu ansızın tatlı bir ürpermeyle sarsıldı, kalp atışları hızlandı, yüzü al al oldu. Ölüm karşısında bile titremeyen bu kadını,Kara Murat'ın ılık dudakları biranda allak bullak etmişti.

Maria bir erkeğin kendisini bu kadar etkileyebileceğini o güne kadar düşünmemişti hiç... Dehşet içinde:

"—Tanrım!... Ne oluyor bana!" diye içinden inledi..

Güvertedik kanlı savaş devam ediyordu..

Maria, ölen Cenevizli gemicilerden birinin kılıcını alarak tekrar dövüşe katıldı.

Sıçrıyor, zıplıyor, atılıyor, vuruyordu ama aklı hep Kara Murat'taydı.. "Acaba Antonyo'ya aşık mı oluyorum?" diye düşünüyor du.

Kanlı savaş, korsanların zaferiyle bitti..

Yakılan yağlı paçavralar Ceneviz gemisini tutuşturmuş her yandan alevler yükselmeye başlamıştı..

Alevlerin hızla büyüdüğünü gören Barba Yani:

—ne bulursanız alın..Esirleri de bizim gemiye nakledin, gidiyoruz! diye bağırdı.

Korsan gemisi, halatları keserek, ayrıldıktan on dakika sonra Ceneviz kalyonnu alevler içinde Ege'nin mavi sularına gömüldü...

★ ★ ★

Ceneviz gemisinden alınan ganimet, güvertenin ortasına yığılmıştı..Altın ve mücevherler göz kamaştırıcı zenginlikteydi..Zincire vurulan esirler korkudan titreyerek korsanlara bakıyorlardı.

Barba Yani'nin keyfine diyecek yoktu. Elinden düşürmediği şarap kupasını kafasına dikerek güvertede dolaşıyor, kahkahalar atarak zaferinin tadını çıkarıyordu.

Bir kaç esirin ağzının içini kontrol edip, dişlerine baktıktan sonra keyifle konuştu:

—Genç, güzel ve sağlıklı esirler..Bunlar bize çok para kazandıracak.

Sonra adamlarına dönenek seslendi:

—İyi bir iş başardık çocuklar. Kan dökmemize değdi doğrusu..

Maria söze karıştı:

—Koca reis, izin verirsen, bu savaşta hayatımı kurtaran Antonyo'ya huzurunda teşekkür etmek istiyorum.

Herkes dönüp Kara Murat'a baktı.

Maria'nın o güne kadar kimseye böyle davrandığı görülmemişti.

Barba Yani'nin canı biraz sıkılır gibi oldu ama bunu belli etmedi Kaptan Vargas'ın yüzü ise kin ve nefretle gerildi..Adam vahşi bakışlarını delikanlıya dikerek:

KORSAN AŞKI

"—Bu İspanyol piçinin ölümü benim elimden olacak!" diye homurdandı.

Kara Murat, çevresindekilerin şaşkınlığına aldırış etmeden nazik ve zarif bir şekilde eğilerek genç kadını selamladı:

—Teşekküre değmez efendim..Bu benim için zevkti..

Maria, Kara Murat'ın kendisini yanağından öpüşünü hatırladı, kızardı...O da büyük bir zevk duymuştu bundan..

Barba Yani, iyi dövüşen herkesi severdi:

—Evet Antonyo, dedi. Benim de gözümden kaçmadı. Gerçekten kahramanca vuruştun. Seni kutlarım. Ganimetten iyi bir pay alacaksın..

Kara Murat, alçakgönüllü bir gülümseyişle başını eğdi:

—Sağolun büyük reis. Bana şeref veriyorsunuz. Fakat ben sadece görevimi yaptım. Dövüşmek için para alıyorum..

Barba Yani adamlarına dönerek Kara Murat'ı örnek gösterdi:

—İşte arkadaşlar... Ben gemimde Antonyo gibi korsan istiyorum. Hepiniz onu gibi olmalısınız. O zaman bu denizlerde bize ne Venedik gemileri dayanır, ne de Osman donanması.

Maria, Kara Murat'a bakarak tatlı tatlı gülümsedi. Bakışlarında açık bir hayranlık vardı..

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

14 MAYIS 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK İKİ DERGİSİ ✻ SAYI: 642 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Kaptan Vargas'ın gözlerinden—ise kin dolu bakışlar fışkırıyordu...Adamın, Kara Murat'a duyduğu nefret her geçen gün artıyor "Elbet hesaplaşma zamanı gelecek" diye homurdanıyordu.

★ ★ ★

Korsan gemisi, yelkenlerini bol rüzgarla doldurmuş, Ege Denizi'nin maviliklerinde yol alıyordu. Günler ve geceler birbirini izliyor, seren direğindeki gözcüler ufuklarda yeni avlar arıyordu.

Forsaya çakılmış olan esir Türkler hep bir ağızdan özgürlük türküsü söylüyor ve aynı tempoda kürek çekiyorlardı.

Kara Murat güvertenin sakin bir köşesinde Maria ile başbaşaydı..Genç kadın gözlerini mavi ufuklara dikmişti. Güneşin al-

tın ışıkları yüzünü okşuyor, Ege'nin ılık rüzgarı saçlarını uçuruyordu.

Esir Türklerin özgürlük türküsünü dinleyen Maria'nın güzel yüzünü ansızın derin bir kin ifadesi kapladı:

—Bu adamların türkülerinden bile nefret ediyorum. Bana ölen babamı hatırlatıyorlar. Savaşta Türkler öldürdü onu..Bu yüzden içimde onlara karşı sönmeyen bir kin var. Elimden gelse, bütün Osmanlı ülkesini yerle bir ederim..

Kara Murat donuk bir sesle:

—Hep kin ve nefretten söz ediyorsun Maria, dedi. Kendini intikam duygusuna öylesine kaptırmışsın ki, kalbinde sevgiye yer kalmamış..

—Oysa sen çok güzel bir kadınsın..

Maria'nın pembe dudakları acı bir gülümsemeyle gerildi:

—Güzel deniz havası bile kötü anıları yok edemiyor. Türk adı bende hep intikam duyguları yaratıyor. Nefret ediyorum onlardan diye söylendi.

Korsan gemisi Rodos'taki koya girerken hızını kesti.

Mavi sular, arkasında köpüklü bir iz bırakarak yarılıyor, martılar çığlıklar atarak geminin peşinden uçuyordu.

Kara Murat küpeşteye dayanmış, enginlere dalmıştı. Bu sırada Barba Yani korsanla-

rı:

—Limana giriyoruz çocuklar. Bu gece zaferimizi kutlamalıyız..diyordu.

Maria ise kamarasında sırtüstü uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Genç kadının yüzünde derin bir keder bulutu vardı. Kara Murat'ın sözleri saatlerdir kulaklarında çınlıyordu:

"—Kalbinde sevgiye yer kalmamış Maria...Oysa sen çok güzel bir kadınsın..."

★ ★ ★

Kara Murat güverteden aşağı, forsaların bölümüne indi.

Barba Yani'nin güvenini kazandığı için artık gemide çok rahat dolaşabiliyordu.

Forsa dairesinde en baştaki levente yaklaşıp fısıldadı:

—Beni tanıyor musun?

-Evet, Kara Murat'sın sen...

—Öyleyse iyi dinle!...Bu gece sizi kurtaracağım..

Levent'in gözleri sevinçle parladı. Hemen ötekilere iletti haberi...

—Bu gece hazır olun, kurtulacağız!

—Bu gece...

—Bu gece...

Forsa dairesinde, sessiz bir sevinç sel gibi aktı...

★ ★ ★

Gemi limana demir attıktan sonra, sahildeki meyhanede şenlik başladı. Su gibi şarap

içiliyor kahkahalar salonu çınlatıyordu...

Barba Yani, kadehini Kara Murat'ın şerefine kaldırdı:

—Arkadaşlar! Antonyo bundan sonra usta kılıcını her zaman bizim için kullanacak..

Korsanlar hep birlikte şarap kupalarını kaldırdılar.

—Antonyo'nun şerefine!...

Kara Murat gülümseyerek karşılık verdi.

—Bana şeref verdiniz..Şerefinize arkadaşlar!..

Kadeh kaldırmayan tek kişi vardı, o da Kaptan Vargas'tı.

Adam bir köşede oturmuş, asık bir yüzle Kara Murat'ı izliyor belli ki aklından iyi şeyler geçirmiyordu.

Bu sırada Maria çekildiği odadaki aynanın karşısında süsleniyordu. Üzerinde çok şık kadın elbiseleri vardı..Erkek giysilerine çıkarıp atan Maria'nın tüm dişiliği ve güzelliği olanca görkemiyle ortaya çıkmıştı.

Genç kadın şimdi soluk kesici bir tablo gibiydi.

Meyhanede gürültü ve kahkahalar sürüp giderken, Maria içeri girdi bir hanımefendi edasıyla ağır ağır ilerledi.

Korsanlar, dönüp salona giren güzel kadına hayretle baktılar. Önce onu kimse tanıyamadı. O kadar değişmiş ve öylesine nefis bir kadın olmuştu ki birkaç kişi ayağa kalkarak onu saygıyla selamladı.

"Kim bu güzel kadın? Nereden geldi? Bu korsan yatağında ne arıyor?" diye düşünülürken, içlerinden bazıları onu tanıyıp patladı.

—Arkadaşlar..Bizim Maria değil mi bu?

—Bakın, Maria kadın olmuş!

—Bu halin ne Maria? Aklından zorun mu var?

Maria'yı gören korsanlar birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Hepsi de laf atıyor, ona takılıyor, alay ediyordu.

Her zaman erkek kıyafetiyle gördükleri Maria'nın yeni giysileri onlara çok komik gelmişti.

Aynanın karşısında özene bezene süslenerek gerçek bir kadın olmaya çalışan Maria, bütün emeklerinin boşa gittiğini düşünerek üzüldü, korsanlara öfkeyle baktı.

Barba Yani bile, gözleri Maria'ya takıldıkça gülüyordu.

Kahkahalar atan kalabalığı yaran Kara Murat, öne çıktı. Kararlı adımlarla genç kadına yaklaştı. Delikanlının bakışlarında derin bir hayranlık sıcak bir sevgi ifadesi vardı. Maria'nın önünde durarak,

—Lütfen biraz bana doğru döner misiniz?

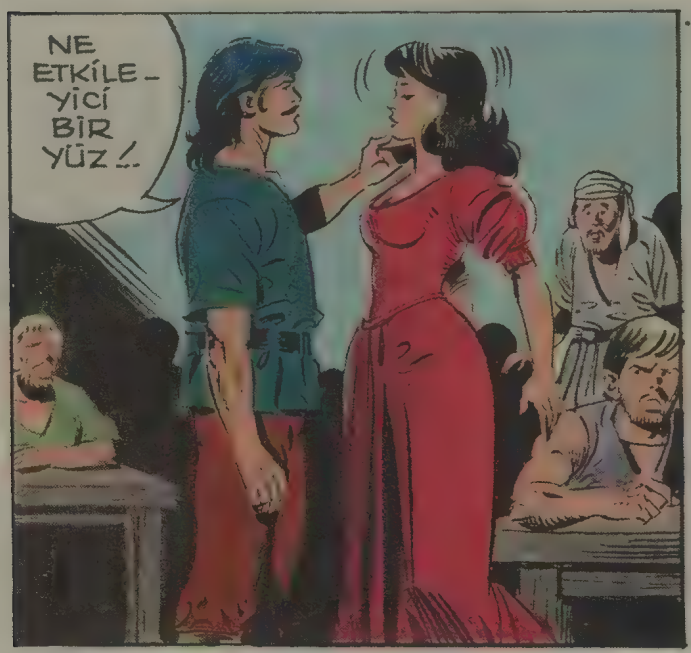

dedi. Olamaz..Bu ne güzellik! Kaldırın biraz başınızı, yüzünüzü biraz daha iyi göreyim..Ne etkileyici bir yüz..Gözleriniz ne güzel gözler..Dişleriniz inci gibi dişler..

Kara Murat genç kadının önünde zarif bir reveransla eğilerek sözlerini tamamladı.

—Güzelliğinizi hayranlıkla selamlarım madam...

O ana kadar genç kadınla alay eden korsanlar birden şaşırdı. Hepsi de gülmeyi keserek Kara Murat'a baktı.

Az önce kahkahaların çınlattığı meyhaneyi derin bir sessizlik sarmıştı. Soluk bile alan yoktu sanki...

Kara Murat etrafta uyandırdığı şaşkınlığı dağıtmak için devam etti.

—Bu kıyafetiniz gözlerimiz için büyük bir sürpriz oldu..Şıklığınız ve zerafetiniz karşısında etkilenmemek mümkün değil..

Doğrusu insan ne söyleyeceğini şaşırıyor. Şimdiye kadar erkek elbiseleri içinde bu güzelliğinizi neden sakladınız.

Maria, durup gülümseyerek Kara Murat'a baktı. Kendine olan güveni geri gelen genç kadının delikanlıya uzattığı bakışları birer öpücük kadar sıcaktı.

—Teşekkür ederim Antonyo. Çok naziksin.

Korsanlar şaşkınlık içinde birbirlerine bakarlarken Kara Murat Maria'nın önünde bir kez daha reverans yaptı.

—Kılıcım emrinizdedir kraliçem..

Birkaç korsan homurdandı.

—Bu adam saçmalıyor! Maria ne kraliçesi olabilir ki?

Kara Murat'ın gür sesi salonda adeta patladı.

—Ne kraliçesi mi? Korsanlar kraliçesi tabii. Ona saygıda kusur etmek cesaretini gösteren kim olursa olsun, bundan sonra karşısında beni bulacaktır..

Salonda derin bir sessizlik oldu..Kara Murat'ın sözleri açık bir meydan okumaydı..Günlerdir Kara Murat'a karşı duyduğu kinle yüreği dolan Kaptan Vargas kaşlarını çattı, kalabalığın arasından çıkarak kükredi:

—Soytarı! Ne zamandan beri Maria'nın koruyucusu kesildin?

Kara Murat'ın bakışlarında bir an öfke şimşekleri çaktı. Sonra kendini toparladı. Dudaklarında alaylı bir gülümseme belirerek adama döndü.

—Yanılmıyorsam adını söyledin..Tanıştığımıza memnun oldum soytarı efendi..Benim adım da Antonyo...

Korsanlar kahkahalarla güldüler...Maria'nın da dudakları alaylı bir gülümsemeyle çiçeklendi.

Kaptan Vargas'ın gözleri döndü. Kara Murat'ı tehdit edici bakışlarla süzerek homurdandı.

—Bana hakaret ettin..Bunun cezası ölümdür!..

Kara Murat dudaklarını bükerek,

—Nasıl öldüreceksin beni pek merak ettim doğrusu! dedi. Sesinde karşısındakini küçümseyen bir ifade vardı.

—Sen gerçekten kanına susamışsın. Ben Akdeniz'in en iyi kılıç kullanan insanıyım.

Kara Murat'ın yüzünü, adamı çıldırtan bir gülümseyiş kapladı..

—Anlaşılan Akdeniz'de kılıç kullanmasını bilen kalmamış..Haydi göster bakalım kendini...

Bu sırada Barba Yani, Kara Murat'ın yanına yaklaşarak fısıldadı.

—Bu haydutla baş etmen mümkün değil delikanlı..Başını derde sokma..Kavgayı durdurayım istersen..

—Merak etme reis..Bu süt kuzusu bana bir şey yapamaz..

Kaptan Vargas'ın gözleri döndü. Uğradığı hakaret onu tokat yemiş gibi sarsmıştı. Kılıcını kaldırarak şimşek gibi saldırdı.

—Neee? Süt kuzusu ha? Seni parçalayacağım serseri!

Kara Murat'ın çelik gibi gerilen gövdesi, yay gibi sıçrayıp yana çekilince, Kaptan Vargas'ın savurduğu kılıç boşa gitti. Adam dengesini kaybetti, tökezledi öne doğru birkaç adım attı.

Döndü, tekrar saldırdı...

—Seni kılıcımın ucuna geçirmezsem bana da Kaptan Vargas demesinler!

Kara Murat da kılıcını çekti.

Korsanlar salonun ortasını boşaltarak kavgacılara geniş bir yer açtılar..

Bu arada altın keseleri ortaya çıkmış kimin kazanacağı konusunda bahis başlamıştı bile..

—Vargas'a on altın!...

—Antonyo'ya yirmi altın!...

—Haydi Antonyo! Göster kendini!

—Kaptan Vargas yenilmez..Haydi Vargas gebert şunu!

Maria, kendisi yüzünden çıkan kavgayı sapsarı bir yüzle seyrediyor, heyecandan tırnaklarını kemiriyordu.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

21 MAYIS 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 643 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—"Tanrım! Antonyo'yu koru!"

Kılıçların kulak tırmalayıcı şakırtısı bir anda meyhaneyi kapladı. İki düşman sıçrıyor, ilerliyor, geriliyordu.

İkisi de birbirini çok iyi tanıyor, en ufak bir hatanın hayatlarına mal olacağını biliyordu.

Kara Murat tehlikeli bir hamleyi, iki adım geriye sıçrayarak güçlükle savuşturduktan sonra rakibini kızdırmak için alay etti:

—Seni kutlarım.. Bir soytarı için iyi bir hamle...Doğrusu böyle bir hücum ummuyordum...

Vargas tekrar öfkeyle saldırdı.. Düello, masa ve sandalyelerin üzerinden atlaya, zıplaya devam etti.

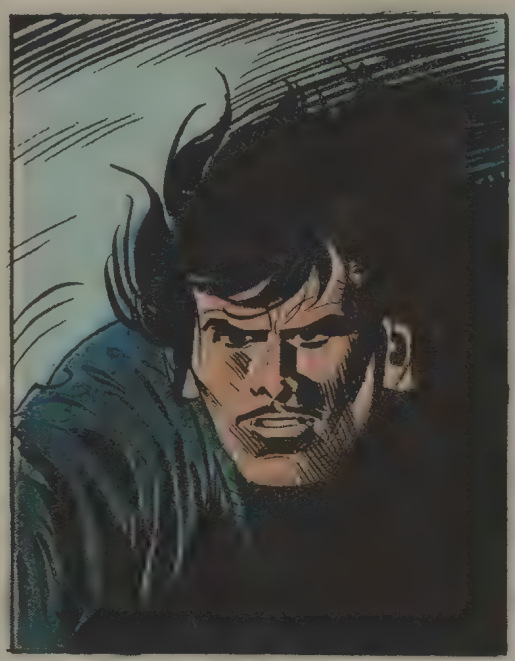

Korsanlar bağırıyordu.

—Dayan Vargas...

—Haydi Antonyo...

—Bitir şunun işini!

—Vur Vargas! Soluk aldırma!

—Vargas'a on altın daha koyuyorum!

Çarpışma bir süre daha devam etti. Kaptan Vargas yorulmaya ve üstünlüğü Kara Murat'a kaptırmaya başladı.. Soluk soluğa nefes alıyor, alnından boncuk gibi terler dökülüyordu...

Kara Murat sağlı-sollu aldatıcı bir kaç hareketten sonra öyle bir hamle yaptı ki, kılıcının hedefi bulmamasına olanak yoktu.

Kaptan Vargas bu şimşek gibi saldırıyı karşılayamadı ve acıyla bağırarak geri sıçradı. Omuzu bir anda kan içinde kalmıştı.

—Aaaah..Yandım! diye inledi.

İki büklüm olmuş, fakat yere yıkılmamıştı...

Korsanların şaşkınlık nidaları meyhaneyi korkunç bir uğultu halinde sardı.

—Vay canına!

—Kaptan Vargas hapı yuttu!..

—Antonyo kazandı! Öldür onu Antonyo!

Kaptan Vargas, sözle anlatılmaz bir keder içinde başını kaldırıp, omuzundaki yarayı eliyle kapadı. Parmaklarının arasından kıpkır-

mızı bir kan sızıyordu. Korku ve dehşet içinde yalvardı.

—Bağışla beni! Öldürme!

Barba Yani haykırdı.

—Onu öldürmek hakkın, Antonyo!

Kara Murat kılıcını indirdi Barba Yani'ye dönerek,

—Hayır reis, dedi. Benden aman dileyen bir adamı öldüremem...

Korsanlar bu soylu hareket karşısında adeta coştular. Adamların takdir dolu çığlıkları, meyhanenin camlarını sarstı.

—Yaşa Antonyo! Yaman insansın!

—Aslında ölümü haketmişti!...

—Şimdi şerefi varsa utancından ölsün..

Maria, bir kedi gibi usulca, Kara Murat'ın yanına yaklaştı. Delikanlıya dikilen bakışlarında derin bir hayranlık okunuyordu. Sesinde sevgi dolu titreyişler vardı.

—Haydi! Yiğit Antonyo'nun şerefine içelim arkadaşlar! dedi.

Korsanlar kadehlerini kaldırdılar.

—Antonyo'nun şerefine!

Kara Murat Maria'nın her erkeği büyüleyecek güzellikteki gözlerinin içine bakarak tane tane konuştu.

—Ben Akdeniz'in en güzel kadını Maria'nın şerefine içiyorum..Şerefine Maria.. Sen

insana en güzel duyguları ilham ediyorsun.

Bu sırada yaralı Kaptan Vargas Kara Murat'a öldürücü bir kinle bakıyor, içinden,

"—Ah melun! Beni yendin! Fakat zaferine o kadar güvenme! Seninle tekrar görüşeceğiz!.. O zaman canını cehenneme göndermek boynumun borcu olsun" diyordu.

★ ★ ★

Kara Murat gece geç vakit Maria ile birlikte meyhaneden ayrıldığı vakit, korsanlar hala çılgın kahkahalar atarak eğleniyorlardı. İçlerinden bazıları masaların üzerine yığılıp sızmıştı..

Kara Murat, Maria'yı bir sandala bindirerek küreklere asıldı..Gemiye gidiyorlardı.

Delikanlı:

—Ne güzel! dedi.

Maria gülümsedi:

—Gece mi?

İkiniz de..Sen ve mehtap..Şu anda ikiz kardeş gibisiniz. Böylece geceler en duygusuz erkekleri bile etkiler.

Gecenin ve ayın insanlar üzerinde böyle etkisi var mıdır?

Maria, Kara Murat'a baktı. Şimdi ay, iri gözlerinin içinde yansıyordu..

—Sana ne kadar teşekkür etsem azdır Antonyo...İncinen gururumu kurtardın.. Benim için kendini tehlikeye atman, çok cesurca bir hareketti. Ölebilirdin..

—Senin uğrunda ölmek, beni mutlu eder Maria...

Kara Murat kürek çekmeyi bıraktı. Hiç bir şey söylemeden uzanıp, ölçülü bir hareketle genç kadının vücuduna sımsıkı sarıldı. Sonra dudakları birleşti.

Maria'nın başı dönüyordu. Her yanını kaplayan sınırsız bir istekle vücudunu Kara Murat'ın gövdesine yapıştırdı:

—Gemiye kadar sabret sevgilim..Benim kamarama gidelim.

★ ★ ★

Maria dişi bir alev gibiydi...

KORSAN AŞKI

—Ay kadınları da etkiliyor, diyerek çıplak vücudunu Kara Murat'ın göğsüne bıraktı.

Memeleri dimdik ve dipdiriydi..Uçları arzudan sertleşmişti. Bakışları buğulu ve sıcaktı. Nemli dudakları usul usul titriyordu.

Gemideki kamarada, ikisi de çılgın bir arzuyla sevişiyordu.

Kara Murat tehlikeli güzelin çıplak vücudunu ateşli dudaklarıyla santim santim öperken:

"Bu kadın, Türk olduğumu bilse her halde beni dişleriyle parçalar!" diye düşünüyordu.

Gece sıcak, esrarlı ve baştan çıkarıcıydı. Maria'nın ihtirası, aşka olan susuzluğu müthişti..

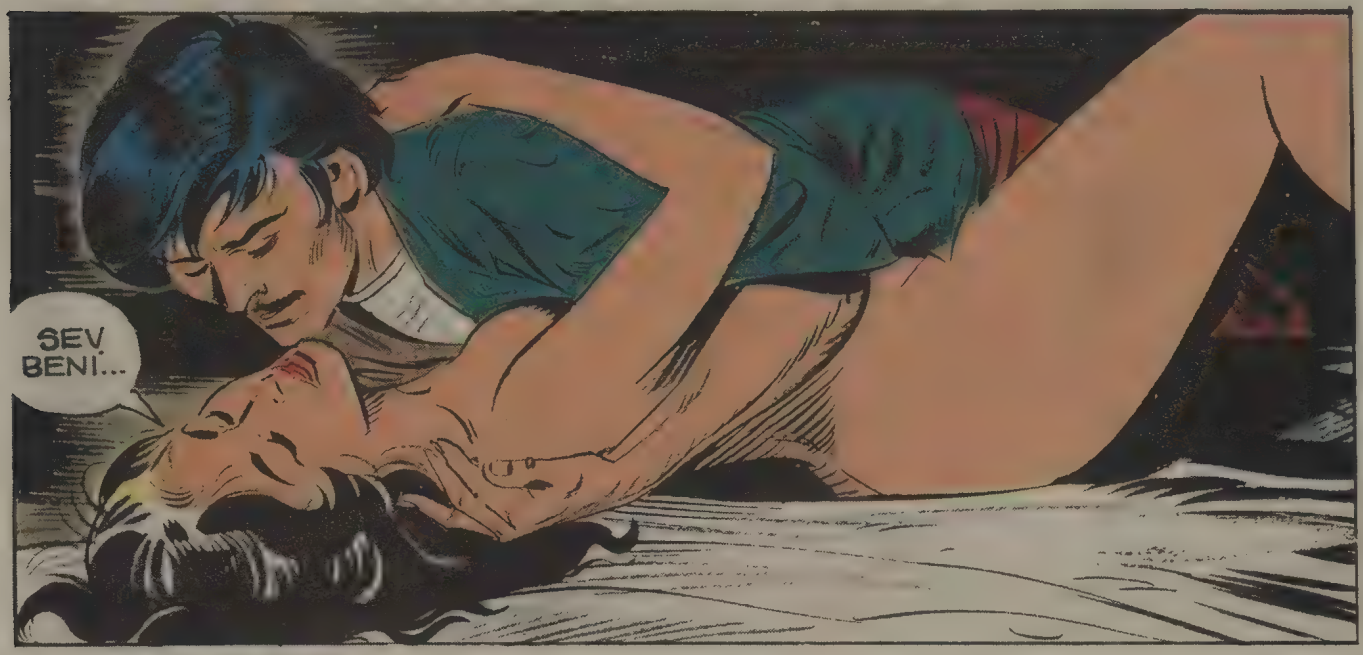

—Seni seviyorum Antonyo! Seni seviyorum!..

Maria alev alev yanan vücudunun, sert adaleli erkek vücudunun altında ezildiğini hissetmek, genç kadında tatlı bir sarhoşluk yaratmıştı.

Bir süre sonra, kendisinin onun olduğunu hissetiği an, baş döndürücü şehvetten, kalbinin durduğunu zannetti.

Fırtınayı andıran bir zevk dalgası içinde kendini kaybetti. İniltileri yok etmek istercesine dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarının üstüne yapıştırdı:

—Sev beni!..Sev beni!...

Genç kadının şehvetle aralanan ağzındaki bembeyaz dişleri, dudaklarına derinlemesine o kadar geçmişti ki, Kara Murat kan fışkırdığını hissetti.

İhtirastan çılgın gibi nefessiz kalıncaya kadar öpüştüler..

Sevişmekten yorgun düşünce Maria sırtüstü döndü, gözlerini tavana dikerek:

—Artık her şeyimle seninim, dedi.

Çıplak göğüsleri usul usul titriyordu.

Derin bir iççekişi ile gözlerini kapadı. Bir süre sonra uyumuştu..Yüzünde hala, aşk dakikalarının mutluluğu vardı..

Kara Murat da sırt üstü uzanmıştı. Uyanıktı. Parmaklarını yanında yatan Maria'nın başında usul usul dolaştırıyordu.

Bütün gece sınırsız bir şehvetin koynunda erimişti ikisi de..

Geçirdiği güzel saatleri düşününce Kara Murat'ın dudaklarında sevimli bir gülümseme oluştu.

Birden delikanlının yüzü bulutlandı. Hafif bir keder ifadesi beliren bakışları, uyuyan kadının temiz yüzüne takıldı:

Yazık!..Yaptıklarımı öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak. Türk olduğumu öğrenince benden nefret edecek! diye mırıldandı içinden..

Usulca yataktan kalktı, giyin...

Artık harekete geçmesi gerekiyordu. Esir Türkleri kurtarmanın tam zamanıydı..

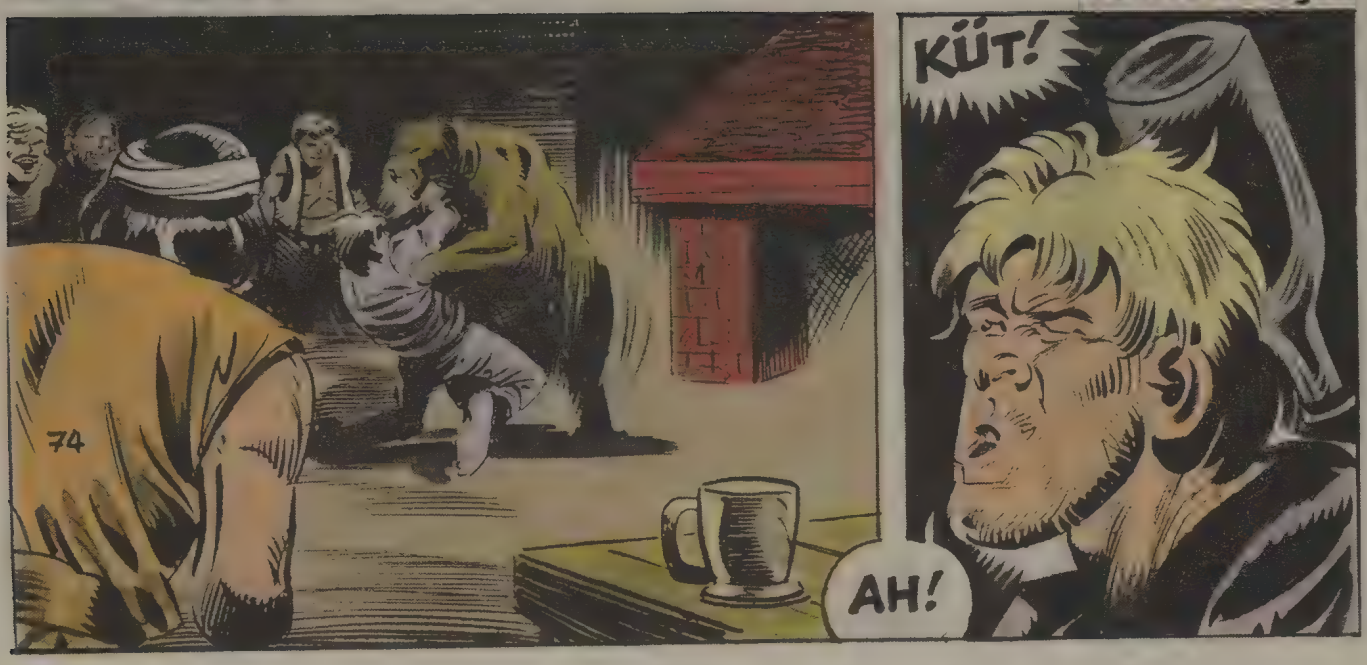

Bu sırada korsanlar meyhanede hala çılgınlar gibi eğleniyorlardı.

Bir korsan, iri bir ayıyla güreş tutmuştu..

Barba Yani, ayının üzerine bahse girdi. Öteki korsanlar ise, ayıyla güreşen arkadaşlarını tuttular.

En az ayı kadar iri olan korsan, hayvanı zorluyordu. Bir süre sonra zavallı ayı yenileceğini anlayarak acı acı inlemeye başladı..

Barba Yani masanın üzerinden aldığı şarap şişesini korsanın kafasına indirerek onu bayılttı, ortada şaşkın şaşkın duran ayıyı galip ilan ederek paraları toplamaya başladı:

—Haydi sökülün paraları...Aptallar!...

Benim hiç bir bahsi kaybettiğimi gördünüz mü?

Barba Yani paraları toplarken birden irkildi, dikkatle çevresine bakarak sordu:

—Maria nerede? Hey..Maria'yı gören var mı? Nereye gitti bu kadın?

★ ★ ★

Kara Murat yavaş ve sessizce kamaradan çıktı..

Maria, yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Harika bir aşk gecesi geçiren genç kadının göğsü, derin soluklarla kalkıp iniyordu.

Kara Murat, kamaranın kapısını halatla sıkıca bağlayıp düğümledi..Maria'nın uyanınca güverteye çıkıp ortalığı velveleye vermesinden çekiniyordu..

KORSAN AŞKI

Güvertede nöbet tutan iki korsan "Antonyo" olarak tanıdıkları Kara Murat'ı görünce yanlarına yaklaşmasına ses çıkarmadılar.

—Selam Antonyo..Gecenin bu vaktinde güvertede ne işin var?

—Selam arkadaşlar..Sizi uyutmaya geldim.

—Uyutmaya mı? Ne demek oluyor bu? Nasıl uyutacaksın bizi?

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—İşte böyle!..

Birden panter gibi atıldı..İki nöbetçiyi enselerinden tutarak kafa kafaya vurdu.

Güverteyi, korkunç bir kemik çatırtısı kapladı.. İki nöbetçi de gık bile diyemeden

baygın yere serildi.

Kara Murat, bir gölge gibi sessizce aşağıya süzüldü..

Forsalar uyuyordu..

Davulcu bir köşeye sızıp kalmıştı.

Gardiyan ise şarap içmekteydi..Kırbacını bir çiviye asan adam testiyi ağzına dikerken homurdanıyordu:

—Öff be..Bütün gün bu salak Türkleri dövmekten yoruldum..Herifler katır gibi inatçı...Kırbacı yiyorlar ama gık bile demiyorlar.. Ne biçim insan bunlar?

Yunus Paşa ile Hasan Reis, duydukları tıkırtı ile sıçrayarak uyandılar, Kara Murat onlara susmaları için işaret etti ...

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 MAYIS 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 644 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Yavaşça yaklaşıp, vardiyanın kırbacını asılı olduğu yerden aldı..

Adam, bu kırbaçla her gün Türk esirleri akşama kadar dövüyor, işkence yapıyordu..

Kara Murat kinle atıldı, kırbacı, şarap içmekte olan vardiyanın boynuna dolayıp, olanca gücüyle sıktı...

Adamın gözleri yerinden fırladı sanki...Ağzından boğuk bir hırıltı çıktı, elindeki testi yere düşerek parçalandı...

Gürültüyle uyanan davulcu, vardiyanın boğulmakta olduğunu görünce yerinden ok gibi fırladı, bıçağını çekerek Kara Murat'a arkadan saldırdı...Bıçaklı kolu havada, ışıltılı

bir daire çizdi:

—Geber, köpek!

Fakat daha önce Hasan Reis tehlikeyi görmüş ve:

—Dikkat, Kara Murat! diye bağırmıştı...

Kara Murat kendini öne doğru attı ve dönüp davulcuya şiddetli bir tekme savurdu...

Bunu tam zamanında yapmıştı...Bıçağı boşlukta ıslık çalan davulcu, iki bacağının arasına yediği müthiş tekme ile adeta havada uçtu ve gidip Yunus Paşa'nın kucağına düştü..

Yunus Paşa, günlerdir kendisine işkence yapan adamı, eline geçirince vahşi bir kahkaha attı:

—Şimdi yaktım seni iblisin dölü!..

Davulcu, gözleri korkudan büyüyerek inledi:

—Ben ettim sen etme yiğidim..Kıyma canıma..

Kalbi, sönmez bir kinle yanan Yunus Paşa, bileklerindeki zinciri davulcunun boynuna dolayarak sıktı, sıktı...

Adam hemen öldüğü halde, hala sıkmaya devam ediyordu..Haftalardır yediği kırbaçların intikamını almak ister gibi bir hali vardı..

★ ★ ★

Maria, kamarasında uyanarak yatağa baktı..Kara Murat yoktu...

Genç kadının çıplak vücudunu bembeyaz çarşaf kısmen örtüyordu...

Maria, ellerini başının altına koydu, gözlerini tavana dikerek derin derin soluk aldı..Çıplak, diri göğüsleri hafif hafif kalkıp iniyordu...

Hayatının en mutlu gecesini yaşayan Maria içini çekerek Kara Murat'ı düşündü..

—Çabuk gelse, yine sevişsek...Ona doyamıyorum, diye ihtirasla mırıldandı...

★ ★ ★

Vardiyan ve davulcunun cansız vücutları yerde yatıyordu.

Gürültü, bütün forsaları uyandırmıştı...

Kara Murat, Vardiyen'in kuşağından anahtarı alarak kilidi açtı, forsaları birbirine bağlayan uzun zinciri boşalttı.

—Hepiniz serbestsiniz arkadaşlar! Esaretiniz bitti!..

Yunus Paşa ile Hasan Reis, kelepçelerin zedelediği bileklerini oğuşturarak kurtarıcılarına şükranla baktılar:

—Sağol Kara Murat..Hızır gibi yetiştin..

★ ★ ★

Bu sırada korsanlar, bulut gibi sarhoş bir halde, kayıklarla gemiye dönüyorlardı...Barba Yani halâ kalın sesiyle homurdanıyordu:

—Maria nerede? Maria'yı gören var mı?

Sarhoş bir korsan sırıttı:

—Herhalde Antonyo'nun koynundadır reis...Çünkü bu gece Antonyo'ya çok baygın bakıyordu...

Barba Yani öfkeyle homurdandı:

—Galiba haklısın..Benim de aklıma böyle kötü şeyler geliyor..Eğer öyleyse, ikisini de seren direğine asarım!

—Desene bu gece şenlik devam edecek!

Kayıktaki korsanlar kahkahayla güldüler:

—Evet, şenlik devam edecek..

Kara Murat, kendisiyle beraber güverteye süzülen Türk leventlere işaret ederek onları yere yatırdı:

—İyice gizlenin...Barba Yani ile adamları geliyor..

Gemiye yaklaşan sandallardan, korsanların çığlıkları duyuluyordu:

—Yaşa reis..Gebert Antonyo'yu...

—Zaten o herifi gözümüz tutmamıştı...

—Maria'ya el sürenin, eli kırılır..

—Sadece elini mi sürdü acaba?

—Elini de, belini de kırmak lazım hergelenin..

Kayıklar gemiye yanaştı..Sarhoş korsan-

lar güçlükle güverteye çıktılar...

Barba Yani, şaraptan kıpkırmızı olan gözleriyle şaşkın şaşkın çevresine bakındı:

—Hey nöbetçiler! Hangi cehennemdesiniz?

Yerde yatan iki nöbetçiyi gören Barba Yani'nin tepesi iyice attı, adamları öfkeyle tekmeleyerek haykırdı:

—Vay köpekler vay! Nöbette sızıp uyudunuz ha? Ben gösteririm size!...

Aynı anda karanlıkta bir takım gölgeler belirdi...

Korkunç bir nara güverteyi çınlattı:

—Yakalayın haydutları!

Yunus Paşa, Hasan Reis ve leventleri gizlendikleri yerden çıkıp bir ölüm bulutu gibi korsanların üzerine indiler.

Sarhoş deniz haydutları neye uğradıklarını şaşırmışlardı..Yunus Paşa, Barba Yani'yi bir köşeye sıkıştırmış göğsünde kanlı bir delik açmaya çalışıyordu..

Bir korsan, sinsi sinsi yaklaşarak Yunus Paşa'yı arkadan hançerlemek isterken Hasan Reis son anda yetişti ve şimşek gibi bir vuruşla adamın başını gövdesinden ayırdı:

—Aaaaah!

Hasan Reis Yunus Paşa'nın yanında yer alarak Barba Yani'ye bakıp sırıttı:

—Sonun geldi pis köpek! Bize çektirdiğin eziyetin cezasını şimdi ödeyeceksin!..

İki usta savaş adamının karşısında tek başına kaldığını gören Barba Yani, sonunun geldiğini anladı. Umutsuzlukla çevresine bakındı. Birden az ötede Kara Murat'ı görerek haykırdı:

—Yetiş Antonyo! Beni öldürüyorlar!

Kara Murat bir bakışta durumu kavradı. Barba Yani'nin ölmesini istemiyordu:

—Dayan Barba Yani..Geliyorum! diye haykırdı..Bir halata tutunup havada uçarak gülle gibi korsanlar kralının tepesine indi.

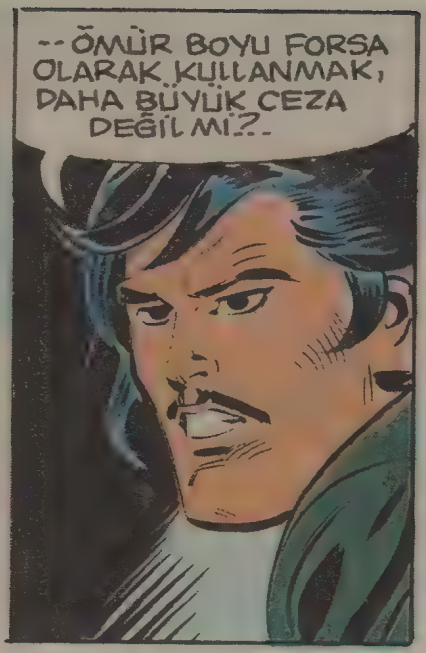

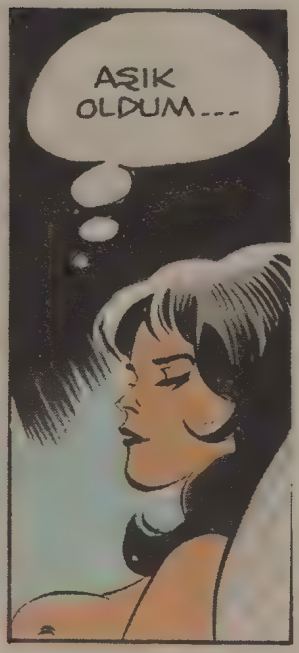

Sert bir kabza darbesi Barba Yani'nin baygın bir halde güverteye serilmesine yetmişti...

Hasan Reis Kara Murat'a kırgın bir tavırla bakarak:

—Onu öldürecektik...Neden engel oldun? diye sordu.

Delikanlı gülümsedi:

—Ölmek bu kanlı haydut için kurtulmak demektir..Onu zincire vurup, ömür boyu forsa olarak kullanmak daha büyük ceza değil mi?

★ ★ ★

Güvertede kanlı kavga devam ederken Maria uzandığı yatakta Kara Murat'ı düşünüyordu...

Seviştikleri an aklına geldikçe, körpe vücudu hazla titriyor, yüreğini tatlı bir sevinç kaplıyordu...

—Tanrım..Aşık oldum..Onu seviyorum! diye mırıldandı.

Bu sırada uzaktan bir takım gürültüler duydu.

Güverteden kılıç şakırtıları ve haykırışlar geliyordu.

Yarı çıplak bir halde yataktan fırlayıp kapıyı açmak istedi...Kara Murat'ın daha önce kalın halatla bağladığı kapı açılmıyordu...Dehşet içinde kalarak:

—Beni hapsetmişler! diye bağırdı...

Çılgın gibi kapıyı sarsıp ipleri gevşetti..

Sonra bir bıçak alarak halatı kesip dışarı fırladı.

Birden yarı çıplak olduğunu hatırladı..Hafif bir çığlık attı. Telaşla geri dönüp elbiselerini giydi...

İkinci defa güverteye çıktığı vakit kanlı mücadele bitmiş, korsanlar teslim olmuşlardı...

Maria şaşkınlık içinde çevresine baktı. Belden yukarıları çıplak olan ve vücutları akan terlerle parıldayan leventler onu hemen tanıdılar:

—İçeri gir Maria...Burada kadına yer yok...

Maria'nın yüzünü derin bir endişe bulutu kaplamıştı.

Bakışlarında korku ve umutsuzluk vardı:

—Antonyo nerede?

Leventlerden biri alaylı bir sesle cevap verdi:

—Antonyo öldü!..

Genç kadın tokat yemiş gibi sarsıldı. Yüreğinden kopup gelen hıçkırığı tutmak için tüm gücünü sarfetti..Gözleri dolu dolu olmuştu:

—Neee? Öldü mü? Kim öldürdü onu?

Levent, arkası kendilerine dönük olan Kara Murat'ı gösterdi:

—Antonyo'yu reisimiz Kara Murat öldürdü..İşte orada duruyor..

Maria dönüp baktı...
Birden rengi sapsarı kesildi..
Gördüklerine inanamadı adeta...
"—Tanrım! Mümkün mü bu?" diye acı içinde düşündü...
Karşısında Antonyo duruyordu..Demek ki Antonyo'nun gerçek adı Kara Murat'tı ve o bir Türk fedaisiydi..

Oysa Maria bu gence aşık olmuştu..
Hayatında ilk defa bir erkeği seviyordu...
"—Allahım...Bana ne büyük ceza verdin!..Ben Türklerden nefret ederken bir Türk'e aşık olmam çok korkunç bir şey" diye inledi...
Maria'nın kadınlık gururu incinmişti..Uğradığı hayal kırıklığı içinde birden dişi bir

panter gibi atıldı..Kara Murat'ı parçalamak istiyordu:
—Alçak!..Sahtekar!..Hepimizi aldattın..Seni geberteceğim!..
Kara Murat yerinden kımıldamadı bile...
Leventlerden biri ok gibi atıldı ve Maria'yı kıskıvrak yakaladı...

Genç kadın öfke içinde çırpınıyor, Kara Murat'a tehditler yağdırıyordu:
—Kalleş köpek!..Bu ihanetin cezasız kalmayacak!..Derini yüzüp, seni köpek balıklarına yedireceğim!...
Kara Murat bir heykel gibi sessiz duruyordu..

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 HAZİRAN 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 645 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Maria kendisini tutan leventin kolları arasından kurtulmaya çalışırken, hırçın sesi tüm güvertede çınlıyordu:

—Bırak beni! Bırak diyorum sana! Hepinizin canını şeytan alsın...

Levent, kollarının arasında balık gibi çırpınan güzel kadının vücuduyla içinin gıdıklandığını, gövdesini tatlı bir ılıklığın sardığını hissetti, Kara Murat'a seslendi:

—İzin verirsen, bu vahşi kedi benim olsun reis!

Kara Murat kararlı bir sesle:

—Olmaz! dedi. Onu ben alıyorum!. Karşılığında ganimetten payıma düşen her şey leventlerin olsun...

—Başüstüne reis...

Levent genç kadını bıraktı.. Serbest kalan Maria, çılgın bir öfke içinde ok gibi Kara Murat'ın üzerine atıldı:

—Beni satın alacak adam daha anasından doğmadı! Kimsin sen? Kimsin be!

Kara Murat kendisini yumruklamak, tırnaklamak isteyen Maria'nın bileklerini havada yakaladı. Canını acıtmamaya çalışarak:

—Şu andan itibaren senin efendinim, dedi. Artık benim esirimsin.

Kara Murat Maria'yı kuş gibi havalandırdı ve omuzuna atıp onu kamaraya götürdü. Genç kadın havada eğiliyor, bükülüyor, yengeç gibi kıvranarak kurtulmaya çalışıyordu:

—Bırak beni alçak.. Bırak diyorum sana! Benim pis casuslarla işim yok!

Kara Murat, Maria'nın haykırışlarına aldırış etmeden kamaraya girdi ve onu usulca yere bıraktı.

Genç kadın hâlâ vahşi bir kedi gibiydi. Yay gibi fırlayarak Kara Murat'ın üzerine saldırdı:

—Senin esirinim öyle mi? Esirin ha!.. Yemin ederim ki seni öldüreceğim!

Kara Murat onu yine bileklerinden yakalayarak durdurdu:

—Bana kaça mal olduğunu biliyor musun sen? Tam elli bin altına.. Bu kadar eder misin, bilmem ama artık benim malımsın. Esirimsin, kölemsin.. Emirlerime uymak zorundasın.. Hazırlan bu gece yine beraber yatacağız.. Bakalım ödediğim paraya değecek misin?

Kara Murat genç kadını yatağın üzerine iterek kamaradan çıkıp, gitti.

Maria öfkeden kudurmuştu. Eline ne geçtiyse Kara Murat'ın arkasından kamaranın kapısına fırlatıp kırdı.. Hırsını alamıyor, burnundan soluyordu:

—Alçak! Bunu pahalıya ödeyeceksin!

★ ★ ★

Güvertede hararetli bir çalışma vardı. Türk gemiciler korsanların bayrağını indirip yerine Osmanlı sancağını çekmişlerdi.

Hasan Reis gür sesiyle leventlere emirler veriyor:

—Haydi yiğitlerim.. Çabuk olun! diye bağırıyordu.

Yunus Paşa:
—Bütün yelkenler fora! diye emretti.
Az sonra geminin bütün yelkenleri bol rüzgârla doldu, tekne suları yararak kaymaya başladı. Arkasında beyaz köpüklü bir iz bırakıyordu.

Bu kez davula vurarak esirlere tempo veren Türk leventiydi. Barba Yani, Kaptan Vargas ve diğerleri forsaya çakılmış kürek çekiyorlardı...

Maria kamaranın ortasında dimdik durmuş, kollarını göğsünde çaprazlama kavuşturarak Kara Murat'ın dönmesini bekliyordu.
Öfkesi geçmiş, yumuşamış bir hali vardı. Bakışlarındaki sertlik kaybolmuştu...
Kara Murat kapıyı açıp, içeri girdiği vakit şaşırdı....
Kısa bir an Maria'yı süzdükten sonra, d daklarında hafif bir gülümseme belirdi:
—Ne o Maria? Az önce yırtıcı bir kapl gibiydin. Şimdi uslu bir kedi olmuşsun...
Genç kadın sakin bir sesle cevap verdi

—Kızmanın faydasız olduğunu anladım.. Gerçekleri kabul etmek zorundayım.

—Akıllı bir kadınsın Maria.. Bu halin çok daha güzel...

Maria'nın pembe dudakları tatlı bir gülümsemeyle çiçeklendi. Usul usul Kara Murat'a yaklaştı. Onu öpmek için ayaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarını uzattı:

—Artık senin esirinim...

—Hayır..Esirim değilsin.. Seni ilk limanda indireceğim!

Maria dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırırken ansızın koynundan çıkardığı hançeri şimşek gibi kaldırdı:

—Beni aldattın Kara Murat! Seni asla affetmeyeceğim!

Genç kadının bıçaklı kolu, şimşek gibi kalktı ve indi...

Kara Murat'tan başka kim olsa, bu müthiş darbe ile vurulup, kanlar içinde yere yıkılırdı...

Fakat Kara Murat çok çevikti. Havaya kalkan kolu aynı anda bileğinden yakaladı:

—Beni kolay avlayamazsın Maria. Evet, seni aldattığım doğru.. Savaşta bu gibi oyunlar her zaman olur. Ama seni sevdiğim yalan değildi. Ne yazık ki sen bir Türk düşmanısın!

Bıçak Maria'nın elinden düşerek yere saplandı:

Kara Murat kırık bir sesle:

—İyi geceler Maria! diyerek kamaradan çıktı...

Genç kadının yüzünde kararsız bir ifade vardı. Kalbinde aşk ve kin birbiriyle mücadele ediyordu...

Gemi suları yararak hızla yol alıyordu.

Kara Murat kaptan köprüsüne çıkarak Yunus Paşa'nın yanına yaklaştı:

—Rüzgâr uygun esiyor paşam...

—Evet, böyle giderse bir haftaya kadar İstanbul'a varırız.

Bu sırada Maria kamarada kararsız adımlarla dolaşıyordu.

—"Tanrım! Ne yapsam acaba? Türklerin elinde esir bulunmak benim için çok kötü! Hepsinden nefret ediyorum!" diye söyleniyor, karar vermek için kendini zorluyordu.

Kamaranın kapısını yokladı. Açıktı, usulca dışarı çıktı.. Kara Murat giderken neden kapıyı kilitlememişti? Belki de unutmuş olacaktı..

Maria hızla çevresine göz gezdirdi. İleride birkaç levent nöbet tutuyordu...

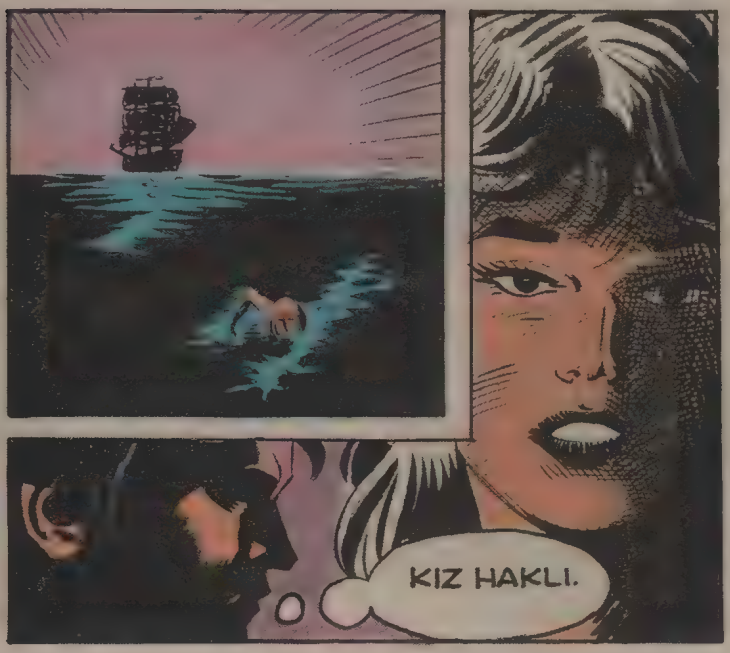

Bir gölge gibi sessizce ilerledi ve onlara görünmeden küpeşteye yaklaştı.

Sahil çok uzakta değildi...

Oraya kadar rahatça yüzebileceğini düşündü...

Küpeşteyi aştı, iplere tutunup bir cambaz ustalığıyla aşağıya kaydı. Sonra kendisini usulca denize bıraktı.

Gemi hızla uzaklaştı. Denizin ortasında kalan genç kadın, usta kulaçlarla sahile doğru yüzmeye başladı...

Maria'nın kaçışını kimse farketmemişti.

Kara Murat kaptan köprüsünde dalgın bakışlarla denizi seyrediyordu. Kalbi ve kafası hep Maria ile doluydu.

—"Kız haklı.. Onu kandırdım. Ama başka

ne yapabilirdim? Bir savaş bu... Savaşta her şey olur.." diye düşünüyordu.

Bu sırada Yunus Paşa'nın yorgun halini gördü:

—Artık biraz dinlen paşam, dedi.

Yunus Paşa başını salladı:

—Haklısın Kara Murat... Forsalık beni paslandırdı. Temiz havaya hasret kaldım. Haydi sen git yat.. Açık hava bana iyi geliyor...

—Öyleyse iyi geceler paşam...

Kara Murat kaptan köprüsünden ayrılıp, güverteye indi. Kamaraya girince ansızın şaşırdı kaldı:

—Garip şey!.. Maria nerede?

Hızla çevresine bakındı.. Genç kadın yoktu...

Delikanlının kaşları endişeyle çatıldı, düşünceye daldı...

Gemi hâlâ hızla yol alıyor, ufukta güneşin ilk ışıkları çiçekleniyordu.

Prens Nikola, karşısındaki genç kadına hayretle baktı:

—Demek Türklerin elinden kaçtın öyle mi?

Maria, kibarca diz çökerek başını eğdi:

—Evet Prens hazretleri...

Sakız Adası Prensi Nikola, kaşlarını çatarak bir süre düşündü. Eğer bu güzel kadı-

nın anlattıkları doğruysa büyük bir zafer elde edebilirdi...

Bir Türk paşasını esir etmek Prens Nikola'yı Ege adalarının en ünlü, en güçlü adamı yapabilirdi.

Maria etkileyici bir sesle konuşmasına devam etti:

—Gemi Osmanlıların eline geçti. Barba Yani ile adamları esir düştü.. Ben yüzerek sahile çıktım ve bir at bularak, iki gün, gece, gündüz yol aldıktan sonra Sakız adasına en yakın sahilden bir tekneyle buraya geldim.

Prens Nikola gemideki Yunus Paşa ile adamlarını düşünüyordu...

Bunun hülyası içinde mırıldandı:

—Bana gelmekle iyi yaptın.. Çünkü ben de Türklerden en az senin kadar nefret ediyorum...

Maria heyecanlı bir sesle adeta soludu:

—Barba Yani ile öteki arkadaşlarımı kurtarmak, gemiyi ele geçirerek Türkleri mahvetmek için sizden yardım istiyorum majeste

Prens Nikola'nınie yüzünü şeytanca bir gülümseme kapladı:

—Merak etme sinyora.. Onları kurtaracağız..

Prens gözlerinde vahşi bir ışıltıyla yanındaki subaya döndü, emretti.

—Komutan Alvarez, derhal yanınıza üç

gemi alıp, hareket edin.. Düşmanı Gelibolu'ya varmadan yakalamalıyız!

—Emredersiniz majeste!...

Maria sesinde yoğun bir kinle söze karıştı:

—Majeste izin verirseniz ben de bu savaşa katılayım.. Çünkü alınacak bir intikamım var...

—Katılabilirsin tabii.. Sana iyi şanslar diliyorum.

★ ★ ★

Seren direğinde ufukları taramakta olan levent, gür sesiyle haykırdı:

—Ufukta düşman gemileri var!

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

11 HAZİRAN 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 646 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Güverte bir anda karıştı...Leventler halatlara tırmanarak gemiyi savaşa hazırlamaya başladılar. Topçular yerlerini aldı..

Kara Murat ile Yunus Paşa gözlerini engin maviliğe dikerek ufku taradılar.

—Evet..Üç gemi...

—Bize doğru geliyorlar..

—Üç gemiyle savaşmak mümkün değil...

—Görevim seni padişaha sağ salim götürmektir Paşa hazretleri. Bu savaşı kabul edersek hayatın tehlikeye girer..

—Sen beni düşünme...Tanrının takdiri ne ise o olur..

Düşman gemileri hızla yaklaşıyordu..

Kısa bir süre sonra kanlı bir deniz savaşının başlayacağı muhakkaktı..

Üstelik rüzgar da onlardan yana...Vakit varken dönüp Ayvalık limanına sığınalım...

Yunus Paşa kaşlarını çattı... Kara Murat'a ters ters bakarak sitem dolu bir sesle söylendi.

—O ne biçim laf Kara Murat? Hiç bir Türk savaştan kaçar mı?

Kara Murat acı acı gülümsedi:

Maria en öndeki geminin küpeştesinde dimdik durmuş kin dolu gözlerle Türk gemisine bakıyordu.

Kara Murat bu gemideydi..Onu yakalamalı ona işkence yapmalı kırılan kadınlık gururunun intikamını almalıydı.

—Kara Murat'a ayaklarımın altını öptüreceğim..Onu köstebek gibi yerlerde sürüngüreceğim! diye söylendi.

Komutan Alvarez uzun uzun Türk gemisini seyrettikten sonra.

—Garip şey! diye söylendi...Bizi gördükleri halde hala yollarını değiştirmediler..Bu adamlar deli mi?

Maria başını salladı.

—Delilik derecesine varan cesaretleri vardır..Aptallık bence...

Komutan şen bir kahkaha attı.

—Öyleyse onları balık gibi yakalayacağız, demektir..

—O kadar kolay olacağını sanmıyorum... Çok kan dökülecek!...

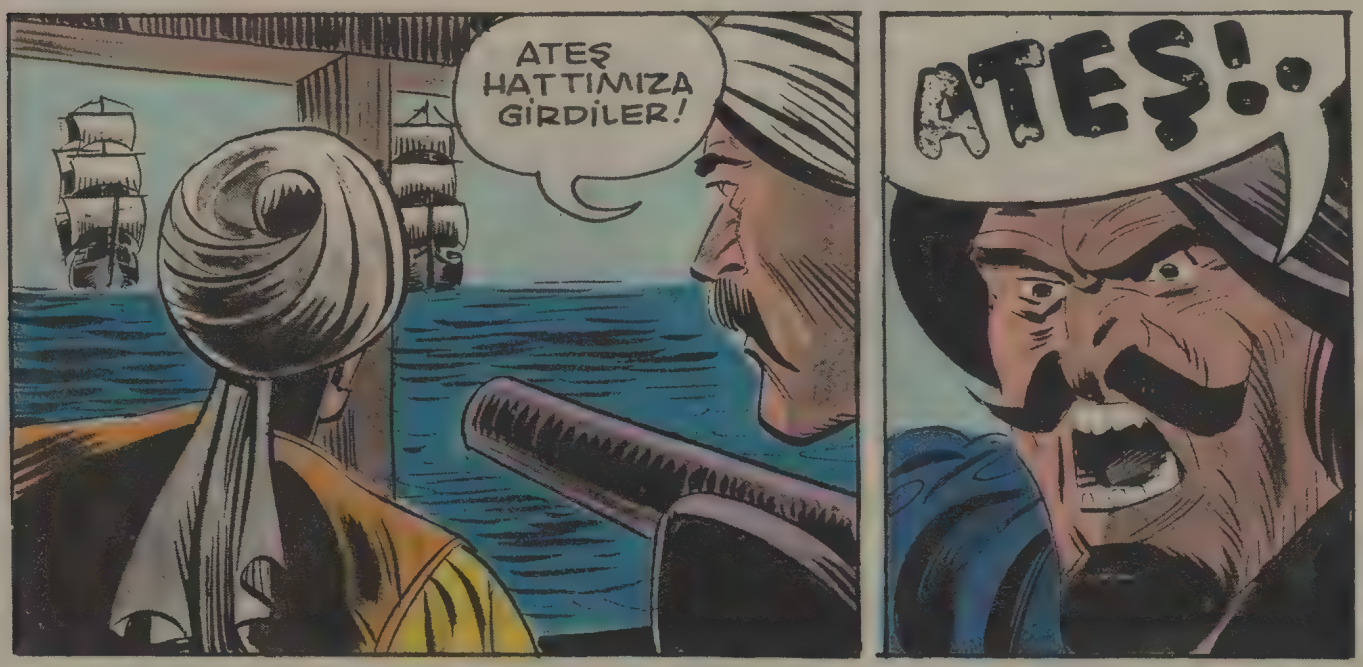

Bu sırada Türk gemisinde Hasan Reis leventlere emir yağdırıyordu:

—Sancak alabanda..Bütün toplar ateşe hazır olsun...

Bütün leventler güvertede koşuşuyor kimi toplara barut doldururken kimi palalarının keskinliğini deniyordu.

Gemiler ateş hattına girmek üzereydi.

Üç düşman gemisi denizde yelpaze gibi açılarak Türk kalyonunu sarma hareketine başladı..

Komutan Alvarez bağırdı:

—Ateeeeş!...

Toplar karşılıklı gürledi...

İlk gülleler gemilerden on metre öteye düştü deniz yarıldı sular dev bir fıskiye gibi havaya yükseldi.

Etrafı keskin bir barut kokusu sarmıştı.

Az sonra toplar peş peşe patlamaya başladı.

Birden...

Kara Murat ve Yunus Paşa kendilerini yerde buldular.

Türk gemisi isabet almış küpeştedeki bir barut fıçısı infilak ederek gemiyi sarsmıştı..

Patlamanın olduğu yerdeki tüm leventler havaya uçarak parçalandı..Uzakta bulunan Kara Murat ile Yunus Paşa düştükleri yerde

baygın kaldı..

Güverteye düşen bu korkunç güllenin denk olmayan savaşın kaderini belirlemiş üç düşman gemisi Türk gemisine rampa ederek kısa zamanda duruma hakim olmuştu..

Şimdi gemilerin güverteleri düşmanların zafer kahkahalarıyla çınlıyordu..

Zincirleri çözülen Korsan Barba Yani sevinç naraları atıyor:

—Haah hah ha!..Savaş Tanrısı yine bizden yana çıktı kurtulduk! diye haykırıyordu..

Bir ara durdu kanlı gözlerini çevresinde dolaştırdı..Güvertede hareketli bir çalışma vardı...

Ölüler bacaklarından tutulup sürüklenerek küpeşteye götürülüyor sonra çuval gibi kaldırıp denize atılıyordu.

Barba Yani haykırdı:

—Antonyo..Antonyo denilen hain nerede? Onu bana sağ getirin..O benim esirim.. Dünyaya geldiğine pişman edeceğim onu...

Çevresine bakınırken birden aradığını buldu..

Kara Murat Yunus Paşa ve Hasan Reis direklere bağlanmışlardı..Üçünün de belden yukarısı çıplaktı..

—İşte orada! Bana ihanet eden alçak Antonyo orada!?...

Bu sırada Kaptan Vargas elinde bir bıçakla Kara Murat'ın yanına yaklaştı keskin çeliği onun yüzü hizasında tutarak,

—İşte elime düştün! dedi. Derini yüzeceğim senin.. Beni meyhanede rezil etmiştin..

Kara Murat adama dik dik baktı..Yüzünde en ufak bir korku ifadesi yoktu..Tükürürcesine konuştu.

—Senin hayatını bağışlamıştım..Ne köpek olduğunu bildiğim için benden nefret etmeni normal karşılıyorum..

Kaptan Vargas bıçaklı kolunu hızla kaldırıp indirdi..Ve hançer Kara Murat'ın yanağını sıyırarak arkasındaki direğe saplandı. Kaptan Vargas uğursuz bir şekilde sırıttı.

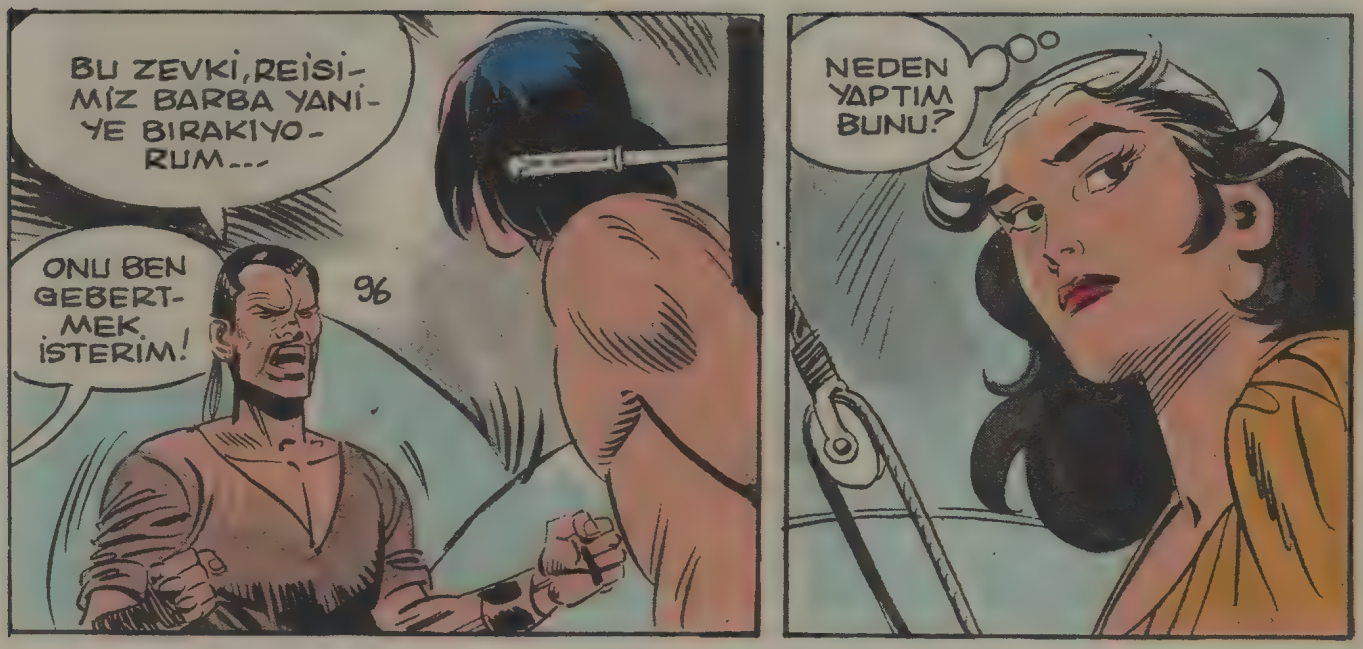

—İstesem seni hemen öldürürdüm. Ama bu zevki reisimiz Barba Yani'ye bırakıyorum.

Arkalarında bir ses duyuldu.

—Haklısın Vargas..Onu ben gebertmek isterim!

Maria bir kenarda durmuş olanları seyrediyordu..İşte zafer kazanılmış nefret ettiği Kara Murat esir düşmüştü..

Ama gerçekten Kara Murat'tan nefret ediyor muydu?..

Nefret aşkın kardeşi miydi acaba?

Genç kadın içinde bir burukluk hissediyordu..

Neden yapmıştı bunu? Sevdiği adamı neden bu hallere düşürmüştü?

"-Onu sevmediğimi söyleyemem...Şimdilik ondan nefret etmeyi öğrenmeye çalışıyorum. Çünkü beni aldattı küçük düşürdü" diye acı acı söylendi..

Barba Yani Yunus Paşa'yı alaylı bakışlarıyla süzerek gevrek gevrek güldü.

—Yunus Paşa yunus balığı gibi elimize düştü..Ama merak etme paşa hazretleri sana bir şey yapmayacağım. Çünkü hayatına karşılık Padişah'tan büyük bir fidye alacağıma eminim...

Sonra Kara Murat'a döndü alaycı sesi birdenbire sertleşti adeta kin ve nefret kustu.

—Sana gelince Antonyo..Pardon Kara Murat..Sen ölümlerden ölüm beğen!..

Barba Yani kancalı kolunu Kara Murat'ın yüzüne yaklaştırdı gözlerinin önünde ve burnunun ucunda gezdirdi.

—Söyle nereden başlayayım? Burnundan mı gözünden mi? Yoksa çengeli gırtlağına mı takayım?

Maria olanlara endişe dolu gözlerle bakıyordu.

Sevdiği adamı bu duruma düşürdüğüne pişman olmuş gibi bir hali vardı..Yüzü gerilmiş haykırmamak için dişlerini birbirine kenetlemişti...

Barba Yani kancasını Kara Murat'ın çıplak vücuduna bastırarak gezdirdi kanlı çizikler açtı...

Fışkıran kanlar korsanları zevkten coş-

turdu...

—Biraz daha bastır reis. Türk kanı görmek insanı sarhoş ediyor..

Barba Yani Kara Murat'ın etini yarmaya devam ederek kinle konuştu.

—Söyle kalbini mi yoksa ciğerini mi önce sökeyim? Yok yok. En iyisi derini yüzmekle işe başlayayım..

İşkence devam ederken Kara Murat'ın yüzü ıstırapla buruşuyor ama ağzından en küçük bir inilti bile çıkmıyordu..Alnında terler birikmişti..Acı gözlerinden alev gibi fışkırıyordu sanki...

Maria birden atıldı...Barba Yani'nin kancalı kolunu tutarak,

—Dur koca reis,dedi.Onun için daha güzel bir ölüm düşünüyorum.

Barba Yani gözleri zevkten deli gibi parlayarak sordu.

—Nasıl bir ölüm?

—Onu canlı canlı bir ipin ucunda başaşağı sallandıralım. Güneşin altında açlıktan ve susuzluktan damla damla eriyerek korkunç yanıklar içinde can versin..

Bu fikir Barba Yani'nin hoşuna gitti Kara Murat'a dönerek homurdandı.

—Gözlerimin önünde damla damla eriyerek gebereceksin..

Büyük bir zevkle ve çılgın kahkahalar atarak adamlarına emretti:

—Asın bunu ayaklarından!..

Emir derhal yerine getirildi...

Yeniden korsanların eline geçen Osmanlı gemisi, Ege Denizi'nin dalgalı sularında pupa yelken yol alıyordu.

Korsanların coşkun neşesine karşılık Maria'nın derin bir hüzün içinde olduğu görülüyor, küpeşteye yaslanarak denizi seyreden genç kadının gözlerinde tarifsiz bir keder okunuyordu.

Ara sıra gözleri denizden ayrılıyor. Kara Murat'ın bulunduğu yere doğru kaçamak bir bakış fırlatıyordu.

Kara Murat, bacaklarından seren direğine asılmıştı...Kızgın güneşin altında açlık ve susuzluktan kurumuş bir halde halatın ucunda sallanıp duruyordu.

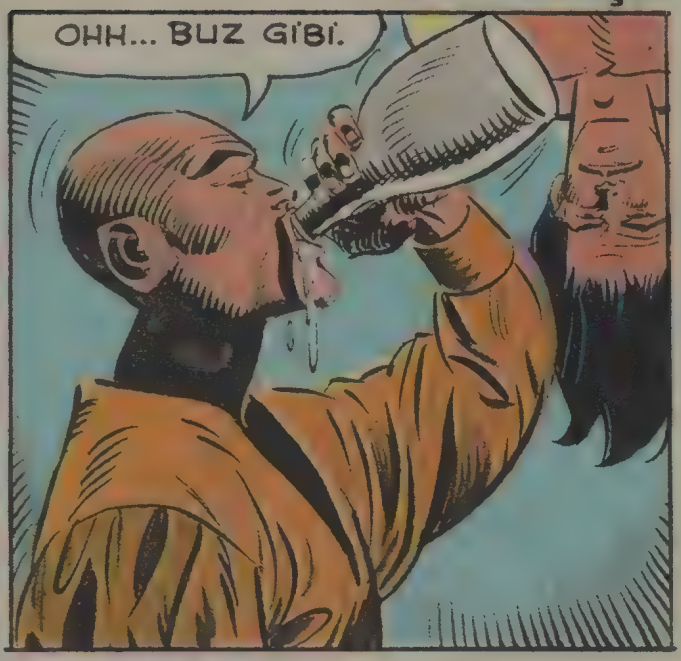

Korsanlar kahkahalar atarak ona bakıp alay ediyorlardı.

Barba Yani elindeki su testisini Kara Murat'a doğru yaklaştırarak kıs kıs güldü.

—Hava çok sıcak değil mi? Bu sıcakta susuzluktan insanın içi yanar..

Marla bu sahneyi uzaktan üzgün bir yüzle seyrediyordu.

"-Kara Murat bu hale benim yüzümden düştü..Onu ben mahvettim!" diye acı ile mırıldandı.

Barba Yani, Kara Murat'ın iki karış ötesinde testiyi başına dikip kana kana içti. Sular çenesinden aşağıya süzülüyordu:

—Ohhhh! Buz gibi!

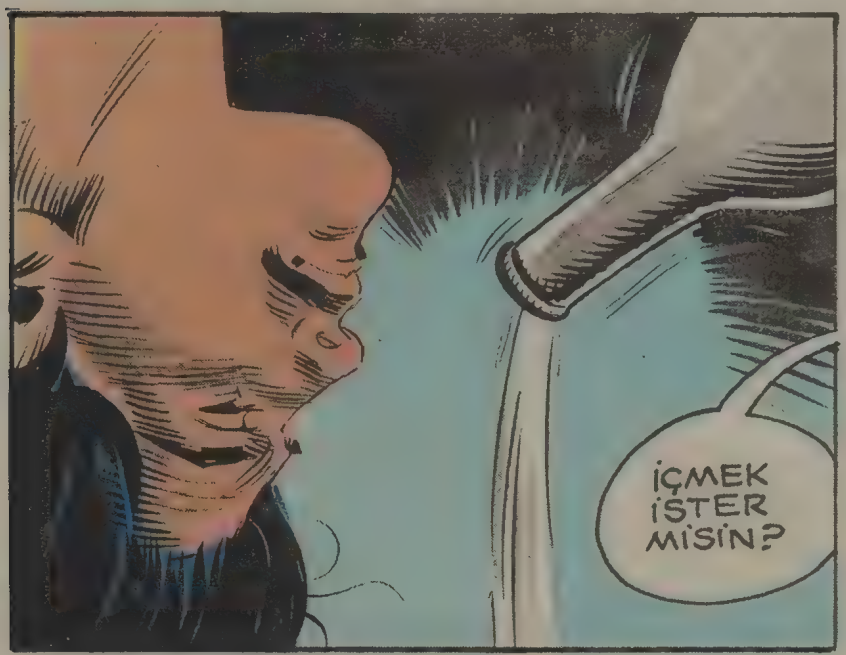

Çevresindeki korsanlar gülüyorlardı... Onlara eğlence lazımdı..

Barba Yani testiyi Kara Murat'ın ağzına doğru yaklaştırarak sordu.

—İçmek ister misin? Al iç!...

Korsan reisi testiyi eğdi ve suları Kara Murat'ın gözleri önünde yere akıttı..

Kara Murat susuzluktan kavruluyor içi yanıyordu. Yere akıtılan suya yutkunarak baktı..O anda bir yudum içebilmek için neler vermezdi!...

Kaptan Vargas elindeki kırbacı Kara Murat'ın çıplak teninde şaklattı.

—Şrak!...Şrak!...

—Yaşa Vargas!..Elin dert görmesin! diye bağırdılar.

KORSAN AŞKI

Kaptan Vargas canını bağışlayan Kara Murat'a, kırbaç darbeleriyle teşekkür ediyordu..

—Beni öldürmedin hata ettin! Al sana!..

—Şrakk!..Şrak!...

Kara Murat, kısık dişlerinin arasından söylendi.

—Sen domuzdan da beter bir yaratıksın Vargas!...Eğer buradan kurtulursam yemin ederim ki ilk işim kafanı koparmak olacak!

Kaptan Vargas kahkahalarla güldü.

—Hah, hah, ha...Kurtulamayacaksın Kara Murat!...Bacaklarından asılı halde gebereceksin..Seni köpekbalıklarına yem diye ata-

cağım!...

Maria bu sahneyi daha fazla seyredemedi..İçinde bir isyan duygusu kabarıyordu...

"-Kara Murat!..Affet beni!" diye inledi..

Ağlamamak için kendisini güç tutuyordu.

Koşarak kamarasına gidip kendisini yatağın üzerine attı..Az sonra omuzları hıçkırıklarla sarsılmaya başladı..Büyük bir pişmanlık duygusu içinde kıvranıyordu.

Uzun süre kalbinde aşk ve nefret çarpışmış sonunda aşk galip gelmişti...

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

18 HAZİRAN 1986 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✲ SAYI: 647 ✲ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Maria saatlerce öyle kaldı... Ağlamaktan gözleri şişmişti... Hep Kara Murat'ı düşünüyordu...

Bir ara kendisini toparladı... Yaşlı gözlerle çevresine bakındı... Artık hava kararmış akşam olmuştu...

Genç kadın ansızın kararını verdi kamaradan dışarı rüzgar gibi fırladı.. Elinde keskin bir bıçak vardı...

Kara Murat halatın ucunda bitkin bir şekilde sallanıyordu... Çevresinde kimse yoktu.. Korsanlar günün yorgunluğu ile köşelerine çekilip sızmışlardı...

Maria hızla Kara Murat'ın yanına yaklaştı.

Başaşağı sallanmakta olan delikanlı

genç kadının gelişini tersten gördü...

"Ne o? Elinde bir bıçak var!. Beni öldürecek galiba!" diye düşündü.

Demek ki Maria'nın kalbini saran kin fırtınası henüz dinmemişti... Kara Murat düşünmeye devam etti.

"—Bir bıçak darbesi beni bu işkenceden kurtarır!.. Hançerle vurulmak böylesine rezil bir ölümden çok daha iyidir..."

Genç kadın Kara Murat'ın yanına yaklaşmış bıçaklı kolunu kaldırmıştı... Gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyordu...

—Nefret ediyorum senden... Nefret ediyorum!

Kara Murat, içinde bulunduğu güç duruma rağmen acı acı gülümsedi:

—Haklısın Maria!.. Vur, öldür beni!..
Genç kadın hıçkırdı:
—Öldürmek mi? Niçin?

Maria bunları söylerken bir yandan da ipleri kesiyordu...

Delikanlıya olan sevgisini gizlemeye çalışarak:

—Evet, nefret ediyorum senden, dedi. Ama benim hayatımı kurtarmıştın. Sana borçlu kalmak istemiyorum.

Bu sırada nöbetçileri denetlemek için güvertede dolaşmakta olan Kaptan Vargas uzaktan Maria'nın ipleri kesmekte olduğunu gördü. Bir an dondu kaldı sanki... Kılıcını çekerek atılmak istedi.

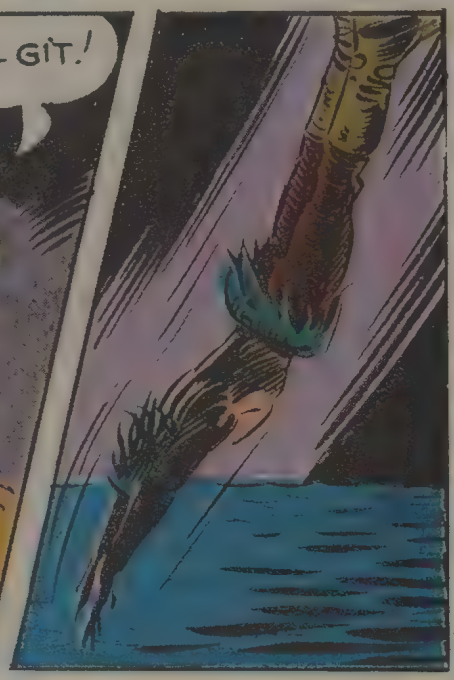

Fakat cesaret edemedi..

Çünkü Kara Murat'ın ipleri kesilmiş, güverteye düşen delikanlı bütün halsizliğine rağmen sıçrayarak ayağa kalkmıştı...

Kaptan Vargas onunla boğuşmayı göze alamadı...

Maria ile Kara Murat bir an göz göze kaldılar... İkisinin de bakışları derin anlamlarla yüklüydü... Gözlerini ilk çeviren Maria oldu. Hıçkırarak:

—Git!.. Defol git, gözüm seni görmesin! diye bağırdı.

Kara Murat hiç ses çıkarmadan döndü, küpeşteyi aştı ve denize atladı...

Bu sırada Barba Yani, forsaya çakılmış olan Yunus Paşa ile leventlerini kırbaçlıyordu:

—Alın size köpekler!..

—Şrak! Şrak!..

Kaptan Vargas merdivenleri dörder dörder inerek soluk soluğa Barba Yani'nin yanına koştu.

—Reis, reis!!.. Kara Murat kaçtı!

Barba Yani'nin gözleri döndü. Sesi gök gürlemesi gibi patladı:

—Neee? Kaçtı mı? Nasıl kaçarmış?

—Maria iplerini kesip, onu serbest bıraktı!

Barba Yani öfkeyle dişlerini gıcırdattı.

—Maria ha? Gösteririm ben ona!

Maria küpeşteye dayanmış yaşlı gözlerle denize bakıyordu. Saçları gecenin ılık rüzgarıyla dalgalanmaktaydı...

Birden arkasında öfkeli bir soluk duydu.. Dönüp baktı...

Barba Yani, patlamaya hazır bir yanardağ gibi yanıbaşında duruyordu...

Korsan reisi öfkeyle kükredi:

—Kahpe!..

Maria hakaretin ağırlığı karşısında sarsıldı... Fakat itiraz edemedi... Kara Murat'ı serbest bırakmakla korsan yasalarını bozmuştu... Sessizce başını eğdi...

Barba Yani kızgın homurtularla devam etti:

—Onun yerine sen öleceksin!..
Maria sessizce başını eğdi.
Korsan yasalarını biliyordu.

Kendisi için artık kurtuluş söz konusu olamazdı... Bir düşmanı serbest bırakmıştı.. Onun yerine kendisinin ölmesi gerekiyordu...

Gözlerinde iki damla yaş belirdi... Sessiz bir ıstırapla:

"—Kara Murat... Senin için ölüyorum.. Ama pişman değilim!" diye mırıldandı.

Genç kadın az sonra Kara Murat'ın daha önce asılı olduğu yere ayaklarından bağlanmış baş aşağı sarkıtılmıştı... Gemi yön değiştirdikçe oltanın ucundaki balık gibi sallanı-

yordu...

Korsan reisi Barba Yani:

—Böyle gebereceksin! diye homurdandıktan sonra Komutan Alvarez'e dönüp sırıttı:

—Biz hainlerin cezasını böyle veririz komutan!..

—Biz ise oklayarak öldürürüz.. Fakat bu güzel kadına acımadım desem yalan olur.. Onun yeri ipte sallanmak değil yatakta oynamak olmalıydı...

—Biz yabancının koynuna gireni koynumuza almayız komutan...

—Haklısın.. Her ne ise biz kendi işimize bakalım... Yunus Paşa'yı şatoya nakletmemiz gerek...

Barba Yani başını salladı.

—Prens doğru düşünüyor.. Şatonun zindanı gemiden daha güvenlidir...

Gemi rotasını Sakız Adası'na doğru değiştirirken küpeştedeki halat yığınının arasından bir baş yükseldi hızla çevresine göz attı.

—Hımm... Maria güç durumda ama şu anda elimden bir şey gelmez.. Geceyi beklemek zorundayım diye mırıldandı...

Bu, Kara Murat'tı...

Delikanlı güverteden denize atladıktan sonra suların maviliğinde kaybolmuş fakat sahile yüzeceği yerde geminin arkasına uzun bir halatla bağlanan sandala tutunup birkaç saat böyle kalmıştı.

Korsanların kendisini aramadıklarından emin olunca halata tırmanarak gemiye çıkmış ve kendisini kuytu bir köşeye atmıştı...

Güvertede ipin ucunda baş aşağı sallanan Maria'ya üzgün gözlerle bakarak:

"—Bu işkenceyi benim yüzümden çekiyor..

Dayan Maria seni kurtaracağım!" diye mırıldandı.

Sesinde kendine güvenen insanların kesin ifadesi vardı. Bakışları sevgi ve kararlılıkla doluydu... Maria onun ruhunda tatlı bir aşk fırtınaları yaratan bir kadındı...

Onu mutlaka kurtarmalıydı...

Sakız Adası'nın zalim Prensi Nikola, alaylı bir kahkaha atarak karşısına getirilen esire baktı:

—Hah, hah, ha!.. Yunus Paşa denilen maymun bu ha!..

Tepeden tırnağa zincire vurulmuş olan Yunus Paşa, hakaretin ağırlığı altında ezildi, silkindi, damarları boğum boğum gerildi...

Zincirler şakırdadı... Kopacak gibi oldu..

Muhafızlar prensi korumak için kılıçlarına el attılar...

Fakat Yunus Paşa'nın gücü yetmedi.. Yoruldu ve durdu.. Ama hakareti cevapsız bırakamazdı.. Olanca gücüyle Prens'in suratına tükürdü:

—Tuuu!.. Rezil herif!..

Yüzü tükürük yağmuru altında ıslanan Prens Nikola birden deliye döndü.. Hızla atılıp Yunus Paşa'yı tokatlamaya başladı:

—Al sana!.. Bana tükürürsün ha!..

—Şrak!.. Şrak!..

Yunus Paşa'nın yüzü, peş peşe inen darbelerle kan içinde kaldı..

Fakat ağzından en ufak bir ses çıkmadı.. Dimdik ve mağrur bir şekilde durarak tokatlara göğüs gerdi...

Hırsını alamayan Prens Nikola,korkunç bir öfke içinde hançerini çekti. Kolu şimşek gibi havaya kalkarken, ağzından kin dolu bir uluma çıktı:

—Seni geberteceğim!..

Komutan Alvarez telaşla araya girdi:

—Ne yapıyorsunuz Prensim?.. Bir serveti öldürüyorsunuz!. Bize milyonlar kazandıracak bir hazine o...

Prens Nikola, kendisini toparlayarak sakinleşti:

—Haklısın... Bu maymuna karşılık Padişah'tan yüklü bir fidye alabiliriz.. Atın zindana!..

Muhafızlar, yüzü gözü kanlar içinde olan Yunus Paşa'yı sürükleyerek salondan çıkardılar.. Onun arkasından kızgın gözlerle bakan Prens Nikola:

—Bu Türkler ölüyorlar, boyunları kesilecek olsa umurlarında değil ne biçim insanlar bunlar? diye söylendi.

Kısa bir an düşündü, sonra:

—Bana bu zaferi kazandıran Barba Yani için bu gece bir şenlik düzenlensin! diye emretti..

Hava kararmış, ay lacivert gökyüzünde yükselmişti.

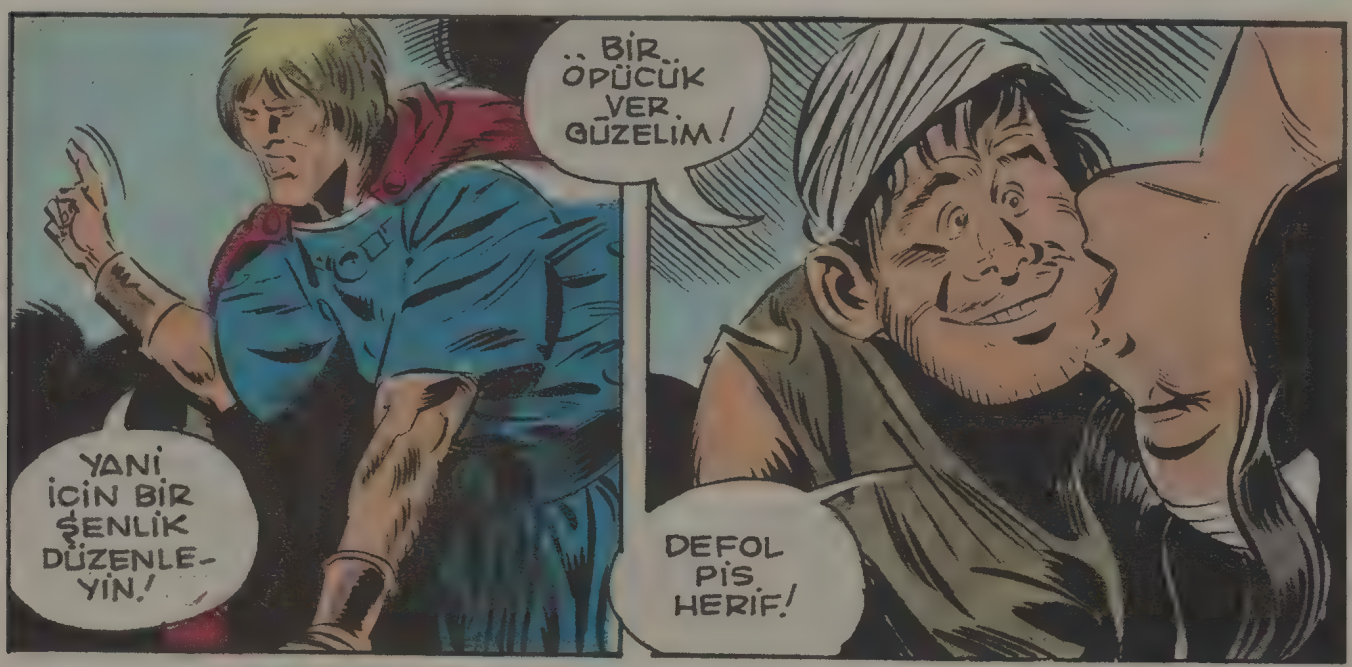

Korsan gemisi hızla yol alıyordu.

Sarhoş bir korsan, sallanarak genç kadının yanına yaklaştı.. Eğilerek onu öpmek istedi...

—Bir öpücük ver güzelim...

—Defol pis herif!..

—Kovma beni... Gönlümü yap, sevap işle.. Belki cennete gidersin...

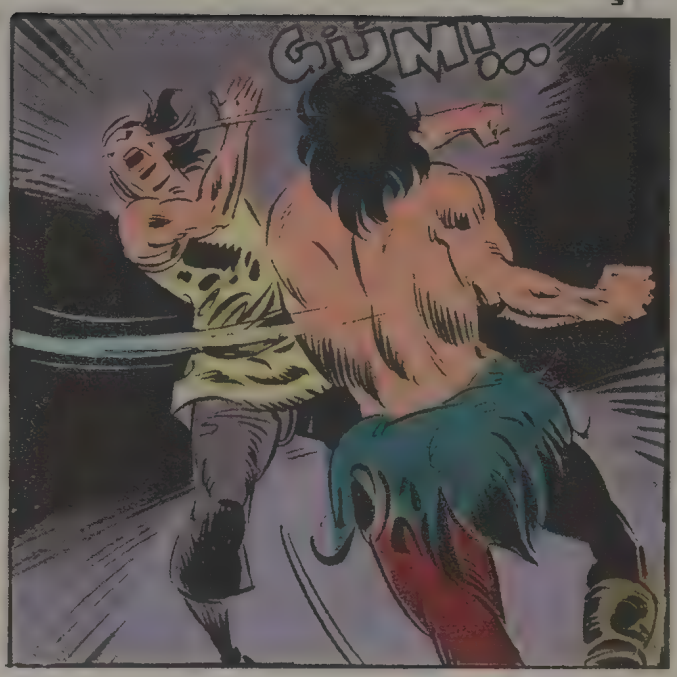

Sarhoş korsan Maria'nın saçlarına yapıştı, başını kaldırarak dudaklarını onun dudaklarına doğru yaklaştırdı:

— Ohhh! Ne güzelsin!.. Karanlıkta bile pembe pembe parlıyor dudakların...

— Bırak beni iğrenç adam...

— Hah.. hah ha!... Gemide nöbetçi olarak sadece ben kaldım istersem seni yatağıma bile alırım... Kimse kurtaramaz seni... Kimse..

Birden sarhoş korsanın cümlesi yarıda kaldı. Alaca karanlıkta bir gölge uçtu. Güle gibi adamın kafasına indi.

Sert bir darbeyi, boğuk bir ses izledi ve korsan yarı cansız bir halde güverteye serildi.

— Geldim Maria, seni kurtaracağım...

Genç kadının sesi, karanlıkta bir hıçkırık gibi fırladı:

— Kara Murat!.. Tanrım!... Kara Murat'sın sen...

— Evet, Maria benim...

— Nasıl?.. Nasıl geldin buraya?..

Kara Murat, ipi keserek Maria'yı bağlarından kurtarırken bir solukta anlattı:

— Hiç gitmedim ki Maria... Hep buradaydım ben...Halatların arasında saklanıyordum.

Biran bakıştılar... İkisinin de gözleri sevgiyle doluydu...

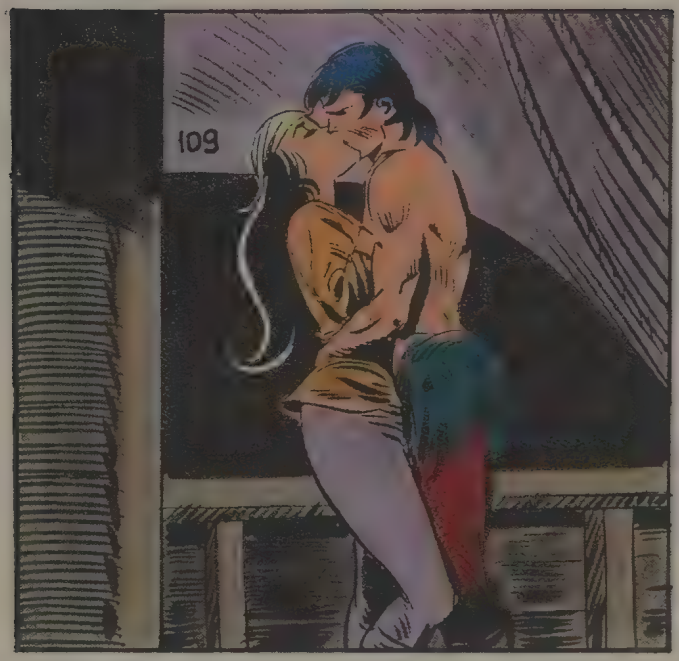

Genç kadın kollarını delikanlının boynuna dolayarak dudaklarını ihtirasla ona doğru uzattı:

—Öp beni sevgilim!..

Uzun uzun, büyük bir aşkla öpüştüler. Dudaklarında yanan alev kalplerine akıyor, iki genç vücut ihtirasla sarsılıyordu...

Kendini ilk toplayan Kara Murat oldu:

—Yunus Paşa nerede?

—Paşa'yı kaleye götürüp, zindana attılar...

—Ya korsanlar? Onlar nerede?

—Şatoda... Barba Yani'nin şerefine bir ziyafet veriliyor.

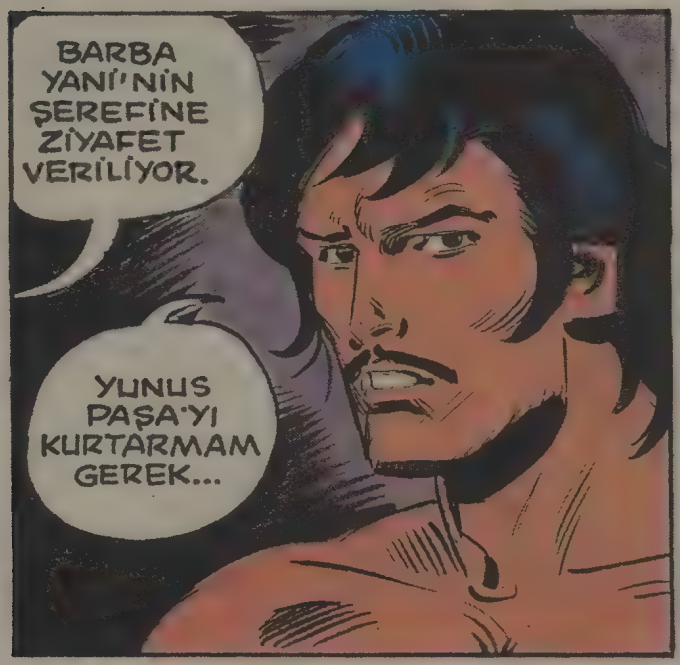

—Şatoda ziyafet ha!.. Gülsünler, eğlensinler bakalım, son gülen iyi güler.. Yunus Paşa'yı kurtarmam gerek.. Ama nasıl yapacağım bunu?

Maria, sevgi dolu bakışlarını Kara Murat'a dikti, ılık sesiyle:

—Seni onun yanına ben götürebilirim, dedi.

Kara Murat biraz şaşkın bir halde sordu:

—Nasıl?

Maria gülümsedi:

—Bu kaleye daha önce birçok defalar geldim. Gizli geçitlerini bile burada oturanlar kadar iyi bilirim.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

25 HAZİRAN 1986 ✲ ANKARA ✲ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✲ SAYI: 648 ✲ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

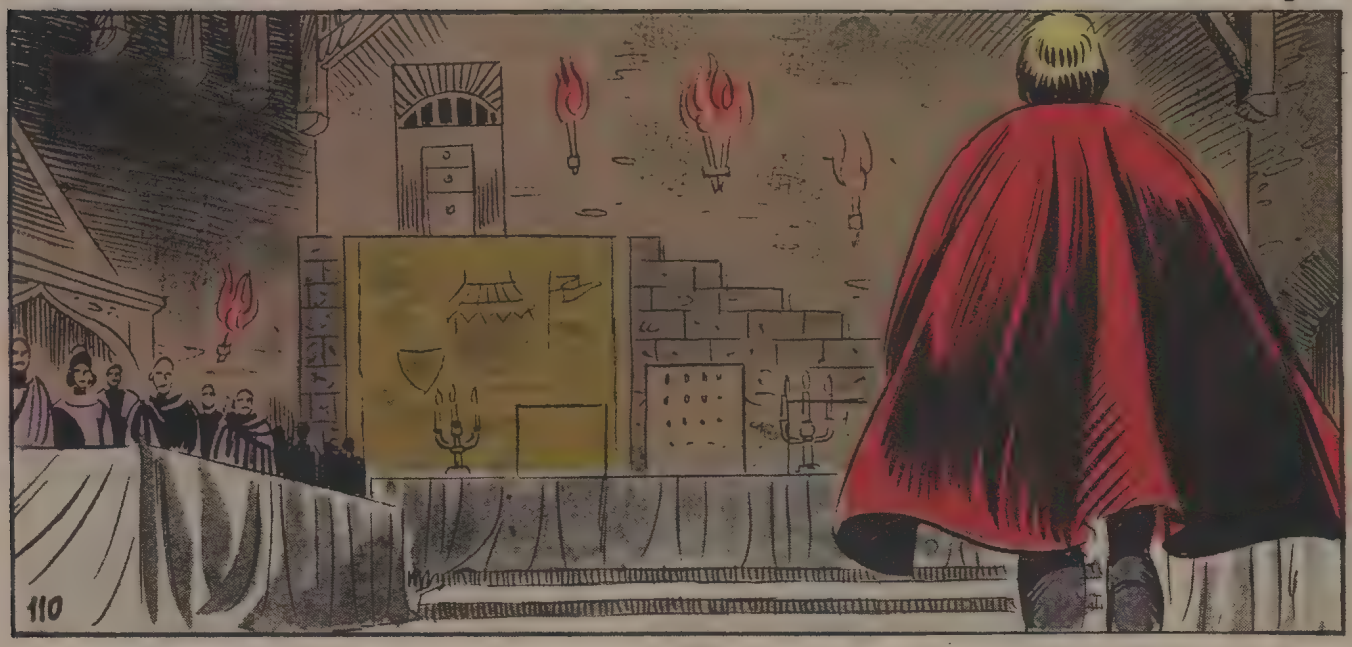

—Öyleyse hemen harekete geçelim. Kaybedecek zamanımız yok...

★ ★ ★

Şatoda ziyafet gecesi muhteşem bir şekilde başlamıştı.

Salon binlerce mum ve kandille göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatılmış, masalar yiyeceklerle donatılmıştı...

Prens Nikola içeri girince herkes ayağa kalktı.

Nikola'nın parlak ve küstah bakışları salonda bir daire çizdi, sonra ağır ağır yürüyüp yerine oturdu.

Gecenin şeref konuğu olan Barba Yani onun sağ tarafında yer almıştı.

Salondaki zenginlik anlatılır gibi değildi.

Genç ve güzel kızların servis yaptığı ziyafet masalarındaki yemek takımları som altındandı.

Barba Yani takdirle:
—Bu ne zenginlik prensim! dedi.
Prens Nikola, vahşi vahşi güldü:
—Türklerin sayesinde, dedi. Donanmam gördüğü her Türk gemisine el koyuyor, bazen Ege köylerini basıyor, Türklere ait ne varsa alıyor, bana getiriyor.

Birbirinden güzel Rum kızları, davetlilerin arasında pervane gibi dolaşıyor, hafif bir müziğin tatlı nağmeleri kulakları okşuyordu... Az sonra ziyafet tüm ihtişamıyla başladı

Prens Nikola büyük bir coşkunluk içinde kadehini kaldırarak:

—Dostlarım, diye haykırdı. Türklerin büyük komutanı Yunus Paşa elimizde esir bulunuyor. Sizleri bu zaferi kutlamaya davet ediyoruz...

Salon, "Yaşasın Prens Nikola!" sesleriyle çınladı... Kadehler kalktı, saraplar su gibi aktı.

Prens Nikola Barba Yani'ye:

—Seninle iyi işler yapabiliriz, dedi. Hizmetime girersen Türklere kan kusturuyuz...

Barba Yani memnun bir gülümsemeyle:

—Teşekkür ederim Majeste diye cevap verdi. Sizin emrinizde çalışmak benim için zevktir. İkimiz Türklere bu dünyayı zindan edeceğiz...

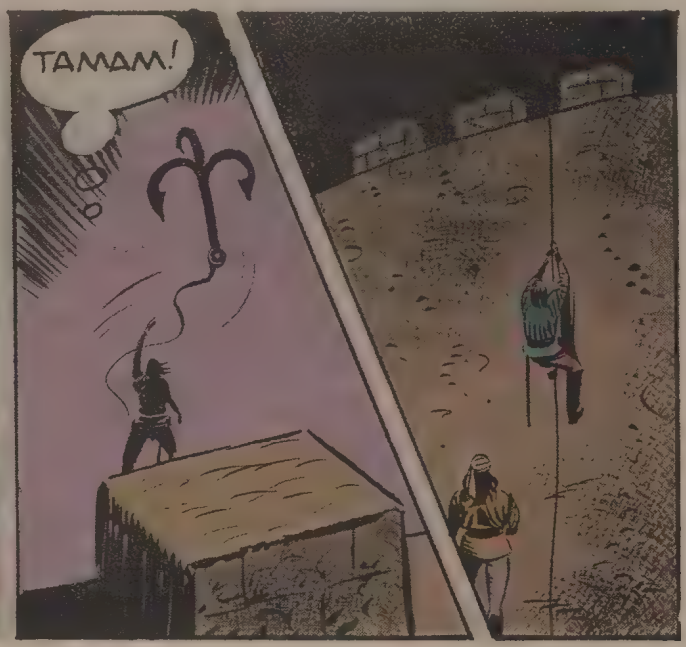

★ ★ ★

Kara Murat, uzun bir ipin ucuna bağladığı çapayı kalenin burcuna fırlattı.

Bir... iki... Nihayet üçüncü defada çapa surlara takıldı... Kara Murat ipi çekti iyice kontrol ettikten sonra tırmanmaya başladı... Maria, aşağıda bekliyor, heyecanla çevresine bakınıyordu.

Bir cambaz ustalığıyla ipe tırmanan Kara Murat, surlara doğru yükseldi, tepeye ulaşınca bir kedi çevikliğiyle içeriye atladı.

Çevrede kimse yoktu...

Maria ipi beline sardı, Kara Murat kol gücüyle genç kadını yukarı çekti. Daha sonra ipi kalenin iç tarafına sarkıtıp, birer gölge gibi aşağıya kaydılar...

Az sonra kalenin dehlizlerine dalmışlardı...

Maria, gerçekten yolları çok iyi biliyordu.

Birden ikisi de irkildi..

Karşıdan iki muhafız geliyordu.

Kara Murat köşeye sinerek gizlendi. Maria ise saklanacak zaman bulamadı...

Aynı anda muhafızlar kükrediler:

—Dur! Kimsin sen?

Maria, en tatlı sesiyle:

—Yabancı değilim! diye cevap verdi.

İki muhafız korsan kılığındaki kadını görünce afalladılar:

—Bayan... Burada ne arıyorsunuz?

—Şey... Yolumu şaşırdım da...

Muhafızların bakışları birden parladı... İkisi de aynı anda aynı şeyi düşündüler... Kalenin bu kesimine gelen giden pek olmazdı...

Kadın bağırsa bile önemi yoktu, çünkü sesi kimse duymazdı...

İki muhafız da:

—Biraz gönül eğlendirebiliriz, diye sevindi. Maria'ya iştahla bakarak:

—İyi ki yolunu kaybetmişsin bayan, dediler. Yoksa senin gibi güzel bir kadınla tanışamazdık... Öyle değil mi?

Maria, adamların aç bakışlarından ne yapmak istediklerini hemen anladı, fakat korkmadı:

—Bana ne yapacaksınız?

Adamlar uğursuz bir şekilde güldü:

—Biraz seveceğiz meleğim!

—Biraz da tecavüz edeceğiz...

—Bizim gibi erkek bulamazsın... Gel sana aşkın en güzelini tattıralım...

İki muhafız Maria'yı öpmeye çalışırken sessizce yaklaşan Kara Murat onları enselerinden tuttu ve:

Müthiş bir çatırdı dehlizi çınlattı. Kafaları şiddetle birbirine çarpan iki

muhafız yarı ölü bir halde zemine yuvarlanırken Kara Murat ile Maria fırlayıp, dehlizin öbür ucunda gözden kayboldular...

★ ★ ★

Büyük salonda ziyafet ve eğlence devam ediyordu.

İçtikçe nesesi artan Prens Nikola kadehini kaldırarak:

—Türkleri mahvedeceğiz! diye bağırıyor, Barba Yani de çılgın kahkahalarla onu onaylıyordu:

—Evet majeste! Türklere ölüm yağdıracağız.

Şatonun bodrum katı karanlıktı. Ölüm mahkumlarının atıldığı taş hücrelerin bulunduğu bu soğuk ve rutubetli yerin korkunç bir görünüşü vardı.

Topal zindancı, bir ayağını yerde sürükleyerek ilerledi, karanlık koridordaki meşaleleri birer birer yakmaya başladı.

Kara Murat ile Maria, koridora girdikleri vakit, zindancı duyduğu sesle irkildi, başını çevirerek kuşkuyla çevresine bakındı... Kulakları en ufak bir gürültüyü bile duyacak kadar hassas ve güçlüydü:

—Kim var orada?

Biraz bekledi, cevap alamayınca sesi daha gür, daha sert çıktı:

—Kim varsa ortaya çıksın, yoksa geber-

tirim!

Maria bu tehditten korkmuş gibi çekingen bir tavırla gizlendiği yerden doğruldu. Titrek bir sesle:

—Kızma yiğidim, dedi. Benden sana bir zarar gelmez!

Genç kadını görünce, zindancının gözleri, meşalelerin kızıl ışıkları altında iştahla parıldadı:

—Kimsin sen?

—Yolunu kaybeden bir kadınım.

—Ne işin var burada?

—Çok yalnız kaldım yiğidim...

Korkusunu üzerinden atmış görünen Maria gülümseyerek, cilveler yaparak zindancıya yaklaştı:

—Ne kadar güçlü ve yakışıklısın! Kendime senin gibi bir arkadaş arıyordum...

Zindancı bu sözlerden gurur duydu. Fakat hemen gevşemiş görünmemek için aynı sertlikle devam etti:

—İyi ama buraya girmek yasaktır...

—Niçin? Benim gibi zararsız birine de yasak mı?

Zindancı, Maria'nın ipek gömleğini geren iri göğüslerine yutkunarak baktı:

—Şey... Sana yasak değil tabii..

Maria kollarını adamın boynuna dolayıp, dudaklarını uzattı...

Zindancı rüyada gibiydi...

Hayatı boyunca böyle güzel bir kadını

rüyalarında bile görememişti...

Fakat hayalleri şu anda gerçek oluyordu... İşte, şimdi kadın öpecekti onu... Maria'nın yaklaşan pembe dudakları alev alevdi...

Zindancı kalp çarpıntıları içinde genç kadının dudaklarına doğru eğilirken, beyninde bir şimşek çaktı sanki...

Yediği balyoz gibi yumrukla yıldırım çarpmış gibi devrildi.

Kara Murat panter gibi atılmış ve adamı tek darbeyle baygın bir halde yere sermişti.

Kara Murat hemen adamın üzerini yokladı, anahtar destesini alarak hücreye doğru koştu...

Maria:

—Çabuk ol, dedi. gürültüyü duyan olmuşsa, az sonra burası kum gibi asker kaynar!

Kara Murat hücrenin demir kapısını açtı...

Yunus Paşa ayakta duruyor, büyüyen gözlerle karşısında duran delikanlıya bakıyordu...

Kara Murat!... Sen ha?

—Evet Paşa... Seni kurtarmaya geldim!

—Çok yaman adamsın Kara Murat... Sana bir defa daha borçlandım...

—Benim görevim bu Paşa Hazretleri... Seni İstanbul'a sağ salim götürmek zorundayım... Haydi, çabuk kaçalım buradan...

★ ★ ★

Büyük salonda eğlence hâlâ sürüyordu: Prens Nikola:

—Acaba elimizde esir bulunan Yunus Paşa'yı kazığa oturtsam nasıl olur? diye sordu.

Barba Yani vahşi vahşi sırıttı:

—İyi olur derim majeste... Fakat onu kazığa vurursak büyük bir fidyeyi kaybetmiş oluruz...

—Olsun... Vazgeçtim fidyeden... Bir Türk'ü kazığa vurmanın zevki, hazineden daha değerlidir...

—O halde adamı buraya getirtip, eğlencenin en zevkli bölümüne başlayalım majeste...

Prens Nikola ellerini çırptı:

—Evet... Salonun ortasına yağlı bir kazık hazırlayın... Getirsinler esiri!..

★ ★ ★

Kara Murat, Yunus Paşa ve Maria ellerinde kılıçlarla koridorda ilerlediler... Üçü de hızlı, fakat sakin adımlarla yürüyordu...

Kara Murat:

—Eğer bir aksilik olmazsa, birkaç dakika sonra dışarı çıkarız! dedi.

Birden irkilerek durdu...

Koridorun karşısından birtakım gürültüler duyulmuştu.

—Eyvah! Gelenler var! diye fısıldadı...

Maria telaşla:

—Yakalandık! diye inledi.

Önlerinde düşman, arkalarında zindan vardı.

Yunus Paşa dişlerini gıcırdattı:

—O zindana bir daha dönmek istemem! Vuruşarak ölelim.

Koridordaki sert ayak sesleri yaklaştı...

Muhafızlar Prens Nikola'nın emri üzerine, Yunus Paşa'yı almaya geliyorlardı. Alacaklar ve salonda yağlı kazığa oturtacaklardı...

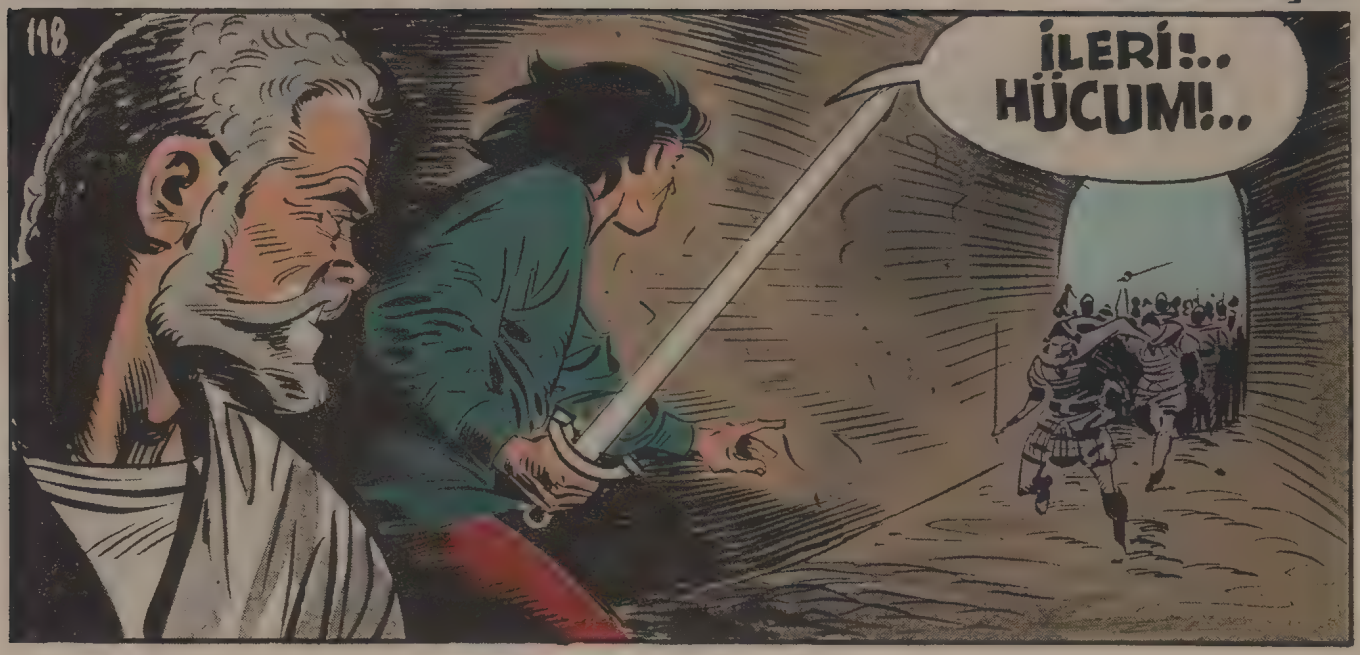

Adanın soyluları, korsanların önde gelenleri, prensin subayları bu korkunç sahneye bakarak kahkahalar atacak, Yunus Paşa kazığın üzerinde can verirken onlar kadehlerini zevkle yudumlayacaklardı...

Kara Murat:

—Evet... Teslim olmaktansa vuruşarak ölelim, dedi.

Aynı anda karşıdan gelen muhafız grubu onları görmüştü:

—Durun! Kimsiniz? Teslim olun!..

Kara Murat'ın sesi koridorda gök gürültüsü gibi patladı:

—İleri! Hücum!..

Üç kahraman şimşek gibi atıldı. Kılıçları

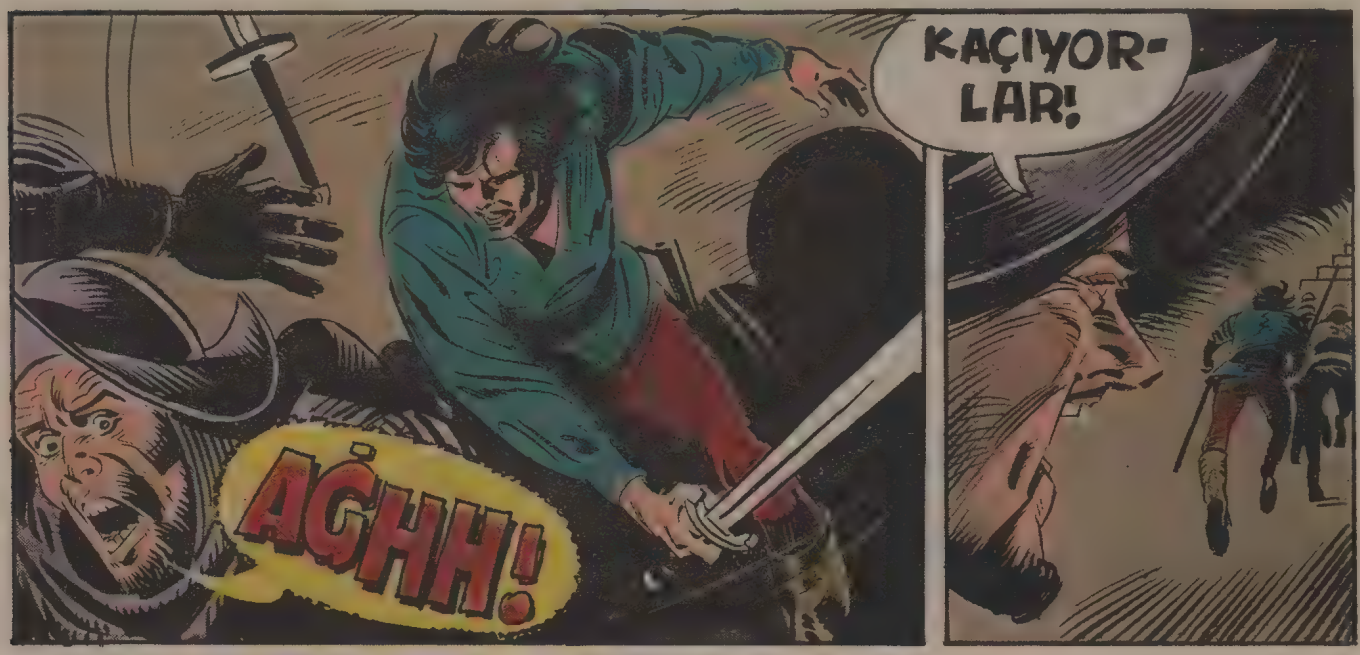

havada parlak daireler çizdi. Etraf bir anda can çekişen insanlarla doldu.

Kara Murat uzun kılıcıyla çevresine ölüm yağdırırken, bir yandan da Maria'yı korumaya çalışıyordu.

Buna içerleyen genç kadın:

—Kılıç kullanmayı sizin kadar biliyorum. Beni korumana gerek yok! diye söylendi.

Üç kahraman vuruşarak muhafız kafilesini yardı, geçti.

Ne yapacağını şaşıran muhafızların komutanı haykırıyordu:

—Kaçıyorlar! Tutun! Yakalayın!

Kara Murat ve arkadaşları merdivenleri tırmanıp, kapıya doğru koştu.

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

[illegible] TEMMUZ 1986 [illegible] ✻ HAFTALIK [illegible] ✻ SAYI 639 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Karşılarına çıkan askerleri devirerek avluya çıktılar..

Kara Murat'ın her yanı kan içindeydi...Maria'yı korumak isterken kılıçlara hedef olmuştu..Genç kadın telaşla:

—Yaralandın mı? diye sordu.

Kara Murat gülümsedi:

—Yooo..Bir-iki ufak tefek sıyrık var o kadar...

Maria ona sevgiyle baktı:

—Sana bir şey olursa ben de ölürüm.

Ansızın, nereden çıktıkları anlaşılmayan bir muhafız sürüsü üzerlerine saldırdı...

Kara Murat ve arkadaşları bir an nereye kaçacaklarını şaşırdılar. Durum tehlikeliydi..Hızla koşup, soldaki dar yola saptılar..

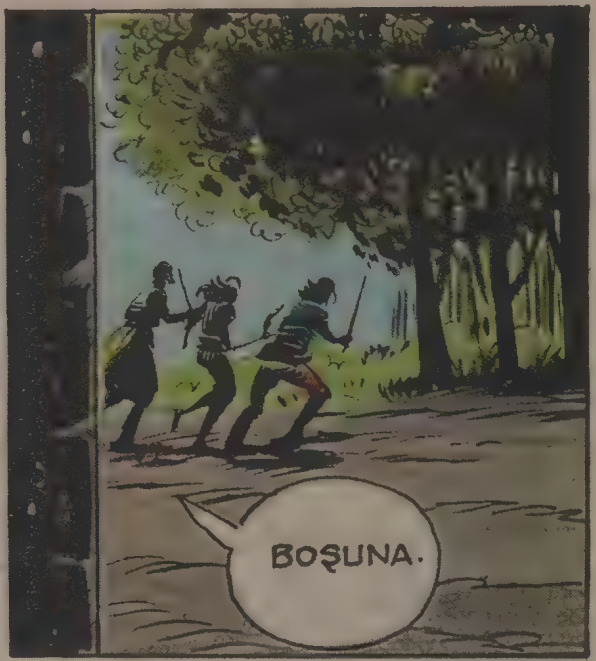

Öfkeli kalabalık, silah atarak peşlerine düştü...

Kara Murat birden zink diye durdu, yüzünü derin bir endişenin gölgesi kapladı:

—Allah kahretsin! Çıkmaz yolmuş!

—Şimdi ne yapacağız?

—Şu tarafa kaçalım!

Yolu bırakarak, bahçedeki ağaçların arasına daldılar...

—Boşuna kaçıyoruz, dedi. Nasıl olsa sonunda bizi yakalayacaklar.

Kara Murat başını salladı:

—Hayır Paşa!...Ben yenilgiyi kabul etmem! Planımı iyi yaptım..Az sonra gemiden kurtardığım leventler kalenin kapısını barut fıçılarıyla havaya uçuracaklar..Çıkacak karışıklıkta kolayca dışarıya çıkarız..

Yunus Paşa genç adama sevgi ve hayranlıkla baktı:

—Yaman gençsin Kara Murat!..Padişahımızın sana neden bu kadar güvendiğini daha iyi anlıyorum..

Kara Murat koşar adımlarla ilerlerken birden durdu..

Olur şey değil...

Karşıdan uzun boylu bir adam geliyordu..

Kara Murat'ın bakışlarında bir sevinç ışıltısı dolaştı:

—Şanslıyım! Gökte ararken yerde buldum bu herifi...

Kara Murat ve arkadaşları çiçeklerin arasına sinerek beklediler.

Adam yaklaştı.

Saklanan üç kişiyi görmeden geçip giderken Kara Murat'ın sesiyle mıhlanmış gibi kalakaldı:

—Kahraman Vargas! Nereye böyle?

Adam hızla dönünce karşısında korkunç bir hayalet görmüş gibi ürpererek haykırdı:

—Kara Murat! Sen ha?

Kara Murat dudaklarında zehir gibi acı bir gülümsemeyle ve bıyıkları dikilmiş bir halde Kaptan Vargas'ın üzerine yürüdü.

Kaptan Vargas umutsuz bir hamleyle kılıcını çekip, kendisini savunmak istedi ama Kara Murat hırsla atılıp, kılıcı tutan elini bileğinden yakaladı ve çekip silahı aldı. Kaptan Vargas sonunun geldiğini anlayarak içler acısı bir sesle inledi:

—Merhamet!...Acı bana yiğidim!

Fakat Kara Murat acımadı..Kılıcın tersi havada ıslık çalarak Vargas'ın suratına indi.

Adamın suratında kıpkırmızı bir çizgi belirdi.

Kılıç, ikinci defa kalktı ve indi..Kaptan Vargas'ın elbisesi yırtıldı, vücudu çizildi ve göğsünde açılan ince yarıktan kan fışkırdı.

Kara Murat:

—Daha önce seni affetmiştim Vargas! dedi. Aynı hatayı bir daha yapmam!..

Adam, can havliyle kaçmaya çalışarak:

—İmdat! İmdat! Katil var! diye haykırmaya başladı.

Kara Murat alev saçan gözlerle Kaptan Vargas'a baktı.

—Hayatta benden af dileyen her insanı bağışladım Vargas! Ama sen insan değilsin..Yaşaman gereksiz!

Kaptan Vargas yalvardı:

—Acı...Acı bana yiğidim!

Kara Murat bir an durakladı..Böyle iğrenç bir insanı öldürmeye tenezzül etmeyecek kadar yüce bir ruha sahipti..

Fakat Kaptan Vargas, onun durakla masından yararlanıp, belindeki küçük piştovu çekti..Ateşleyip, Kara Murat'ı öldürecekti..

DElikanlı şimşek gibi döndü..Elindeki kılıç ok gibi fırladı ve Kaptan Vargas'ın boğazına saplandı:

—Aaaah!..

Kara Murat yaklaşıp, kılıcını çekerek aldı..

—Bunu hak ettin rezil!...

Maria telaşla haykırdı:

—Eyvah Kara Murat!..Etrafımızı sardılar!

Delikanlı başını kaldırdığı vakit çevresini birtakım insanların sarmış olduğunu gördü. Adeta kükredi:

—Geri basın köpekler!

Kara Murat'ın kılıcı sağa sola, her yana yetişerek ellerde, yüzlerde, göğüslerde kanlı çizgiler açıyordu:

—Geri basın diyorum köpek sürüsü!

Yunus Paşa ile Maria da ona yardım ediyordu.

Şimşek gibi kalkıp inen üç kılıç karşısında onları kuşatan insan sürüsü açıldı, yol verdi.

Kara Murat:
—Kaçalım! diye haykırdı.
Yunus Paşa yorulmuştu. Soluk soluğa.
—Kurtulamayacağız galiba! dedi.
Maria:
—Teslim olmayalım! Vuruşarak ölelim! diye bağırdı..

Birden arkalarında boğuk, fakat müthiş bir patlama oldu.

Bu patlamayı yıkılan duvarların gürültüsü izledi. Her yer toza dumana boğuluverdi.

Askerler arasında ansızın panik başladı:
—Ne var? Ne oluyor?

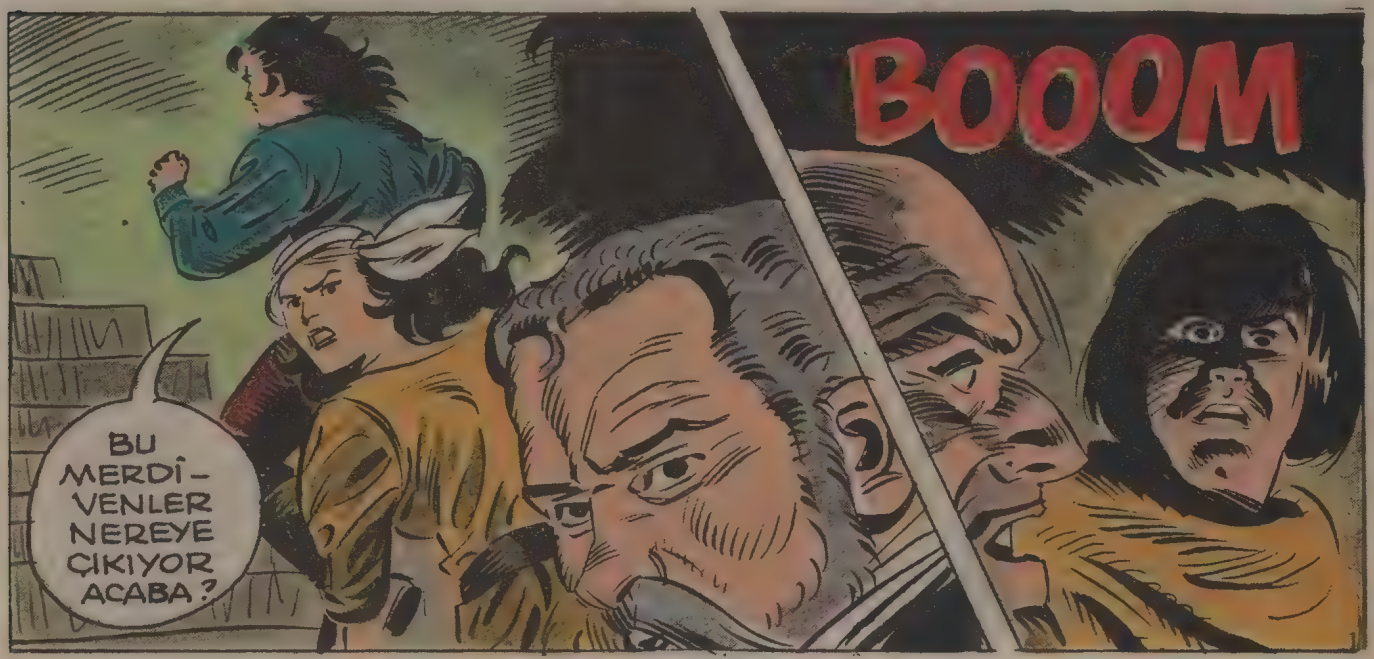

—Kapı havaya uçtu! Kaleye-baskın var!

Kara Murat ve arkadaşları, bu şaşkınlıktan faydalanarak kendilerini karşılarındaki bir kapıdan içeriye attılar..

Avlu askerlerle kaynıyordu. Oradan dışarı çıkmaları imkansızdı..Bir merdivenden yukarı doğru tırmanmaya başladılar. Nerede bulunduklarını, nereye gittiklerini bilmiyorlardı..Ama yıkılmaya yüz tutmuş merdiven şu anda son kurtuluş yoluydu.

★ ★ ★

Salondaki eğlence tüm coşkunluğuyla devam ederken, birden patlayan barut fıçılarıyla saray deprem oluyormuş gibi sarsıldı.

Prens Nikola, korkuyla yerinden fırladı, dehşet içinde:

—Ne var? Ne oluyor? diye bağırdı.

Rengi sararan Barba Yani:

—Yine Türklerin bir marifeti galiba! diye söylendi.

Patlamanın şiddetiyle paniğe kapılan kadınlar çığlıklar atarak salondan dışarı fırladılar..Subaylar bağırarak emirler yağdırdı, askerler koşuştu..

Az sonra salonda Prens Nikola, Barba Yani ve birkaç muhafız kalmıştı...

Barba Yani:

—Bu adamlarla baş edilmez! Kaçalım! diye haykırdı...

Aynı anda kendisini salondan dışarıya

attı.

Prens Nikola da onu takip etmek istedi ama şansı yaver gitmedi..Çatık kaşlarıyla Yunus Paşa yolunu kesmişti...

Paşa'nın kalın sesi bir gazap seli gibi boşandı:

—Rezil herif! Eğil, af dile ve son duanı yap!

—Affet beni paşam! Ben ettim, sen etme!

Yunus Paşa'nın bakışları, alev alev yanıyordu.

—Bana hakaret ettin beni aşağıladın, seni nasıl affederim?

—Yalvarırım öldürme beni...Bağışla bütün hazinelerimi sana vereyim..

Yunus Paşa bütün öfkesine rağmen durdu, karşısında yalvaran prense tiksinerek baktı.

—Pekala, kalk ve düş önüme, seni esir alıyorum..Doğru gemiye gidiyoruz.. Eğer o adamların bizi durdurmaya kalkarsa kendini ölmüş bil..

Prens Nikola, sevinçten ellerini ovuşturdu.. Hayata yeniden gelmiş gibiydi...

—Sağol...Sağol Paşa hazretleri.. Ne emrederseniz yaparım..Sizi sağ salim gemiye götüreceğim!..

Yunus Paşa "Gidelim" derken gözleri salonda endişeyle dolaştı..

Yerde bir sürü ceset vardı...

Ayakta duran tek kişi de Maria idi...

—Kara Murat..Kara Murat nerede? diye sordu.

Maria kılıçlı eliyle açık kapıyı işaret etti:

—Kaçan Barba Yani'yi takip ediyor. Bizim gemiye dönüp beklememizi istedi...

—Öyleyse dediğini yapalım..

★ ★ ★

Bu sırada Kara Murat ile Barba Yani arasındaki ölüm koşusu devam ediyordu.. İkisi de bahçeye çıkmıştı..

Kanlı korsan hem kaçıyor hem de etraftan yardım istiyordu..

—Heeey! Kimse yok mu? Buraya gelin it oğlu itler! Görmüyor musunuz reisiniz zor durumda..

Barba Yani öfkeyle kükrüyordu ama, etrafta ona yardım edecek tek kişi kalmamıştı...

Peş peşe devam eden patlamalar sarayın yarısını havaya uçurmuş, müthiş panik, herkesin çil yavrusu gibi dağılıp ortadan kaybolmasına yol açmıştı..

Birden daha büyük bir patlama oldu.

Bina temelinden sarsıldı, içeriden ölüm çığlıkları yükseldi..

Saraydan kızıl bir alev göğe doğru yükseldi, sonra kıvrıla kıvrıla tekrar alçaldı.

Koca bina sallandı, ortasından ikiye bölündü ve müthiş çatırtılarla çöktü.

Patlamanın yarattığı şiddetli sarsıntıdan Kara Murat ve Barba Yani yere yuvarlandı. Kara Murat:

—Doğrusu bizim leventler iyi iş becerdiler. Zalim prensesin şatosu yerle bir oldu! diye mırıldandı.

İki düşman ayağa kalktı..Barba Yani, Kara Murat'la vuruşmaktan başka çaresi kalmadığını anlamıştı. Ağzından köpükler saçarak

-Evet sen de kuvvetlisin ama ben senden daha kuvvetliyim dedi. Barba Yani şimşek gibi bir hızla kılıcını sıyırdı:

—Kolla kendini...Şimdi dilim dilim doğrayacağım seni!

Korsanlar kralının keskin kılıcı, havada ışıltılı bir daire çizdi. Gözle izlenmesi zor, hızlı bir hamleydi bu..

Vuruşu Kara Murat'ın kılıcı havada karşıladı..

Çarpışan kılıçlardan çıkan ses bahçede çınladı..

İkisi de yaman silahşördü.

Müthiş bir dövüş başlamıştı.

İki kavgacı, kısa bir süre sonra birbirlerinin güçlerini iyice anladılar.

Barba Yani

—"Umduğumdan daha çetin çıktı bu Türk.. Fakat Akdeniz'in en kuvvetli insanı

benim! Eninde sonunda geberteceğim onu" diye düşündü...

Kara Murat ise aynı anda şöyle düşünüyordu:

—"Hayret!..Kaba gövdesinden umulmayacak kadar çevik..En ufak bir açığımı yakalarsa beni kılıcının ucuna geçirir!"

Ölüm düellosu tüm dehşetiyle sürüp gitti..

İki yaman kavgacı vuruşarak ileri geri hamleler yaparak sahile doğru sürüklendiler..

Şimdi, kıyıdaki sandalların arasında vuruşuyorlardı...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

9 TEMMUZ 1986 ÇARŞAMBA * KAPİTALİST GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 650 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

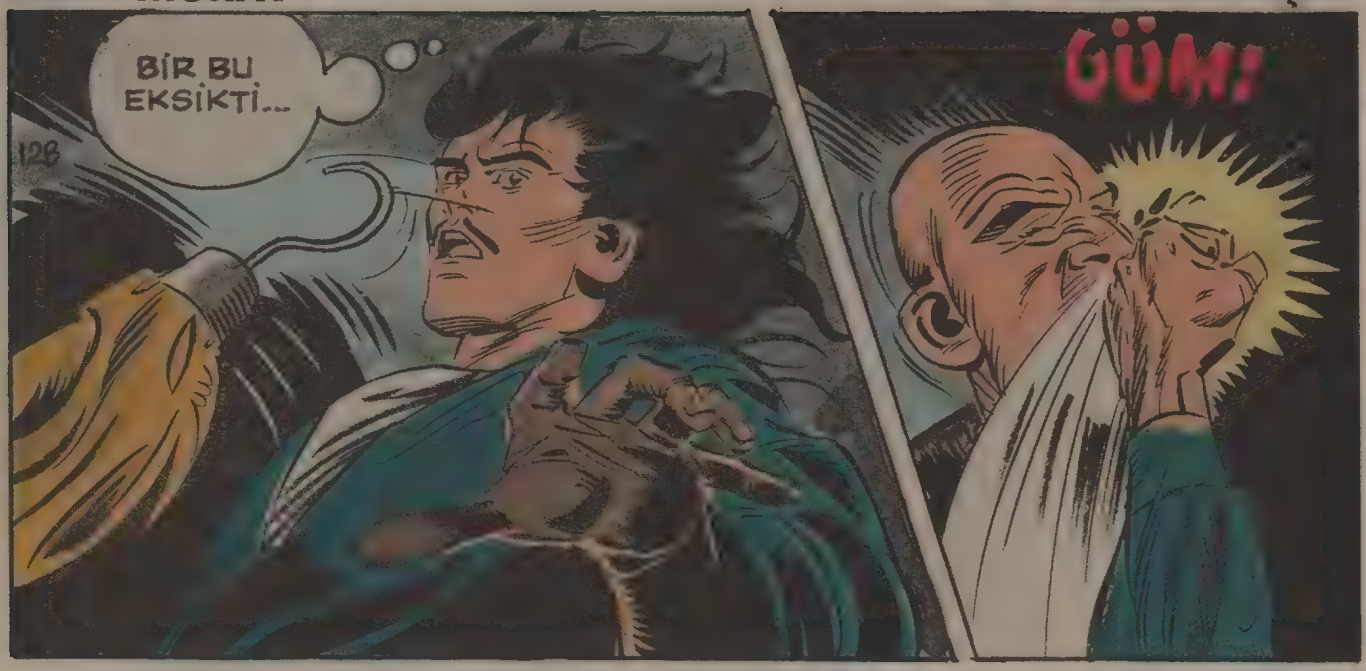

Kara Murat kendisini Barba Yani'nin kılıcından korurken bir yandan da çengelli kolunun darbelerinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Kanlı korsan kancasını bıçak gibi kullanarak Kara Murat'ı avlamaya çalışıyor, peş peşe savurduğu darbelerle tehlikeli oluyordu.

Bu arada yanan şatoda birkaç patlama daha oldu. Yer, gök sarsıldı.. Yanlarına birkaç alevli parça düştü.. Havada küller ve dumanlar uçuşuyordu....

Kara Murat sağ elindeki kılıcıyla kendisini savunurken, korsanın suratına sert bir sol yumruk indirdi.

Barba Yani'nin burnundan kanlar fışkırdı

Korsan öfkeyle atıldı, iri gövdesiyle gülle gibi delikanlının üzerine düştü.

Dengesini kaybeden Kara Murat bir sandalın üzerine yıkıldı. Barba Yani kancasını hızla indirerek düşmanın işini bitirmek istedi:

—Sonun geldi itoğlu it! İşte şimdi kancamın ucuna geçireceğim seni...

Kara Murat son anda başını yana çekti, kanca olanca hızıyla sandala saplandı.

Korsan telaşla kolunu çekti. Fakat kanca, tahtaya öyle derin saplanmıştı ki kımıldamadı bile.. Kara Murat'ın kin dolu sesinde ölüm soğukluğu vardı.

—Şimdi sıra bana geldi kalleş herif!

Kavgayı kazandığını sandığı anda kaybeden Barba Yani karşısındaki gence şeytana bakar gibi korkuyla baktı.

İnanamıyordu bir türlü...

—"Kendimi Akdeniz'in en güçlü insanı sanmakla yanılmışım" diye düşündü.

Kara Murat diz çöken Barba Yani'nin bacaklarının arasına müthiş bir tekme indirerek onu yere serdi. Kancalı kolu saplandığı yerden çıkmış, koca gövdesi kumların üzerine serilmişti.

Kısa bir an baygınlık geçiren Barba Yani gözlerini açtığı vakit Kara Murat'ın elinde kılıçla üzerine geldiğini gördü, yerde sürüne-

rek geri çekilmeye çalıştı.

—Sonum geldi! Beni öldürecek!

Korkudan gözleri yuvalarından fırlamıştı Yüreği, göğsünü parçalarcasına çarpıyordu.

Kara Murat ürpertici bir sesle konuştu:

—Sana hiç fenalık yapmamış olan insanların katili! Sana hiç kötülük yapmamış olan Türklerin celladı.. Söyle bütün bu kötülüklerin için sana ne yapayım?

Korsanlar kralının baskın yapıp, ateşe verdiği Türk köyleri gözünün önünde canlandı. Gerçekten yaşlı, genç demeden yüzlerce Türk'ü öldürmüştü.

Kara Murat kükredi:

—Söyle rezil herif!.. Sana nasıl bir ceza vereyim?

Kara Murat Barba Yani'nin cevap vermediğini görünce, sözüne devam etti:

—Madem susuyorsun o halde senin cezanı ben seçeyim...

Barba Yani başına gelecekleri anlamış gibi inledi:

—Öldür beni!. Ne duruyorsun?

—Öyle kolay ölüm yok sana.. Türklere nasıl acı çektirdiysen, sen de öyle can vereceksin...

—Nasıl yani? Ne yapacaksın bana?

—Bir süre daha yaşamana izin vereceğim!

Maria, demir almakta olan geminin küpeştesine dayanmış, korku ve endişe dolu bakışlarını adaya dikmişti.

—Kara Murat nerede kaldı?

Genç kadının sahili tarayan gözlerinde iri yaş taneleri vardı. Yunus Paşa'dan utanmasa ağlayacaktı. İnler gibi bir sesle:

—Acaba başına bir şey mi geldi? diye mırıldandı.

Prens Nikola'nın şatosunda patlamalar hâlâ devam ediyor, kıpkızıl alevler gökyüzüne doğru fışkırıyordu.

Sarayın cephaneliği de ateş almış, ortalık cehennem yerine dönmüştü...

Yunus Paşa:

—Bir an önce bu limandan uzaklaşmalıyız, dedi.

Maria umutsuz bakışlarını Paşa'ya dikti, yalvaran bir sesle:

—Biraz daha beklesek, dedi...

—Biraz daha oyalanırsak gemi tehlikeye girer. Gitmek zorundayız?

Maria'nın güzel gözlerinde ani bir ışık şimşek gibi parladı.. Dudakları arasından sesi bıçak gibi keskin çıktı:

—Kara Murat sizin için hayatını tehlikeye attı... Oysa siz onu bırakıp kaçıyorsunuz.

—Hayat böyledir... Ölen ölür, kalan sağlar bizimdir!

Sarayda korkunç bir patlama daha oldu.. Birkaç alevli parça, havada ışıklı bir iz bırakarak uçup, geminin yakınında denize düştü... Yunus Paşa:

—Görüyor musun? Neredeyse biz de tutuşacağız! dedi.

Maria inatla diretti:

—O halde siz gidin, ben kalıyorum! diye bağırdı.

O kadar kararlıydı ki, küpeşteye çıkıp kendini denize atmak istedi...

Birden... Dondu kaldı sanki.

Gözlerine inanamadı.

Denizde biri vardı... Kuvvetli kulaçlarla suları yararak hızla gemiye doğru yüzüyordu

Genç kadın dikkatle baktı, sonra kuruyan dudakları arasından bir sevinç çığlığı fırladı:

—Kara Murat!.. Kara Murat geliyor!..

Gerçekten denizdeki adam Kara Murat'tı.. Atılan ipe tutunarak gemiye tırmanıp çevik bir hareketle küpeşteyi aştı...

Her yanından sular süzülüyordu...

Maria sevinçle atılıp delikanlının boynuna sarıldı.. Uzandı... Dudakları onun deniz suyuyla ıslanmış dudaklarına yapıştı... Mutluluktan titriyordu:

—Oh... Tanrıma şükür!.. Öldün diye o kadar korktum ki...

Kara Murat tatlı tatlı gülümsedi:

—Merak etme. derim kalındır...

—Barba Yani ne oldu?

—Yaşıyor!...

Gemi yelkenlerini bol rüzgarla doldurarak Sakız Adası limanından ayrıldı.

Şato hâlâ alev alev yanıyor, panik içindeki askerler çılgınlar gibi oraya buraya koşuşuyordu. Aynı anda sahilde vahşi bir dram oynanmaktaydı...

Korsanlar Kralı Barba Yani, boğazına kadar kuma gömülü bir halde, çevresine dehşet dolu bakışlar fırlatıyordu.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi iri iri açılmıştı.

Kanlı korsanın sadece başı kumun dışındaydı...

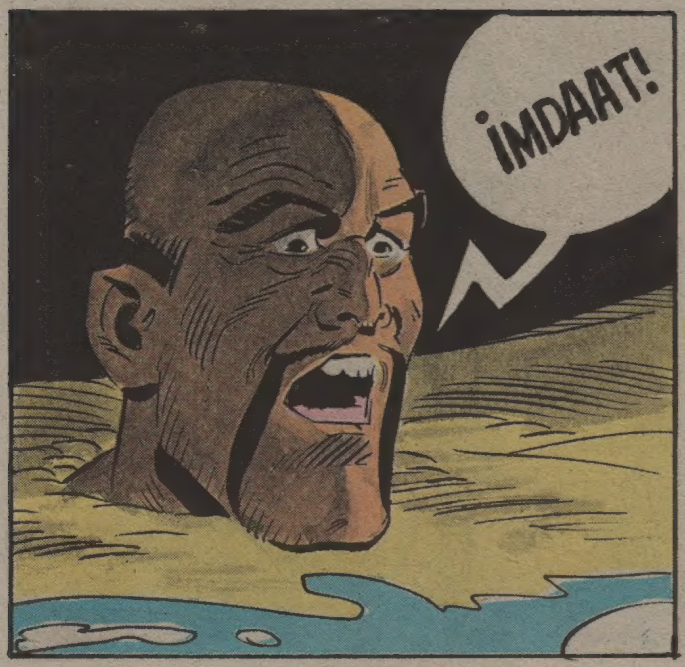

Sular yavaş yavaş yükseliyordu.

Barba Yani boğuk bir sesle haykırdı:

—İmdat... İmdat!..

Fakat sesini duyan olmadı.

Dalgalar başının üzerinden aşmaya başlamıştı...

Kanlı korsan inledi:

—Kurtarın beni!.. Yalvarırım kurtarın!..

O anda, birçok Türk'ü bu şekilde öldürdüğünü hatırladı...

İşte, kendisi de aynı şekilde ölüyordu.

Ne korkunç bir olaydı bu!

Artık dalgalar başının üzerinden geçi-

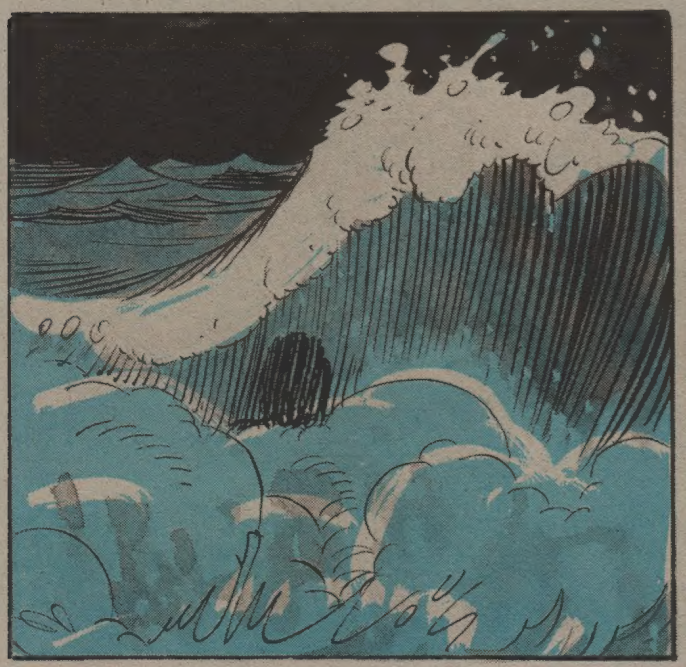

yor, sular kumsalı tamamen örtüyordu.

Barba Yani nefes alamadı.. Tuzlu suların, içine dolduğunu hissetti.. Duyuyor, görüyor, düşünüyor ama nefes alamıyordu.

Zalim korsan, öldürdüğü birçok Türk gibi can verdi.

Bu sırada denizin enginliklerinde kaybolan geminin güvertesinde Kara Murat ile Maria birbirine sarılmıştı.. İki gencin gözlerinde sonsuz bir mutluluğun ışıltısı vardı.

Alevli dudakları ihtirasla birleşti. Hiç durmamacasına öpüştüler.. Öpüştüler...

—BU SERÜVENİN SONU—